

ଶିବରତ୍ନ

ସେପ୍ଟେମ୍ବର - ୨୦୨୫ ସଂକଳନ

ବକ୍ରତୁଣ୍ଡ ମହାକାୟ ସୂର୍ଯ୍ୟ କୋଟି ସମପ୍ରଭଃ,
ନିର୍ବିଘ୍ନମ କୁରୁମେ ଦେବ ସର୍ବ କାର୍ଯ୍ୟେଶୁ ସର୍ବଦା ।।

ମହାର

" ମହାର " ଏହା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଡ଼ିଆ ପତ୍ରିକା ,
ଓଡ଼ିଶା ତଥା ଓଡ଼ିଶା ବାହାରେ ରହୁଥିବା ସମସ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ପ୍ରେମୀ ମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଇ-ବୁକ/
ପି.ଡି.ଏଫ ଫର୍ମାଟରେ ଉପଲବ୍ଧ ..
ଓଡ଼ିଶାରେ ଏମିତିବି କିଛି ଲେଖକ / ଲେଖିକା ଅଛନ୍ତି , ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଅର୍ଥ ଆଗରେ ହାର
ମାନୁଛି , ସେମାନଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଶକ୍ତିକୁ ସମ୍ମାନ ଜଣେଇ ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଆମର ଏ ଛୋଟ
ପ୍ରୟାଶ "ମହାର" କୁ ଭେଟି ଦେଉଛୁ

ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଗଣା , ଏଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ କିଛି ବି ଅର୍ଥ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବନି । ପ୍ରତିଥର ଏହାର ଗୁଗଲ-
ଫର୍ମ ଟି ଆପଣଙ୍କୁ ପଠେଇ ଦିଆଯିବ.. ସେହି ଫର୍ମାଟ ମାଧ୍ୟମରେ ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ଆମ
ନିକଟକୁ ପଠାଇ ପାରିବା ସହ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କ ଲେଖାକୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ନିକଟକୁ ପଠାଇବାରେ
ସହାୟକ ହେବେ ...

ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖାକୁ ସମସ୍ତ ଓଡ଼ିଆ ପାଠକ /ପାଠିକା ଙ୍କ ନିକଟରେ ବିନା ମୂଲ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚାଇ
ଆପଣଙ୍କୁ ଜଣେ ଲୋକପ୍ରିୟ ଲେଖକ / ଲେଖିକା ର ସ୍ଥାନ ଦେବା ହିଁ ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ...

ଯୋଗାଯୋଗ

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ଓଡ଼ିଶା - ୭୫୧୦୨୪

ଫୋନ ନମ୍ବର : ୮୩୨୮୯୫୧୨୨୯

ଇ-ମେଲ : malharmagazine@gmail.com

ୱେବ ସାଇଟ : www.MalharOdia.Com

ମହାର ପତ୍ରିକା ସହ ପ୍ରାୟତଃ ଦୁଇ ବର୍ଷ ହେବ ଯୋଡ଼ି ହେଇ ରହିଛି, ପ୍ରତି ଥର ମତେ ସକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ମିଳିଛି, ସହାୟତା ମଧୁ ମିଳିଛି, ଏକ ନୂତନ ଲେଖକ କିମ୍ବା ଲେଖିକା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ନୂତନ ସମ୍ଭାବନା ନିଶ୍ଚୟ, ଖୁସି ଲାଗେ ନିଜକୁ ପତ୍ରିକା ର ଏକ ପୃଷ୍ଠା ମଣ୍ଡିତ କରିବାର ଦେଖି। ଏ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସଫଳତା ହାସଲ ନିଶ୍ଚୟ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପାହାଚ ପରି। ପରିସେଷ ରେ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଏହି ପାରିବାରକୁ।

ସୁହାସନୀ ପଟ୍ଟନାୟକ

ମହାର ପତ୍ରିକା ଆମ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ର ଏକ ଅଂଶ ଭାବରେ ଅଗ୍ରସର ହେଉଛି । ଏହା ଜନାଦୃତ ମଧ୍ୟ ହେବାରେ ଲାଗିଛି। ମହାପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଆମ ର ଏ ଇ- ପତ୍ରିକା ଆଗେଇ ତାଲୁ ଏବଂ ଏହା ମୁଦ୍ରଣ ପତ୍ରିକା ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରୟାସ କରାଗଲେ ଆହୁରି ଉନ୍ନତ ହେବ ।

ତ୍ରିନାଥ ନନ୍ଦା

ସଂଗୀତ ମଲ୍ଲାର ଯେପରି ଶ୍ରୋତାଙ୍କ ମନକୁ ବାନ୍ଧିଦିଏ ଠିକ୍ ସେହିପରି ମହାର ପତ୍ରିକା ପାଠକ ମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଚିତ୍ରପଟ ସହିତ କବିତା ଗନ୍ତରରେ କିଛିକ୍ଷଣ ପାଇଁ ଆବଦ୍ଧ କରିଦେଉଛି । ଜନମାନସରେ କବିତା ଗୁଡ଼ିକ ହର୍ଷ ଉଲ୍ଲାସ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସିଦ୍ଧ ହୋଇଛି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଧ୍ୟାନ କେନ୍ଦ୍ରିତ କରେ ମହାର ପରିବାର ସଙ୍ଗେତ ଏବଂ ସମାଜ ପ୍ରତି ଅବଦାନ । ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଥିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସ୍ନେହ ଶୁଦ୍ଧା ହିଁ ଆଜି ଓଡ଼ିଶା ବାସୀଙ୍କ ହୃଦୟରେ ମହାର ପରିବାର ନିଜର ସ୍ଥୂତନ୍ତ ସ୍ଥାନଟିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ପରି ଶେଷରେ ଏତିକି କହିବି , ମୁଁ ଜଣେ ପାଠକ ଓ ଲେଖକ ଭାବରେ ମହାର ପରିବାକୁ ହୃଦୟରୁ ଅନେକ ଅନେକ ଧନ୍ୟବାଦ ଅର୍ପଣ କରୁଛି ।

ପ୍ରତିମା ପାତ୍ର

"ମହାର"ର ସାହିତ୍ୟ ଭାବାବେଗ ନବୀନ ପ୍ରବୀଣ ଲେଖକଙ୍କ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଲେଖାରେ ସମୃଦ୍ଧ । "ମହାର"ର ପ୍ରତି ସଂସ୍କରଣ ମହକ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟରେ ବେଶ୍ ରୋମାଞ୍ଚିତ ! ମହାର ରାଗ ମନ ପ୍ରାଣକୁ ଆସ୍ମୁତ କଲା ଭଳି ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟରେ "ମହାର" ମଧ୍ୟ ପ୍ରତି ମନ ପ୍ରାଣକୁ ଛୁଇଁଯାଏ ! "ମହାର" ଇ-ପତ୍ରିକା ଓଡ଼ିଶା ନୁହେଁ ଭାରତ ତଥା ବିଶ୍ୱରେ ଆଜି ପ୍ରିୟ ପତ୍ରିକା ଭାବେ ସୁନାମ ଅକ୍ଷୁଣ୍ଣ ରଖୁଛି ! ମୁଁ ପତ୍ରିକାର ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ଉନ୍ନତି କାମନା କରୁଛି !

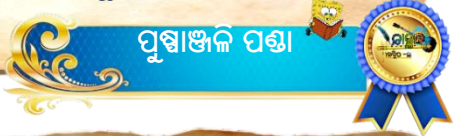
ତାରାପ୍ରସାଦ ଜେନା

ମହାର କେବେ ଜଗାଏ , କେବେ ଚେତାଏ | ମରିଯାଉଥିବା ହଜିଯାଉଥିବା ଚିନ୍ତାଚେତନାର ପ୍ରତିଭାକୁ ଖୋଜିଆଣି ପ୍ରକଟକରେ ଆଉ ଆଗେଇନିଏ ଜୀବନଗାତିକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦରକରି..

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଜେନା

ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଓ ସଂସ୍କୃତି ର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ମହାର ଏକ ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିବଦ୍ଧତା ଯାହା ଓଡ଼ିଶା ମାଟିର ମାନ,ମୂଲ୍ୟ ଓ ସଚେତ ସୃଜନଶୀଳତା ର ଏହା ଏକ ସମ୍ବନ୍ଧ । ସାହିତ୍ୟ ଜଗତ ରେ ଗ୍ରାମ ଓ ସହର ର ସାହିତ୍ୟିକ ମାନଙ୍କର ଲେଖନୀ କୁ ଭାବନା କୁ ନେଇ ଏକ ନୂତନ ଧାରା ର ଉପସ୍ଥାପନା କରେ ମହାର ଯାହା ସମସ୍ତ ପାଠକଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁ ପାରିଛି ।

ମହାର ଆହୁରି ଆଗକୁ ଯାଉ ଏତିକି ସୁ- ଜଣାଉଛି । ଏ ଜୀବନଗାତିକୁ ସରସ ସୁନ୍ଦରକରି..

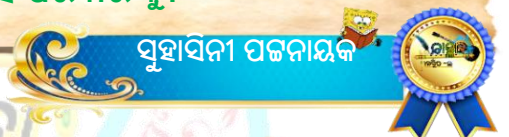
ଯେବେ ମୁଁ କବିତା ଲେଖା ଆରମ୍ଭ କରିଲି ତାକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଲୋକ ଲୋଚନକୁ କେମିତି ଆଣିବି ଜାଣିପାରୁ ନଥିଲି କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖେ ମୋ କବିତା ପହଞ୍ଚାଇ ତାକୁ ଜୀବନ୍ତ ରୂପ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲା ଏଇ ମଲ୍ହାର ଇ ପତ୍ରିକା ଯୋଡ଼ କାରଣ ପାଇଁ ମୁଁ ଟିର ରଣୀ..... ଏବଂ ଆଶା କରୁଛି ଏ ପତ୍ରିକା ସମସ୍ତଙ୍କ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶକ ହେବା ସହ ସମସ୍ତଙ୍କ କବିତା କୁ

ସୋନାଲି ସ୍ବାଇଁ ଲୋକ ଲୋଚନ କୁ ଆଣିବ ଧନ୍ୟବାଦ୍ ଓ

ମହାର ପତ୍ରିକା ସହ ପ୍ରାୟତଃ ଦୁଇ ବର୍ଷ ହେବ ଯୋଡ଼ି ହେଇ ରହିଛି, ପ୍ରତିଥର ମତେ ସକାରାତ୍ମକ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ମିଳିଛି, ସହାୟତା ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି, ଏକ ନୂତନ ଲେଖକ କିମ୍ବା ଲେଖିକା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ନୂତନ ସମ୍ଭାବନା ନିଶ୍ଚୟ, ଖୁସି ଲାଗେ ନିଜକୁ ପତ୍ରିକାର ଏକ ପୃଷ୍ଠା ମଣ୍ଡିତ କରିବାର ଦେଖି । ଏ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସଫଳତା ହାସଲ ନିଶ୍ଚୟ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଏକ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ପାହାଚ ପରି । ପରିଶେଷରେ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ଏହି ପରିବାର କୁ ।

ସଞ୍ଜୁ ମୋର ପ୍ରଣାମ ଓ

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପାଠିକା ଭାବେ ଏକ ସକ୍ରୀୟ ଅଂଶୀ ହେବାର ଅଭିଜ୍ଞତା ମୋ ପାଇଁ ଗର୍ବ ଓ ପ୍ରେରଣାର ଅନୁଭୂତି ନେଇଆସିଛି । ଏହି ପତ୍ରିକା କେବଳ ଜାତି, ଲିଙ୍ଗ ବା ବୟସର ସୀମାରେ ବନ୍ଧା ନୁହେଁ — ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମଞ୍ଚ ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଭାବନା, ଅନୁଭୂତି, ଓ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣକୁ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତ କରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଦେଖୁଛି କିପରି ଏହି ପତ୍ରିକା ଏକ ସୃଜନାତ୍ମକ ମଞ୍ଚ ହିସାବରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଜୀବନ ଗାଥା, ସଂଘର୍ଷ, ସ୍ବପ୍ନ ଓ ସଫଳତାକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ବାଣ୍ଟିବା ସହ ଲେଖକ ଓ ଲେଖିକାଙ୍କ ସ୍ବରଚିତ ଲେଖନୀକୁ ଅବସର ପ୍ରଦାନ କରୁଛି । ଏହା ଏକ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯାହା ଅନୁଭୂତିକୁ ଆଦର କରିଥାଏ, ଓ ଭିନ୍ନତାକୁ ଏକତାରେ ପରିଣତ କରିଥାଏ ।

ମୁଁ ଆଶା କରେ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ଏହି ପତ୍ରିକା ଅଧିକ ନବୀନ ମନ୍ତବ୍ୟ, ଅନ୍ତର୍ଜ୍ଞାନ ଓ ସୃଜନଶୀଳ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିକୁ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ସହିତ, ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଉତ୍ତମ ଅନୁଭୂତି ଓ ବିଚାର ମଞ୍ଚ ହିସାବେ ବିକାଶ ପାଇବ । ଏହି ଯାତ୍ରାର ଅଂଶ ହେବା ମୋ ପାଇଁ ଏକ ଅପୂର୍ବ ଅନୁଭୂତି ।

ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମହାପାତ୍ର

ଭାବନାର ଗଭିରତାକୁ ଭାବର କାଗଜ ଦେଇ ଲେଖନୀ ମୁନରେ ସଜ୍ଜିତ କରିବାର ମାଧ୍ୟମ ମହାର ଇ- ପତ୍ରିକା....

ମହାର ପତ୍ରିକା ସ୍ଥାନ ଦିଏ :-

କେବେ ସମାଜର ସଂଘର୍ଷକୁ....

କେବେ ସଂପର୍କତାର ଶିକ୍ଷାକୁ....

କେବେ ପ୍ରେମିର ପ୍ରତାରଣାକୁ....

କେବେ ସମ୍ପର୍କର ଛଳନାକୁ....

କେବେ ଛାତିର କୋହକୁ....

କେବେ ଆଶ୍ରର ଲୁହକୁ....

ଯୁଁ ଜଣେ ଲେଖିକା ରୂପେ ମହାର ଇ- ପତ୍ରିକାର ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଶଂସା ଏବଂ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଉଛି ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଜୟଶ୍ରୀ କ୍ରାନ୍ତିପୁରଭି

ଅହେତୁକ ସ୍ନେହ, ଅତୁଳ ପ୍ରେମ, ଅମାପ ଭାବନା ଓ ମହମହ

ଆନ୍ତରିକତାରେ ସବୁବେଳେ ଭରା ରଙ୍ଗୀନ ପତ୍ରିକା ମହାର ମୋତେ ବହୁତ ଭଲଲାଗେ । ଏହି ପତ୍ରିକାରେ ସ୍ଥାନିତ ହୋଇଥିବା କବିତାଗୁଡ଼ିକ ଅତି ଆପଣାର ଲାଗେ। ଗନ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ନିଜର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନ ସହିତ ତାଲମିଲାଇ ଆଗକୁ ବଢିବାର ଖୋରାକ ଦେଇଥାଏ।

ସଂପାଦକୀୟ ପୃଷ୍ଠାଗୁଡ଼ିକ ମହାର ପତ୍ରିକାର ଗୁଣବତ୍ତା ଦର୍ଶିତ କରିଥାଏ। ଏହି ପତ୍ରିକାର ସମ୍ପାଦକ ଓ ସମସ୍ତ କର୍ମକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ସାରସ୍ୱତ ସାଧୁବାଦ । ଏହି ପତ୍ରିକାର ଉତ୍ତୋରତର କାମନା କରୁଛି ।

ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ସେନାପତି

ମହାର

ଅତି ସୁଲଳିତ ଏବଂ ତମକପ୍ରଦ ଅନନ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି । ଯାହାକି ନୂତନ ଜିଜ୍ଞାସୁ କରିବାର ଏକ ମହାର୍ଣ୍ଣବ ମାଧ୍ୟମ । ଏହି ସଂଯୋଗରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣକରିଥିବାରୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ମିଳିଛି ।

"ମହାର ରାଗ ବର୍ଣ୍ଣାର ଆବାହନ, ଏହା କେବଳ ସ୍ୱର ନୁହେଁ, ଏହା ପ୍ରକୃତି ସହିତ ଏକ ଆତ୍ମୀୟ ସମ୍ପର୍କ।"

"ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରେ ନିଜର ଅନ୍ତଃସ୍ୱରକୁ ବିଶ୍ୱାଭିମୁଖେ ପହଞ୍ଚାଇବାର ଏକ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରୟାସ।"

ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା

ମହାର, ସାରସ୍ୱତ ସ୍ୱରର ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସ୍ୱାକ୍ଷର...

ବହୁ ସାହିତ୍ୟ ଇ ପତ୍ରିକା ଭିତରେ ମହାର ସାହିତ୍ୟ ଇ ପତ୍ରିକାକୁ ପଢ଼ିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଓ ସୁଯୋଗ ପାଇଛି । ଏଇ ପତ୍ରିକାର ରଙ୍ଗୀନ ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବସ୍ତୁକୁ ନେଇ ଏହାର ଅନ୍ୟତମ ମଧୁର ଆକର୍ଷଣ । ସୂଚୀପତ୍ରରେ ଥାଏ ବଛା ବଛା କବିଙ୍କ କବିତାର ଚମତ୍କାର ପାଖୁଡ଼ା । ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଷୟକୁ ନେଇ ଆହ୍ୱାନ କରାଯାଉଥିବା ବିଷୟ ଭିତ୍ତିକ କବିତାକୁ ପଢ଼ିଲେ ହୃଦୟରେ ଆନନ୍ଦ ଖେଳିଯାଏ । ଦକ୍ଷ ସମ୍ପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ସାହିତ୍ୟ ସେବା ଓ ତ୍ୟାଗ ମହାରକୁ ମନ ଆକାଶରେ ଏଯାବତ୍ ବାନ୍ଧି ରଖୁଛି । ନିଃସନ୍ଦେହରେ ଓଡ଼ିଆ ବାଣୀ ଭଣ୍ଡାରକୁ ମହାରର ଏ ସାରସ୍ୱତ ତପ ରୁଦ୍ଧିମନ୍ତ କରିବ । ଏ ମାଟିର କୋଣେ ଅନୁକୋଣେ ପତ୍ରିକାର ପରିବ୍ୟାପ୍ତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଶେଷରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇପାରେ ମହାର,ସାରସ୍ୱତ ସ୍ୱରର ଏକ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସ୍ୱାକ୍ଷର । କାନ୍ଧରେ ଝୋଟିଚିତା ଝଟକୁଥିବା ପରି ହୃଦୟ କାନ୍ଧରେ ମହାର ଚିରକାଳ ଝଟକୁଥାଉ ତା ଦିପ୍ତିମାନ ସ୍ୱକୀୟ ଆକର୍ଷଣୀୟ ବୈଭବରେ ଏତିକି ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ନିକଟରେ କାମନା ।

ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

କଣ ବା ଲେଖିବି ମହାର ଇ ପତ୍ରିକା ବିଷୟରେ

ତାର ପ୍ରଶଂସା ରେ ଯେତେ ଲେଖିଲେ ବି ମୋ ପାଖେ ଶବ୍ଦ କମ୍ ପଡ଼ିଯିବ,
ଏକ ସୁସ୍ଥ ନିରାମୟ ଜୀବନ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ଖାଦ୍ୟର ଓ ପାନୀୟଜଳ ର ଆବଶ୍ୟକ ନିହାତି ଜରୁରୀ
ସେହିପରି ସମାଜରେ ନିଜର ମନୋରଞ୍ଜନ ଲାଗି ପତ୍ରିକାର ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ,
ମହାର ଏମିତି ଏକ ପତ୍ରିକା ଯାହା ମନୋରଞ୍ଜକ ଓ ଜ୍ଞାନବର୍ଧକ ମଧ୍ୟ,
ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ ସହିତ ଲେଖକ ଲେଖିକା ମାନଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିକୁ ଲୋକଲୋଚନ କୁ ଆଣିଥାଏ,,
ମହାର ଇ ପତ୍ରିକାର ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସମ୍ପାଦକ ଶିଶିର କୁମାର ସାମଲ ସାର୍ କ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ୍ଷା ବହୁ ଭଲ କୋଟିର,,
ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ଅନେକ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ସାଧୁବାଦ,,
ସାର୍ ଆମକୁ ମହାର ଜରିଆ ରେ ଜଣେ ଲେଖକ ହେବା ସହିତ ଜଣେ ପାଠକ ହେବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି,,
ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏତିକି କାମନା କରୁଛି ମହାର ଇ ପତ୍ରିକାର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ଆମ ଲେଖନି ମୁନ ଏମିତି
ଚାଲିଥାଉ ଓ ମହାର ଇ ପତ୍ରିକାର ଭଉରତର ଭନ୍ନଟି ହେଉଥାଉ ।

ସୁନତା ଦାଶ

ଆପଣଙ୍କ ମହାର ପତ୍ରିକା ରେ ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ମିଳେ । ଭଗବାନଙ୍କ କବିତା ରୁ, ପ୍ରେମ, ପ୍ରକୃତି, ରାଗ ଅଭିମାନ ସବୁ ଥାଏ । ଯାହା କି କବି, କବୟତ୍ରୀ ମାନେ ନିଜର ମନରେ ଆସିଥିବା ଭାବନାକୁ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି କବିତା ମାଧ୍ୟମରେ ଗୋଟିଏ ନିଆରା ରୂପ ଦେଇ, ଏମିତି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଚାଲିଥାଉ ଏଇ ମହାର ପତ୍ରିକା । ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ସରସ୍ୱତୀ ମେହେର

ନମସ୍କାର ,

ମହାର ମାସିକ ପତ୍ରିକା ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଆସୁଅଛି । ଏହାର ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ଯେଉଁ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି ତାହା ନିତାନ୍ତ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ଯେଉଁ ଲେଖକ ଲେଖିକାଗଣ ପାଠକଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆହୁଆଳରେ ରହି ଯାଉଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପାଠକମାନଙ୍କ ଅଧିକ ନିକଟତର କରାଇବା ସହ ସର୍ଜନମନସ୍କ ଓ ସାହିତ୍ୟମନସ୍କ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ । ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟର ବିକାଶ ଦିଗରେ ଏହାର ଭୂମିକାକୁ ଏତାଇ ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏ ପତ୍ରିକା ସର୍ଜନଶୀଳ ଲେଖକ ପରିବେଶଟିଏ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ । ଏଣୁ ସକରାତ୍ମକ ମାନସିକତାଟିଏ ତିଆରି କରିବାରେ ଏକ ପାଦ ବଢାଇଥିବା ହେତୁ ସଂପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ସାଧୁବାଦ ଜଣାଉଛି ।

ହିତେଶ୍ ବେହେରା

"ମହାର "ଏକ ପ୍ରେରଣାର ପ୍ରସ୍ରବଣ । ନୂତନତା ସ୍ବର । ଅବିନିଆ ବର୍ଷା ଛିଟାରେ ମଉଳି ଯାଉଥିବା ପ୍ରତିଭାର ଜୀବନ୍ୟାସ ମନ୍ତ୍ର । ସୃଜନଶୀଳତାର ବାର୍ତ୍ତାବହ । ଏହା କେବଳ ସାରସ୍ବତ ଅନୁଷ୍ଠାନ ନୁହେଁ, ଏହା ସମାଜ ସଂସ୍କାରର ସଂସ୍ଥାପକମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବାରେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ ସାରସ୍ବତ ସାହିତ୍ୟ । ମୁଁ ଏ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହ ଜଡିତ ହେବା ଦିନଠୁ ନିରେଖୁଛି, ପାଖରୁ ଜାଣିଛି । ଯାହା ଲେଖୁଛି,ତାହା ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ ।

କୃଷ୍ଣ ଚନ୍ଦ୍ର ବାରିକ

"ମହାର "ଏକ ପ୍ରେରଣାର ପ୍ରସ୍ରବଣ । ନୂତନତା ସ୍ବର । ଅବିନିଆ ବର୍ଷା ଛିଟାରେ ମଉଳି ଯାଉଥିବା ପ୍ରତିଭାର ଜୀବନ୍ୟାସ ମନ୍ତ୍ର । ସୃଜନଶୀଳତାର ବାର୍ତ୍ତାବହ । ଏହା କେବଳ ସାରସ୍ବତ ଅନୁଷ୍ଠାନ ନୁହେଁ, ଏହା ସମାଜ ସଂସ୍କାରର ସଂସ୍ଥାପକମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବାରେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ ସାରସ୍ବତ ସାହିତ୍ୟ । ମୁଁ ଏ ଅନୁଷ୍ଠାନ ସହ ଜଡିତ ହେବା ଦିନଠୁ ନିରେଖୁଛି, ପାଖରୁ ଜାଣିଛି । ଯାହା ଲେଖୁଛି,ତାହା ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ମତ ।

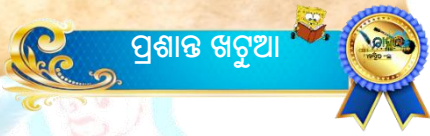
ଡଃ ଶୁଭ୍ରା ଦାସ

ମହାର ମୋ ପାଇଁ, ବିଶେଷକରି ମୋର ମାନସିକ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟ ଓ ଆନ୍ତରିକ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମୂଲ୍ୟବାନ । ଏହା ମୋ ମନକୁ ଶାନ୍ତ କରେ, ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ, ସଂସ୍କୃତି ଓ ଐତିହ୍ୟ ସହିତ ଜଡି ରଖେ, ଓ ଏକ ନିଜସ୍ବ ପରିଚୟ ଅନୁଭବ କରାଏ । ମହାର ରେ ଥିବା କବିତା, ଗଳ୍ପ, ଉପନ୍ୟାସ, ନିବନ୍ଧ, ସାମାଜିକ ଓ ସାମୟିକ ବିଷୟ ଉପରେ ଲେଖା ମୋ ମନକୁ ନୂଆ ଭାବନା ଓ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦିଏ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖିତ ବା ଚିନ୍ତିତ ଥାଏ, ଏମିତି ପଢିଥିବା ଲେଖା କୁ ମଧ୍ୟ ବାରମ୍ବାର ପଢିବା ମାଧ୍ୟମରେ ମୋର ମନ ହଲକା ହୁଏ, ନିଜ ପାଇଁ ସମୟ ମିଳେ, ଓ ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ମନୋରଞ୍ଜନ ମିଳେ । ଏହା ମୋର ମନସିକ ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ମୋର ଭାଷା ଓ ଲେଖା ଶକ୍ତିକୁ ବୃଦ୍ଧି କରେ, ମୋତେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ଉପରେ ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କରାଏ । ଏହି ପ୍ରକାର ମାଗଜିନ୍ ମୋ ପାଇଁ ଏକ ମନୋସାଜନା ଔଷଧ ଭଳି କାମ କରେ । ସାରାଂଶରେ,ମହାର ମୋର ପାଇଁ କେବଳ ଜ୍ଞାନ ଦେବା ଏକ ଉପକରଣ ନୁହେଁ, ବରଂ ମୋର ମନ ଓ ଆତ୍ମାକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରଖିବାର ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଶ୍ରୋତ । ମହାପ୍ରଭୁ ତୋତେ ଦୀର୍ଘଜୀବି କରନ୍ତୁ ।

କ୍ଷରାଞ୍ଜୀ ଦାଶ

ସାହିତ୍ୟ ହେଉଛି ବଞ୍ଚିବାର ଏକ କଳା । ଜୀବନର ଚିରାଚରିତ ଢଙ୍ଗ ହେଉ କିମ୍ବା କିଛି କାଳ୍ପନିକ କଥାବସ୍ତୁ ହେଉ, କି ବାସ୍ତବଧର୍ମୀ ଘଟଣାବଳୀ ରେ ଫୁଟି ଉଠୁଥିବା ସମସ୍ତ ମରମ ସର୍ତ୍ତା କୁ ସାହିତ୍ୟ ହିଁ କେବଳ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିଥାଏ । ଏ ସମସ୍ତ ବାର୍ତ୍ତା ଆଣିବାକୁ ହେଲେ ସାହିତ୍ୟ ରେ ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗ ଗଢ଼ିଉଠିଛି ଯଥା:- କବିତା, ଗଳ୍ପ , ପ୍ରବନ୍ଧ , ଉପନ୍ୟାସ , ରମ୍ୟ ରଚନା , ଭ୍ରମଣ କାହାଣୀ ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । କିନ୍ତୁ ବିଭାଗ ଗୁଡ଼ିକୁ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ଏବଂ ତରୁଣ ଲେଖକ, କବିତ୍ବୟ ଙ୍କୁ ସାରସ୍ବତ ର ସମ୍ମାନ ତଥା ପରିଚିତ କରାଇବାରେ ବିଭିନ୍ନ ଖବର କାଗଜ ,ପତ୍ରପତ୍ରିକା ର ଆବଶ୍ୟକ ଆଜିର ସମାଜରେ ବହୁତ ।

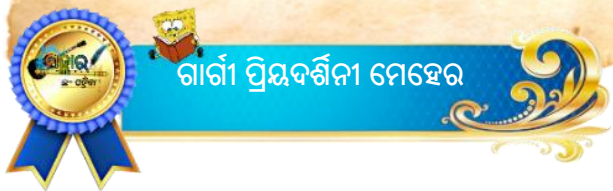
ମୁଁ ବହୁତ ପତ୍ରିକା ଦେଖିଛି କିନ୍ତୁ ମହାର ପତ୍ରିକା ଏକ ସୁନ୍ଦର ଓ ପାଠକ ପ୍ରାଣକୁ ରମଣୀୟ କରୁଥିବା ପତ୍ରିକା । ଏ ପତ୍ରିକାର ଲେଖା ସମୂହ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚକୋଟୀର । ଉଚ୍ଚ ପତ୍ରିକା ର ଲେଖା ଯେତିକି ଅମୋଦିତ କରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରେ ପତ୍ରିକା ର ସାଜସଜ୍ଜା । ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ.. ମହାର ପତ୍ରିକା ର କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଗଣଙ୍କୁ । ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ସାରସ୍ବତ କୁ ମହାର ପତ୍ରିକା ସ୍ଥାନଦେଇ ସାହିତ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରାନ୍ତୁ ।

ଆପଣଙ୍କ ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ଏକ ପତ୍ରିକା ଯାହାଦ୍ବାରା ବିଭିନ୍ନ ଲେଖକ ଲେଖିକା ମାନଙ୍କୁ ଏ ସାହାଯ୍ୟ ରେ ତାଙ୍କ ନିଜସ୍ବ ଲିଖିତ କବିତା ଦେଖାଇବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳି ପାରୁଛି । ଆପଣଙ୍କ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରି ମୁଁ ବହୁତ ଖୁସି ହେଲି ...

ମହାର ପରିବାର ରେ ମୋର ସ୍ବାଗତ
ଭୁଲିଗଲି ସବୁ ଅତୀତ
ଗଢ଼ିଦେଲେ ନୂଆ ସମ୍ପର୍କ
ବସୁଥିବ ତାର ମହକ
ଏକଜୁଟ ହୋଇ ଲେଖିକା ଲେଖକ
ଆଶୁ ଥିବା ନୂଆ କବିତା ଗଳ୍ପ
ଗଢ଼ିଦେବା ନୂଆ ପାରିବାରିକ

ଅଶେଷ ଅଶେଷ ଧନ୍ୟବାଦ ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକାର ସମ୍ପାଦକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ଓ ପରିଚାଳକ...

ସମ୍ପାଦକୀୟ...

ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଚରଣାଶ୍ରିତ, ମାତା ଜଗତ ଜନନୀ ମା ତାରିଣୀଙ୍କ ଚରଣରେ ମୋର ଭକ୍ତି ଭାବ ଓ ସମର୍ପଣ ଭାବ ନେଇ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣିପାତ ଜଣାଉଅଛି ।

ପ୍ରଥମତଃ ମୁଁ ଯାହାଙ୍କ ପଦ୍ମ ପୟରେ ଚିର ରଣୀ, ଚିର କୃତଜ୍ଞ ଓ ଚିର ନମନ, ମୋର ପିତା.... ଓ ମୋର ମାତାଙ୍କୁ ସହୃଦ ଧନ୍ୟବାଦ ସହ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ପ୍ରଣାମ । ସବୁ ଦିଗ୍ବର୍ଣ୍ଣକ ଯାହାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ, ଅସୀମ ସ୍ନେହ- ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ପ୍ରେରଣାରେ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ମୁଁ ଆଜି ଏହି ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି । ମୋର ମାତୃ ଭାଷା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ପରିମାର୍ଜିତ ଓ ତାର ଉଦ୍ଧାନ ନିମନ୍ତେ ମୋ ଦ୍ଵାରା ସଙ୍କଳିତ " ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ", ଏକ ନୂତନ ଆଶାରେ ପ୍ରାଣ-ସଞ୍ଚାର ।

ଶିଶିର କୁମାର ସାମଲ.
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା / ସମ୍ପାଦକ
ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା

ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ବଢ଼ାଇ ଥିବା ମୋର ପ୍ରଥମ ପାଦ । ମୋ ପରିବାରର ଆଶୀର୍ବାଦ ଓ ସ୍ନେହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ପାଇବା ମୋତେ ନୂତନ ଦିଗରେ ଚାଲିବାକୁ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ସଦା ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଚିର ନମନ ରହିବି ।

ଜଗତମାତାଙ୍କର ଚରଣରେ ଅଦ୍ୟାବଧି ମୁଁ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଭେଟି ଦେଉଅଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ମୋର ପୁଣ୍ୟ ଓଡ଼ିଶା ଭୂମି, ମୋର ମାତୃଭୂମି ଓଡ଼ିଶା ର ଭାଷା ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ସମୃଦ୍ଧ ଓ ମାର୍ଜିତ କରିବା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ କ୍ରାନ୍ତିକାରୀ ଓ ମହତ୍ତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ମନହେଉଛି । ଏହା ଠାରୁ ଅଧିକ ମହତ୍ତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ ଭେଟି ମୁଁ ଯେ ଜଗତରେ ଥୋଇପାରିବି ତାହା ମୋର ପ୍ରତ୍ୟୟ ହେଉ ନାହିଁ ।

ଏଥିରେ ରହିଅଛି ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ଏକ ପ୍ରୟାସ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ପ୍ରୟୋଗାତ୍ମକ କରିବାର ଚାହିଦା । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟର ସମୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଯେଉଁ ନୂତନ ଏକ ଆକାଂକ୍ଷା ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଅଛି । ତାହାକୁ ମୁଁ ସହୃଦ, ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଜାରି ରଖିବି । ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ସହ ସ୍ନେହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲପାଇବା ଦେବାକୁ ଚାହିଁବି ।

ମୋର ପୁସ୍ତକ " ମହାର " ପ୍ରକାଶନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଦା ସହଯୋଗ ଓ ତତ୍ପର ଥିବା ସମସ୍ତ କବି ଓ କବୟିତ୍ରୀ ମାନଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଚାହେଁ କି ଆପଣ ମାନଙ୍କ ସହଯୋଗ ବିନା ମୋର ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରୟାସ ଆଦୌ ସଫଳଯୁକ୍ତ ହେବା ଅସମ୍ଭବ । ଆପଣ ମାନଙ୍କ ସହଯୋଗ ପାଇଁ ମୁଁ ଆପଣ ମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସଦା କୃତଜ୍ଞ ରହିବି ।

ପରିଶେଷରେ ମୁଁ ଏହା ଆଶା କରୁଅଛି କି "ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା" ଟି ପୁସ୍ତକ ଟି ପାଠକୀୟ ମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ସହ ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଟି କୋଣାନୁକୋଣରେ ପହଞ୍ଚି ପାରୁ...

.....ଧନ୍ୟବାଦ.....

ରଞ୍ଜିତରଞ୍ଜନ ସାହୁ
(ଉପଦେଷ୍ଟା)

MSME
UDYAM-OD-13-0044620

ସୂଚୀ - ପତ୍ର

ପ୍ରସ୍ତାବକ ନାମ		ସୃଷ୍ଟିର ନାମ	ବିଭାଗ	ପୃଷ୍ଠା.
୦୧	ଜୟଶ୍ରୀ କ୍ରାନ୍ତିପୁରଣ	ବିଧବା ନାରୀ	କବିତା	୧୬
୦୨	ସୁଧୀର ମେହେର	ଜଗନ୍ନାଥ	କବିତା	୧୭
୦୩	ଚିରଞ୍ଜିବୀ ସାହୁ	ମୁଁ ଓ ତୁମେ	କବିତା	୧୮
୦୪	ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା	ସ୍ମୃତିର ସ୍ୱର୍ଗ	କବିତା	୧୯
୦୫	ପାରଦ କୁମାର ପାଢୀ	ମୁହୂର୍ତ୍ତ	କବିତା	୨୦
୦୬	ଶିମାନ୍ ପାଣି	ସାଙ୍ଗର କାହାଣୀ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୨୧
୦୭	ଡଃ.ଶୁଭେନ୍ଦ୍ର ମେହେର	ଶ୍ରାବଣୀ	କବିତା	୨୨
୦୮	ସୋନାଲୀ ସ୍ୱାଇଁ	ତୁମକୁ ଦେଖିଲା ପରେ	କବିତା	୨୩
୦୯	ବେଣୁଧର ସୁତାର	ଆଖିରୁ ସପନ ଅନେକ ଦୂର	କବିତା	୨୪
୧୦	ସୀମାଞ୍ଜଳ ପଣ୍ଡା	ମଣିଷଟି ଯେବେ ବଳବାନ ଭାବେ	କବିତା	୨୫
୧୧	ମନୋଜ କୁମାର ଦାସ	କବି ହୁଅଁ	କବିତା	୨୬
୧୨	ସରସ୍ୱତୀ ମେହେର	ଶିବଙ୍କର ପ୍ରିୟ ତିନି ଅକ୍ଷର	କବିତା	୨୭
୧୩	ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଜେନା	ମୋ ସ୍ୱପ୍ନ ତା ରାକ୍ଷୀ ପାଉଣା	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୨୮
୧୪	ଦେବାଶିଷ ଦାଶ	ଇଶ୍ୱର ନଥିବା ପୃଥିବୀରେ	କବିତା	୩୦
୧୫	ଶୁଭସନ୍ଧ୍ୟା ବେହେରା	ମୋ' ଜଗର ବାହୁଡ଼ାଯାତ୍ରା	କବିତା	୩୧
୧୬	ସବିତା କବି	ସେନାବାହିନୀ	କବିତା	୩୨
୧୭	ହିତେଶ୍ ବେହେରା	ଝିଅ ଜନମ କ'ଣ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ?	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୩୩
୧୮	ରୁପାଲି ମହନ୍ତ	ମା'	କବିତା	୩୬
୧୯	ବାବାଜୀ ଚରଣ ସାହୁ	ଭାଗବତ	କବିତା	୩୭
୨୦	ଅନସୁୟା ଲେଙ୍କା	ସେ ମୋ ବାପା ଅଟନ୍ତି	କବିତା	୩୭
୨୧	ରଶ୍ମିରଞ୍ଜନ ସାହୁ	ମନର ମଣିଷ	କବିତା	୩୮
୨୨	ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି	ରାହୁ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୪୦
୨୩	ଦୀପକ କୁମାର ନାୟକ	ବୋଲବମ୍	କବିତା	୪୩
୨୪	ପ୍ରଣତି ସେଠୀ	ଚିଲିକା	କବିତା	୪୪
୨୫	ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ	ଆମେ ବୋଧେ ଶେଷ ପିଢ଼ି	କବିତା	୪୫
୨୬	ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା	ଆସିବନି ପିଲାଦିନ	କବିତା	୪୬
୨୭	ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ମେହେର	ଜୀବନ	କବିତା	୪୭
୨୮	ସ୍ନିଗ୍ଧାରାଣୀ ପୁରୋହିତ	କୋହ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୪୮
୨୯	ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟ ପୁରୋହିତ	ସମୟର ଆହ୍ୱାନ	କବିତା	୫୧
୩୦	ସୁଶ୍ରୀ ସ୍ମାରକୀ ମିଶ୍ର	ତୁମେ	କବିତା	୫୨
୩୧	ନିହାର ରଞ୍ଜନ ନାୟକ	ପ୍ରେମ ଅନନ୍ତ:ଯେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ଶାଶ୍ୱତ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୫୩
୩୨	ଗାର୍ଗୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ମେହେର	ବାପା	କବିତା	୫୬

୩୩	ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ବେହେରା	ଗାଁ	କବିତା	୫୭
୩୪	ଅସିତ ମହାନ୍ତି	ଭାଷା-ସାହିତ୍ୟର ଚାରକା ବ୍ୟାସକବି ଫକୀରମୋହନ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୫୭
୩୫	ରୁପାଲୀ ମହାପାତ୍ର	ରଜ ଭସବ ଓ ମୁଁ	କବିତା	୬୦
୩୬	ପ୍ରତିମା ପାତ୍ର	ଆ' ବଳଦ ମତେ ବିନ୍ଦୁ	କବିତା	୬୧
୩୭	ଆଶିଷ କୁମାର ସାହୁ	କଳିଯୁଗ କୁନ୍ତ	କବିତା	୬୨
୩୮	ଦୀପାଲି ବେହେରା	ରଜ ପର୍ବ	କବିତା	୬୩
୩୯	ପ୍ରଶାନ୍ତ ଖଟୁଆ	ଲକ୍ଷ୍ମୀଲୁଣି ମସି	କବିତା	୬୪
୪୦	ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା	ହାସ୍ତା ଚେମେଲି ସଞ୍ଜ ମହକୁଛି	କବିତା	୬୫
୪୧	ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ନାୟକ	ନୀଳାଦ୍ରୀବିଜେ	କବିତା	୬୬
୪୨	ଅଶୋକ ଡାଣ୍ଡି	ସାଧୁର ଉତ୍ତର	କବିତା	୬୭
୪୩	ହିମାଂଶୁ ବେହେରା	ହୃଦୟର କୋହ	କବିତା	୬୮
୪୪	ସୂତି ଝାଙ୍କର	ହେ ସମୟ	କବିତା	୬୯
୪୫	ଧିରୋଜ କୁମାର ପାତ୍ର	ସତ ବନ୍ଧୁ ଟିଏ	କବିତା	୭୦
୪୬	ବିଶ୍ୱନାଥ କର	ସ୍ୱାମ୍ଭରେ ତରଙ୍ଗ ଖେଳାଏ	କବିତା	୭୧
୪୭	ଦଶରଥ ମାଝୀ	ବିଶ୍ୱ ବନ୍ଧୁ ତୁମେ କରୁଣାର ମହାସିନ୍ଧୁ	କବିତା	୭୨
୪୮	ନିରୁପମା ମିଶ୍ର	ହଜିବା ଆଗରୁ ମୋ ପରିଚୟ	କବିତା	୭୩
୪୯	ରାକେଶ କୁମାର ସାହୁ	ଶୁକ୍ରାଞ୍ଚଳ ଉଦୟସ୍ୟ	କବିତା	୭୪
୫୦	ଶ୍ରୀମାନି ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ	ମୁଢ଼ିଘାଣ୍ଟ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୭୫
୫୧	ଅଶୋକ କୁମାର ବାରାକ	ଜୀବନ ନଈ ର ସୁଅ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୭୮
୫୨	ତୁଷାରକାନ୍ତ ବଳବନ୍ତରାୟ	ବାରବାଟୀ କହେ ଆମ କଟକ କଥା	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୮୨
୫୩	ଡଃ: ଶୁଭ୍ରା ଦାସ	ସ୍ୱପ୍ନ କଳ୍ପିତ ସ୍ମୃତି ଶିଖା	କବିତା	୮୪
୫୪	ଗୀତାଞ୍ଜଳୀ ସାହୁ	ଜାତି	କବିତା	୮୫
୫୫	ନମିତା ଜାନୀ	ସ୍ୱାଧୀନ	କବିତା	୮୫
୫୬	ପ୍ରମିଳା ସ୍ୱାଇଁ	ମନ ଖୋଜେ ମନଟିଏ	କବିତା	୮୬
୫୭	ହିମାଞ୍ଜଳ ନାଗ	ମହାପ୍ରଭୁ ତୁମେ ମହାନ	କବିତା	୮୭
୫୮	ସଂଗୀତା ନାଏକ	ଭାବର ଠାକୁର	କବିତା	୮୮
୫୯	ପ୍ରତିଭା ପଟ୍ଟନାୟକ	ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୮୯
୬୦	ଅନିତା କୁମାରୀ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ	ଜୀବନ କୁସୁମ	କବିତା	୯୦
୬୧	ସମ୍ପ୍ଳିତା ତ୍ରିପାଠୀ	ପ୍ରେମ / ଅପ୍ରେମ	କବିତା	୯୧
୬୨	ଭୂମିକା ମହାରଣା	ଭୂମି ର ପ୍ରଶ୍ନ	କବିତା	୯୨
୬୩	ଶିଶିର କୁମାର ସାମଲ	ତୁମେ' ଆସନ୍ତୁନି	କବିତା	୯୩
୬୪	ପ୍ରତିମା ଶତପଥୀ	ଗଛ ଲଗାଇ ସବୁଜ ଜଙ୍ଗଲ ସୃଷ୍ଟି କରିବା	କବିତା	୯୪
୬୫	ସଂଯୁକ୍ତା ପୃଷ୍ଟି	ସୌଭାଗ୍ୟ ନା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୯୫
୬୬	ଶିବାନୀ ଦାସ	ମୁଁ ଯଦି ଗୋଟେ କବି ହେଇଥାନ୍ତି	କବିତା	୧୦୧
୬୭	କୁମୁଦିନୀ ଘି	ସର୍ବ କନିଷ୍ଠ ସହିଦ ବାଜିରାଉଡ	କବିତା	୧୦୨
୬୮	ରୁପାଲି ପଲେଇ	ମରାଳ ମାଳିନୀ ନୀଳମୁ ଚିଲିକା	କବିତା	୧୦୩
୬୯	ଜଗମୋହନ ପ୍ରଧାନ	ଖୋଜୁଛି ଓଡ଼ିଶା ଭୁଇଁ	କବିତା	୧୦୪
୭୦	କାବେରୀ ବାରିକ	ରହିଯାଏ ଅଭାବ ତଥାପି	କବିତା	୧୦୫

୭୧	ବି.ଏମ୍ ମିତ୍ରଭାନ୍ନୁ	ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁ ବଡ଼ ହେଇଗଲିଣି	କବିତା	୧୦୬
୭୨	ରାକେଶ କୁମାର ମୁକୁଳି	ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ତୁମର ରାଗ	କବିତା	୧୦୭
୭୩	ରୋଶନ ସାହୁ	ବାଙ୍କ ଚାହାଣି	କବିତା	୧୦୮
୭୪	ପାର୍ଥସାରଥ ପାତ୍ର	ଏହି ମୋ ଭାରତ ମାଆ	କବିତା	୧୦୯
୭୫	ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମହାପାତ୍ର	କାଳ ଚକ୍ରରେ ଜୀବନର ଇତିହାସ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୧୧୦
୭୬	ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଚାନ୍ଦ	ପଦେ ଅଧେ	କବିତା	୧୧୨
୭୭	ଧରୁବ ଚରଣ ଘିବେଲା	କଲାଣି ବାସ ଶରତେ କାଶ	କବିତା	୧୧୩
୭୮	ଆକାଂକ୍ଷାମୟୀ ଦାଶ	ନୂଆଖାଇ	କବିତା	୧୧୪
୭୯	ସୌମ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ	ଗେହ୍ଲା ଭଉଣୀ	କବିତା	୧୧୫
୮୦	ସୀମାଲତା ସାହୁ	କାଲୁ ର କରାମତି	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୧୧୬
୮୧	ତିଳୋତ୍ତମା ଦାଶ	ନାରୀ ର ଗୁହାରି	କବିତା	୧୧୯
୮୨	ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ ପରିଡ଼ା	ସାଇକଲ ଆଉ ପ୍ରେମ	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୧୨୦
୮୩	ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଦାସ	ଅବୁଝା ପ୍ରେମିକ	କବିତା	୧୨୨
୮୪	ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତି ଭବାନୀ	ବାନ୍ଧବୀ	କବିତା	୧୨୩
୮୫	ପୂଜା ସାହୁ	ବିରହ	କବିତା	୧୨୪
୮୬	କୁରୀ କୁଡୁମ୍ବା	ସମାଜର କୁସଂସ୍କାର	କବିତା	୧୨୫
୮୭	ଅରୁଣ ଡାକୁଆ	ଅମୃତବେଳା	କବିତା	୧୨୬
୮୮	ସରୋଜ କୁମାର ସାହୁ	ମେଘ	କବିତା	୧୨୭
୮୯	ଅଭିଷିକ୍ତା ପୃଷ୍ଟି	ସ୍ବର ପରିବର୍ତ୍ତନର	କବିତା	୧୨୮
୯୦	ବିକାଶ ରଞ୍ଜନ ନାୟକ	ତୁମ ପରି ବାପା	କବିତା	୧୨୯
୯୧	ମମତା ବଗର୍ତ୍ତୀ	ଚା' ପ୍ରେମ	କବିତା	୧୩୦
୯୨	ବିଶ୍ବଜିତା ଭୋଇ	ଅଫେରା ଅତୀତ	କବିତା	୧୩୧
୯୩	ବସୁନ୍ଧା କୁମାର କବି	ଅମର ମୃତ୍ୟୁ	କବିତା	୧୩୨
୯୪	ଉତ୍ତମ କୁମାର ପଣ୍ଡା	ସୁନା ପଞ୍ଜୁରୀର ମୋହ	କବିତା	୧୩୩
୯୫	ଅଲିଶା ବି.ମହାରଣା	ବ୍ୟସକ୍ଷେତ୍ର ଏ କି ହେଲା ?	କବିତା	୧୩୪
୯୬	ପ୍ରିତି ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସେଣ୍ଡ	ସ୍ବାଧୀନ	କବିତା	୧୩୫
୯୭	ପ୍ରତିମା ବିଶ୍ବଳ	କଇଁ ଅପା ବଞ୍ଚିଛି	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୧୩୬
୯୮	ଶାନ୍ତା କୁମାରୀ ନନ୍ଦ	ଶେଷ କବିତା	କବିତା	୧୩୮
୯୯	ତାରାପ୍ରସାଦ ଜେନା	ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି	କବିତା	୧୩୯
୧୦୦	ଶିବରାମ ନାୟକ	ସମୟ ବଡ଼ ବଳବାନ	କବିତା	୧୪୦
୧୦୧	ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମଲିକ	ଅଲିଖ୍ଯତ ପୃଷ୍ଠା	କବିତା	୧୪୧
୧୦୨	ବୁଦ୍ଧିରାମ ବେହେରା	ଅଧା ଗଢ଼ା ସ୍ବପ୍ନ	କବିତା	୧୪୨
୧୦୩	ଉମାକାନ୍ତ ଦାସ	ରାକ୍ଷୀ ଭାଇ ହେବ ଏମିତି	କବିତା	୧୪୩
୧୦୪	ସିଲଭାରାଣୀ ଧଳ	ମୋ ଗାଁ	କବିତା	୧୪୪
୧୦୫	ସୁଦାମ ସୁନା	ବିଶ୍ବକାରିଗର	କବିତା	୧୪୫
୧୦୬	ସୁକନ୍ୟା ବରାଳ	ବନ୍ଧୁ' ଏକ ଅନୁଭବ ନୁହେଁ ଉପଲବ୍ଧି'	ଗଳ୍ପ / କାହାଣୀ	୧୪୬
୧୦୭	ତ୍ରିନାଥ ନନ୍ଦୀ	ମୈସୁମୀ ମେଘ	କବିତା	୧୪୯
୧୦୮	ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ଜେନା	କିଏ କହିଲା ପୁଅମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତିନି	କବିତା	୧୫୦
୧୦୯	ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ପଣ୍ଡା	ପୂଜା ରେ	କବିତା	୧୫୧

୧୧୦	ନାରାୟଣ ରାଉତ	ଗାଁ ମଣାଣି	କବିତା	୧୫୨
୧୧୧	ଜିତେନ୍ଦ୍ର ସାହୁ	ସେ ଗଲା ପରେ ପରେ	କବିତା	୧୫୩
୧୧୨	କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ରାଉତ	ସ୍ମୃତିରେ ବର୍ଷା	କବିତା	୧୫୪
୧୧୩	ସୁନିତା ଦାଶ	ବିଶ୍ୱାସ	କବିତା	୧୫୫
୧୧୪	ପୂଜା ବାରିକ	ମା	କବିତା	୧୫୬
୧୧୫	ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ବାରିକ	ପ୍ରତ୍ୟାଶ୍ୟାନ	କବିତା	୧୫୭
୧୧୬	ସାଇ ସୋମା	ରାଜକୁମାରୀ ନୁହେଁ, ଯୋଦ୍ଧା ହୁଅ	କବିତା	୧୫୭
୧୧୭	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ପଣ୍ଡା	ପ୍ରାର୍ଥନା	କବିତା	୧୫୮
୧୧୮	ଦୁର୍ଗା ଚରଣ ମଲ୍ଲ	ଜୀବନଟା କେବେ	କବିତା	୧୫୯
	ଅଭିନବନ ପୃଷ୍ଠା			

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ରେ ଆପଣଙ୍କ ଲେଖା ଦେବାକୁ
ଚାହୁଁଥିଲେ ଆମକୁ ଯୋଗାଯୋଗ କରନ୍ତୁ .

ୱେବ୍‌ସାଇଟ : www.malharodia.com

ଇ-ମେଲ : malharmagazine@gmail.com

ଫୋନ୍ : 8328951229

ବିଧବା ନାରୀ...

ସ୍ବାମୀର ଜୀବନ ଅଧାରେ ସରିଲା
ଜୀବନ ମୋ ଶୂନ୍ୟପଥ,
ପିଲାଛୁଆ ଚିନ୍ତା ଏକା ମୁଁ କରଇ
କଣ୍ଠକିତ ଚଲାପଥ ।।

ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଏକା ମୁଁ ଲଢ଼ିବି
କୋହକୁ ଛାତିରେ ଚାପି,
ନିଷ୍ଠୁର ସମାଜ ପରିହାସ କରେ
ମାରିଦିଏ ତଣ୍ଡୁ ଚିପି ।।

ଅନ୍ୟ ମରଦ କୁ ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିଲେ
ହେବି କଲୁଷିତ ନାରୀ,
ସାହାଯ୍ୟ ନ ମାଗି ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ରହିଲେ
ଅହଂକାରୀ ମୁଁ ଅଟଇ ।।

ଛୁଆ ପେଟ ମୋର ପୋଡ଼ି ତ ଯାଉଛି
ଭୋକ ବିକଳେ କାନ୍ଦୁଛି,
ଶୁଖିଲା ରୁଟି ଟେ ଦେଇ ତ ନ ପାରି
ସମାଜ ଆଜି ହସୁଛି ।।

ବାରିଲା ସମାଜ ମୋ ସାଜସଜ୍ଜାକୁ
ବାରିଲା ମୋ ସ୍ବାଧୀନତା,
ସ୍ବତନ୍ତ୍ରତା ମୋର ଛଡ଼େଇ ନେଇକି
ବିକଳାଙ୍ଗ ଆଜି ସଭା ।।

ମୋ ଦେହରୁ ସବୁ ରକତ ନିଗାଡ଼ି
ଛୁଆ ପେଟ ମୁଁ ପୋଷିବି,
ବିଧବା ମାଆର ସୁଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ
ସମାଜକୁ ଦେଖାଇବି ।।

ଜୟଶ୍ରୀ ବ୍ରାହ୍ମପୁରଜି
କୁଆଖିଆ, ଯାଜପୁର

ଜଗନ୍ନାଥ...

କିଟିମିଟି ଅନ୍ଧାରର ଛାତି ଚିରି
ଯେଉଁ ବିଜୁଳିର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଧାରଟିଏ ଝଲସି ଉଠେ
ତାହା ବୋଧେ ତମର କୋପ !

ମରି ଆସୁଥିବା
ଶୁଖିଲା ଡାହିରେ ଦି'ପତ୍ର କଅଁଳି
ପୁଣିଥରେ ଫୁଟିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ନେଇ
କଉଟିଏ ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରେ
ଏ ବୋଧେ ତମର ଆଶିର୍ବାଦ !

ବେଳେବେଳେ
ଶୁବ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ, ପ୍ରବଳ ଝଡ଼-ବତାସ,
ଅଣତାଣ ପବନରେ ଭୁଷୁଡ଼ିଯାଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅଜାଳିକା,
ଭୁଷୁଡ଼ି ଯାଏ ବି ଅମରାବତୀର ଛାତ,
ଅଥଚ , ରାମୁ କକାର ବାଉଁଶଚାଳ
ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇଥାଏ ନିର୍ବିକାରରେ !
ଏ ତୁମର ଖେଳ କୁହଁ ତ ଆଉ କ'ଣ ?

କୁଆଡ଼େ,
ତମେଜମା ସହି ପାରନି କାହାର ଅହଂକାରକୁ !
ପ୍ରତିଟି ଉଡାଣଖୋର୍ ଅହଂକାରର ଡେଣା କାଟି
ଖସେଇ ଦେବାକୁ ତମେ ଅଙ୍ଗୀକାରବନ୍ଧ !
ସେଥିପାଇଁ ତ ଟଙ୍କା ଶେଜରେ ଶୋଉଥିବା ଲୋକ
ଦିନେ ରାଜରାଷ୍ଟ୍ରରେ ମାଗୁଥାଏ ଭିକ ।

ଜାଣିଚି,
ତମେ ଜମା ଦେଖୁ ପାରନି
ଅରକ୍ଷିତ ଆଖିର ଲୁହ,
ସେଥିପାଇଁ ତ' ଘଣ୍ଟ ଘୋଡ଼େଇ ତା'କୁ
ରଖୁଥାଅ ଚିରକାଳ ।।

ସୁଧୀର ମେହେର
ଚିଟୌଗୁଡ଼ା, ଜୁନାଗଡ଼,
କଳାହାଣ୍ଡି

ଯେବେ ବି
ଯିଏ ତମକୁ ମନ ପ୍ରାଣରେ ଡାକିଛି
ତମେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ ସେଠି,
କୁରୁ ସଭା ହେଉ କି ଘୋର ବନସ୍ତ....
ସବୁଠି ପହଞ୍ଚି ତମର ହାତ,
ସେଥିପାଇଁ ତ ତମେ ଦୀନବାନ୍ଧବ ।

କିଏ କଲି ପାରିବ ସତେ
ତମର ମହିମା,
ତମେ ତ' ଅନାଥର ନାଥ,
ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ!!

ମୁଁ ଓ ତୁମେ...

ମୁଁ ଅନ୍ଧ ଏକ ମୁନି
 ତୁମେ ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଏକ ଶାସ୍ତ୍ର ,
 ମୁଁ ମନ୍ତ୍ର ଝଙ୍କୁତ ଧ୍ବନି
 ତୁମେ ଅସ୍ତି ତିଆରି ଅସ୍ତି ।।
 ମୁଁ ଶୁଷ୍କ ଏକ ନଦୀ
 ତୁମେ ସାଗରର ସ୍ବର ,
 ମୁଁ କ୍ଷୀୟ ଏକ ପଥକ
 ତୁମେ ପାହୁନିବାସ ଘର ।।

ଚିରଞ୍ଜିବୀ ସାହୁ
 ନରସିଂହପୁର, କଟକ

ମୁଁ ତୀବ୍ର ଏକ ତୀର
 ତୁମେ ଗନ୍ତବ୍ୟ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ,
 ମୁଁ ଦିଗହରା ତରୀ
 ତୁମେ ବାଦଲ ଅଦୃଷ୍ଟ ।।
 ମୁଁ ଅଳକ୍ଷ୍ମୀ ଲଗା କ୍ୟାସେଟ
 ତୁମେ ପୁରୁଣା ଓଡ଼ିଆ ଗୀତ ,
 ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଚକିତ ଛକ
 ତୁମେ ଭୁକା ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ।।

ମୁଁ କବିତାର ପଦ
 ତୁମେ କାବ୍ୟ ମେଘଦୂତ ,
 ମୁଁ ସିଲଚର ଖଡ଼ି
 ତୁମେ ଅଙ୍କଟେ ନିୟୁତ ।।

ମୁଁ କଟକ ବାଲିଯାତ୍ରା
 ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା ହାଟ ,
 ମୁଁ ଧବଳେଶ୍ବର ପୋଲ
 ତୁମେ ଗଡଗଡ଼ିଆ ଘାଟ ।।
 ମୁଁ ଗଣ୍ଡ ସାତକୋଶିଆ
 ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀର ତଟ ,
 ମୁଁ ଯେ କଳିଙ୍ଗା ଘାଟି
 ତୁମେ ତୁଡୁମା ପ୍ରପାତ ।।

ମୁଁ ବିସ୍ମୃତ ଆକାଶ
 ତୁମେ ଗ୍ରହଣର ଜହ୍ନ ,
 ମୁଁ ଅଫେରା ଅତିଥି
 ତୁମେ ଛଳନାର ଚିହ୍ନ ।।

ସ୍ମୃତିର ସ୍ୱର୍ଗ...

ଅତୀତର ଛାଇ ଆଜି ମନେ ପଡେ,
ସେ ସୁନେଲି ଦିନ ଆଖି ଆଗେ ଖେଳେ ।
କେତେ କଥା, କେତେ ଗୀତ, ଆଉ କେତେ ସ୍ୱପ୍ନ,
ସବୁ ତ' ସାଇତା ହୋଇ ରହିଛି ଏଠି ଆପଣା ।

ସେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମର ମିଠା ଅନୁଭୂତି,
ଆଉ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡେ ଗପୁଥିବା ରାତି ।
ପିଲାଦିନର ସେ କାଗଜ ଡଙ୍ଗା,
ଆଜି ବି ମନେ ପଡେ ସେ ବର୍ଷା ସକାଳଟା ।

ସ୍ମୃତି ଏକ ନଈ, ବହିଯାଏ ସବୁବେଳେ,
ଖୁସି ଆଉ ଦୁଃଖକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଲୁଚେଇ ।
କେବେ ହସ, କେବେ କାନ୍ଦ, ଏହା ତ ଜୀବନ,
ସମୃଦ୍ଧି ହିଁ ଆମକୁ ବଞ୍ଚିବାର ଦିଏ ପ୍ରେରଣା ।

କିଛି ସ୍ମୃତି ଲୁହ ହୋଇ ଆଖିରୁ ଝରେ,
କିଛି ସ୍ମୃତି ହସ ହୋଇ ଓଠରେ ଫୁଟେ ।
ହେଲେ ସ୍ମୃତି ତ ସ୍ମୃତି, ଏହା ଅମୂଲ୍ୟ ରତନ,
ଜୀବନର ପାଥେୟ, ଏହା ସାଥୀ ସବୁକ୍ଷଣ ...

ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା
+3 ଶେଷ ବର୍ଷ ଛାତ୍ରୀ, ସ୍ୱାମୀ
ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ମାରକ ସ୍ୱୟଂ ଶାସିତ
ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଜଗତସିଂହପୁର

ମୁହୂର୍ତ୍ତ...

ଖୁସିର ଦୁଃଖର ସମସ୍ତ ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ଗୋଟି ଗୋଟି ବିତି ଯାଏ ,
ଖାଲି ସ୍ମୃତି ଛାଡି ଯାଆନ୍ତି ସେମାନେ
ଅନୁଭୂତି ଗୁଚ୍ଛା ହୁଏ । (୧)
ସ୍ମୃତି ମାନଙ୍କର ଭୟ ଟିକେ ନାହିଁ
ଇତିହାସେ ପ୍ରବେଶନ୍ତି ,
ଯୁଗ ଚାଲିଯାଏ ଏଇମାନେ କିନ୍ତୁ
ସତର୍କ କରାଇଥାନ୍ତି । (୨)
ସତର୍କ ହୋଇକି ଜୀବନ ରାସ୍ତାକୁ
ଭଲ ବାଛି ଚାଲିଥାନ୍ତି ,
ସମୟ ଚକ୍ରରେ ଦୁର୍ବଳାତ୍ମବଳ
ଆହତ କରାଇଥାନ୍ତି । (୩)
ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଅତିଥି କି ଭଳି
ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଚାଖୁ ,
ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହେବା ଇଚ୍ଛନ୍ତି କେବେ
ଆସିଯାନ୍ତି ଦେଖୁ ଦେଖୁ । (୪)
ସାଂପ୍ରତିକ ବର୍ଷ ପ୍ରାଚୀନ ବର୍ଷର
ଘଟଣା ମନେ ପକାଏ ,
ହୁଟି ହାବୁଡିଲେ ସତର୍କ ବଳରେ
ସଂଶୋଧନ କରିଥାଏ । (୫)
ବିତିଥିବା ବର୍ଷ ମାନେ ଆସନ୍ତିନି
ଆଉ କେବେହେଲେ ଫେରି ,
ଏହେତୁ ପ୍ରତିଟି ଅତିଥି ମୁହୂର୍ତ୍ତେ
ସମ୍ପାଦିତ କର ହେଉ । (୬)
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସମୂହେ ବିବେକୀ ମାନବେ
ଭଲ ମାର୍ଗରେ ଚଲାଉ ,
ବିଶ୍ୱର ଛିତିକୁ ସମ୍ବଳୁ ଥାଆନ୍ତୁ
ସମୃଦ୍ଧି ପ୍ରାପତ ହେଉ । (୭)

ପାରଦ କୁମାର ପାଢୀ
ଅବସରପ୍ରାପ୍ତ ଶିକ୍ଷକ, ରାଜା ସାହି,
ହିଞ୍ଜିଳିକାଟୁ

ସାଙ୍ଗର କାହାଣୀ...

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଗ୍ରାମରେ ଗୋଟିଏ ଗାଁଟି ରହିଥାଏ,ଆମେ ତାହା ସମସ୍ତେ ଜାଣୁ । ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଗୋଟିଏ ଗ୍ରାମ ଅଛି ଯାହାର ନାମ ହେଉଛି କଟାଗୁଡ଼ା । ସେହି ଗ୍ରାମରେ ଗୋଟିଏ ପୁଅର ନାମକ ପିଲାଟି ରହୁଥାଏ । ସେହି ପିଲାଟି ୧୦ମ ଶ୍ରେଣୀ ର ଛାତ୍ର ଅଟେ । ସେହି ଛାତ୍ରଟି କା ସହିତ ମିଶୁନଥାଏ,କି ଖେଳୁନଥାଏ କି କା ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ଭଲରେ ହେଉନଥାଏ । ଜଣେ ପୁଅ ପଚାରିଲା ତୁମେ କାହିଁକି ଖେଳୁନ ସେ କହିଲା ମୋତେ ଇଚ୍ଛାନାହିଁ । ସେ କହିଲା, ଅ, ସେହି ପିଲାଟିର ମନ ବହୁତ ଦୁଃଖ ପରିଲାଗେ । ମୁଁ ଏବଂ ସେ ଛାତ୍ର ଦୁହେଁ ବଜାରକୁ ଯାଇଥାଉ ମୁଁ କହିଲି,ଭଲତ, । ସେ ହସିଲା ମୁଁ କେବେ ଦେଖୁନି ସେହି ପୁଅଟି ହସିବାର କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦେଖୁଲି ଆଜି ସେ ହସିଲା । ମୁଁ ଦେଖୁକି ପଚାରିଲି କ'ଣ ହେଲା? ତୁ ଆଜି ହସୁଛୁ,ସେ କହିଲା । ମୁଁ ହସୁଛି ସିନା କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ହସୁନାହିଁ ମୁଁ ତ ! ତୁ' ଦେଖୁବୁ ବୋଲି ହସୁଛି । ମୁଁ ପଚାରିଲି ତୁ କାହିଁକି ଆଉ ମୁହଁ ପୁଣି ଶୁଖାଇଲୁ । ସେ କହିଲା ମୁଁ କ'ଣ କରିବି ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ତୋ ଦୁଃଖ ।

ଶିମାନ୍ ପାଣି
ରାୟଗଡ଼ା

ସେ କହିଲା ଭଗବାନ ମୋତେ କାହିଁକି ଜନ୍ମ ଦେଲେ କେ ଜାଣି । କ'ଣ କହୁଛ । ମୁଁ ପଚାରିଲି । ସେ କହିଲା ଆଉ କଣ ନ କହିବି ଯଦି ମୁଁ ଖୁସି ହେଉଥାଏ । ତାହାହେଲେ ମୋତେ ଦୁଃଖ ପହଞ୍ଚିଯାଏ । ମୁଁ ମୋ ମନକୁ ପଚାରିଛି କାହିଁକି ମୁଁ ସୁଖରେ ଟିକିଏ ହସିଲେ ମୋତେ ଦୁଃଖ ଆସିଥାଏ । କହି କହି ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରି ଆସୁଥାଏ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେକୌଣସି ପର୍ବପର୍ବାଣୀରେ ଲୋକମାନେ ଉତ୍ସାହିତ ମୋନଭା ବରେ ରହିଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦୁଃଖ ରେ ରହିଥାଏ । ମୁଁ ଭାବେ ମୁଁ କାହିଁକି ଉତ୍ସାହିତ ମୋନଭାବ ରଖୁ ନାହିଁ ।

ପୁଅଟି ଶାନ୍ତ, ସରଳ କାହାକୁ ଅଧିକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ ହାଇନଥାଏ । ପୁଅଟି ପଢ଼ିଲା ସମୟରେ ହେଉ ବା ଲେଖିଲା ସମୟରେ ହେଉ ତା ଯଦି ଭାବିଥାଏ, ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରି ଆସେ । ଏବଂ କିଏ ଯଦି ଟିକିଏ ଟାଣ କଥା କହିଦିଏ । ତାହାହେଲେ ତାର ମୋନଭାବ ବହୁତ ଦୁଃଖରେ ଭରିଯାଏ । ଆଜି ପୁଅଟି ବାହାରିଛି ରାସ୍ତା ପଟେ ଗୀତଟି ଗାଇଁ ଗାଇଁ ଯାଉଥାଏ । ସେ ହଠାତ୍ ମନରେ ଆସେ କାହିଁକି ମୁଁ ଦୁଃଖରେ ରହୁଛି ଏହା ଭାବୁଥାଏ । ସେହି ଭାବେ ମୁଁ ତୋ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦିଏ ହସାଏ,ମଜାମସ୍ତି କରାଏ । ହେଲେ ମୋତେ କାହିଁକି କିଏ, ହସାନ୍ତି ନାହିଁ? କି କିଏ ବାହାରି ନାହାନ୍ତି ମୋତେ ହସାଇବା ପାଇଁ । ଯଦି ମୋତେ ହସାନ୍ତି ମୁଁ କାହିଁକି ହସେ ନାହିଁ ?

ଶ୍ରାବଣୀ...

ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ମୁକ୍ତ ଆକାଶର କାଉଁରୀ କନ୍ୟା ଗୋ'
ଅପରୂପ ତୁମ ପୀୟୂଷର ଧାରା
ଅମୃତର ସଂଜିବନୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।

ଆଦ୍ୟ ବରଷାର କୁଆଁରୀ କନ୍ୟା ଗୋ'
ମେଦୁର ଆକାଶେ ମହନୀୟ ତୁମେ
ନିଦାଘ ତାପ ନାଶିନୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।

କଳା ବଉଦରେ କୁଆଁରୀ ଛନ୍ଦେ
କାଗଜ ଡଙ୍ଗାରେ ମହ୍ଲାର ତୁମେ
ଶ୍ରାବଣର ପାଟରାଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ମ୍ଳାନ ମୌସୁମୀର ମହନୀୟତା ଗୋ'
ସାଧବ ବୋହୂର କୁଆଁରୀ ମଥାରେ
ସତେ କି' ନାଲି ଓଢଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।

ନିଃଶବ୍ଦ ରାତିର ଶବ୍ଦର ଝଙ୍କାରେ
ରୂପ ସୁଷମାର ଲାବଣ୍ୟବତୀ ଗୋ'
ଆସ ଜଗତ କଲ୍ୟାଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ତୁମ ଆଗମନେ ତୃପ୍ତ ଲଭୁ ଧରା
ଶିହରଣ ଖେଳୁ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମରେ ଗୋ'
ରୌଦ୍ର ହୁଏ ଅସହଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ଶୁଖିଲା ନଈରେ ଯଉବନ ଆଜି
ପୂର୍ଣ୍ଣଗର୍ଭା ହେଉ ସବୁଜ କ୍ଷେତ ଗୋ'
ନଈ ନାଳ ନିର୍ଝରିଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।

ଡଃ.ଶୁଭେନ୍ଦ୍ର ମେହେର
ଯାଲୋଏ, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

ଶୁଖିଲା ନଈରେ ଯଉବନ ଆଜି
ପୂର୍ଣ୍ଣଗର୍ଭା ହେଉ ସବୁଜ କ୍ଷେତ ଗୋ'
ନଈ ନାଳ ନିର୍ଝରିଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ମେଘ ମହ୍ଲରେ ଛମ ଛମ ହୋଇ
ଭିଜାମାଟି ଗନ୍ଧେ ମୟୂର ନାଚେ ଗୋ'
ବଜାଇ ମେଘ ରୋଷଣୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ଶାଶ୍ୱତ ପ୍ରେମର ପୁଣ୍ୟ ମହନୀୟା
ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶର ବନ୍ଧ ଚିରି ତୁମେ
ଭାଳିଦିଅ ସ୍ରୋତସ୍ୱିନୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ତୋ' ପାଇଁ ଲେଖୁଛି ପ୍ରୀତିର କବିତା
ଆସ ପ୍ରିୟତମା ନ' ରଖୁ ଦୂରତା
ତୁମେ ପ୍ରେମ ପ୍ରଣୟିନୀ ।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଉଛୁଳା ନଈର ପାଣି ।
ଗାଁ ବିଲ ବଣେ କାଦୁଅ ରାସ୍ତାରେ
ଅଧାଲେଖା ମୋ' କବିତାରେ ତୁମେ
ସବୁଜିମା ଦିଅ ବୁଣି ।।
ଶ୍ରାବଣୀ.....!
ତୁମେ ଯୌବନ ନଈ ଉଜାଣି ।

ତୁମକୁ ଦେଖିଲା ପରେ...

ନିଦ ମୋ ହଜୁଛି ଭାବନା ଭିତରେ
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଯାଏ ଦୂରେ ,
ଦିନ ରାତି ସବୁ ଏକା ଲାଗେ ସାଥୀ
ତୁମକୁ ଦେଖିଲା ପରେ ।।

ତୁମେ ମୋ ବିଶ୍ୱାସ ତୁମେ ମୋ ନିଃଶ୍ୱାସ
କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ତୁମେ ,
କି ମାୟା କଥାରେ ମନ କିଣି ନେଲ
ସାଇତି ରହିଲି ତୁମରି ପାଶେ ।।

ଖାସ୍ ତୁମ ଲାଗି ଆଜି ବନି ଯାଇଅଛି
ମୁଁ ଗୋଟେ ଛୋଟିଆ କବି ,
ନିଇତି ଲେଖୁଛି ଏଣୁ ଡେଣୁ କିଛି
ରାତି ହେଲେ ଏତେ ବେଶୀ ।।

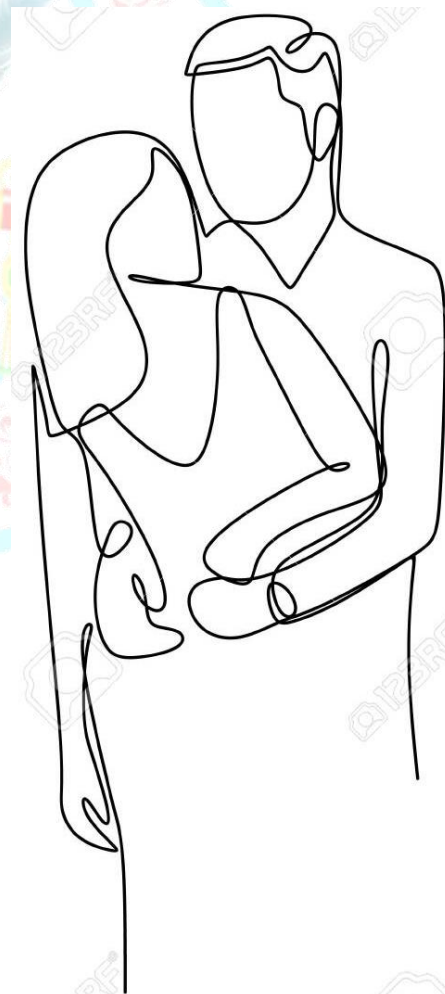
କଲମ ଧରି ମୁଁ ଲେଖୁଥିବା ବେଳେ
ତୁମେ ଯେବେ ମନେ ଆସ ,
ମୋ କବିତା ତହିଁ ବାଟ ବଣା ହୁଏ
ସାଜି ଏକ ପଥକ ।।

ଲେଖୁ ଲେଖୁ କେବେ ତୁମ ମୋ ଭିତରେ
ନିବିଡ଼ତା ବଢ଼ିଯାଏ ,
ମନ ଆକାଶରେ ଡେଶା ଲାଗି ପୁଣି
ମହାକାଶ ଛୁଇଁ ଆସେ ।।

ଅଧୁରା ସେ ଆଖିର ନିଦକୁ
ଚୋରି କର ଦୂରେ ରହି ,
ଭଲପାଇବା ର ଏ କେଉଁ ଡରିକା
ପାରିବ କି ତୁମେ କହି ।।

ସୋନାଲୀ ସ୍ୱାଇଁ
ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

ଆଖିରୁ ସପନ ଅନେକ ଦୂର...

ମୋହିନୀ ସ୍ୱପ୍ନର ମୋହ ମହକରେ
 ସିନ୍ଦୂ ହେଉଥିଲା ଏ ତନ୍ମୁ ମନ ,
 ଅମ୍ଳ ପ୍ରକୃତିର ମାଧୁରିମା କୋଳେ
 କି ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଥିଲା ଜୀବନ ,
 ଆଜିବି ରହିଛି ସ୍ମୃତି ଅନ୍ତରାଳେ
 ଅତୀତର ଯେତେ ସୁନା ସପନ ।।

ଉଷା ଗୋଧୂଳିର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଢେଉରେ
 ଝରୁଥିଲା କେତେ ମାଣିକ ମୋତି ,
 ସ୍ୱପ୍ନ ମହଲରେ ଝରା ଶେଫାଳିର
 ଜୋଛନା ରାତିରେ ଛନକେ ଛାତି ,
 ଫଗୁଣ ସଞ୍ଜରେ ନହୁଲି କୁଞ୍ଜରେ
 ହସୁଥିଲା ପ୍ରୀତି ସୁଧା ସୁମନ
 ଅତୀତର ଯେତେ.....

ଚାରୁ ଚାନ୍ଦିନୀରେ ଚହଟୁଥିଲା ସେ
 ଚପଳ ହସରେ ଚଇତି ମଲ୍ଲୀ ,
 ରୂପ ରୋଶନୀର ମୋହିନୀମାଦକେ
 ଗାଉଥିଲା କଇଁ ପ୍ରୀତି ରଙ୍ଗୋଲି ,
 ପ୍ରୀତି ମାଧୁରୀର ପ୍ରଣୟ ବଲ୍ଲରୀ
 ଅମୃତମୟ ସେ ପ୍ରେମ ବନ୍ଧନ
 ଅତୀତର ଯେତେ....

ନବ ଉଜ୍ଜାଦର ଅନୁପମ ଛନ୍ଦେ
 ଆକାଂକ୍ଷାର ନୀଳ ସ୍ୱପ୍ନ ସମ୍ଭାର ,
 ଭାବତତ୍ତ୍ୱର ଲଳିତ ଲହରେ
 ମରୁଭୂମି ଲାଗେ ସ୍ନିଗ୍ଧ ମଧୁର ,
 ସ୍ୱପ୍ନ ମଧୁ ବୋଲା ମହକ ପଖାଳା
 ମୁକୁଳା ବୁକୁର ଭାବ ସ୍ୱନ୍ଦନ
 ଅତୀତର ଯେତେ...

ବେଣୁଧର ସୁତାର
 କେଶବୁରାପାଳ, କେନ୍ଦୁଝର

ତୁଟି ଯାଇଛି ସେ ସ୍ୱପ୍ନିଳ ଉଜ୍ଜ୍ୱାସ
 ସମୟ ଭୁଗୋଳେ ଏଆଖି ତଳେ ,
 ଶୂନ୍ୟତାର ଏଇ ଆଶା ଅସ୍ତରାଗେ
 ଅସହାୟତାର ଲହରି ମାଳେ ,
 ଆଖିରୁ ସପନ ଆଜି ବହୁଦୂର
 ମଉଳିଯାଇଛି ରୂପ ଯୌବନ
 ଆଜିବି ରହିଛି ସ୍ମୃତି ଅନ୍ତରାଳେ
 ଅତୀତର ଯେତେ ସୁନା ସପନ ।।

ମଣିଷଟି ଯେବେ ବଳବାନ ଭାବେ...

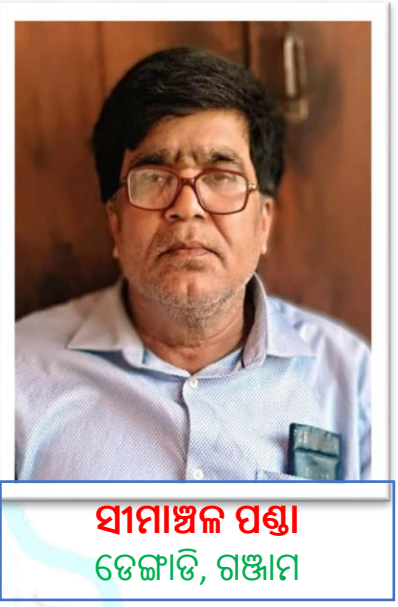
ମଣିଷଟି ଯେବେ ବଳବାନ ଭାବେ
ଅହଙ୍କାର ପଣେ ହରାଏ ଜ୍ଞାନ,
ଆପଣେ ମହାନ ଆନେ ମଣେ ହୀନ
ବିଚାରେ କେବଳ ବିବେକହୀନ!

ଆଧ୍ୟାତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏ ତା'ର ହ୍ରାସ
ସତ୍ୟ ଠାରୁ ରହେ ବହୁତ ଦୂରେ,
ଅସତ୍ୟରେ ମାତି ପାପେ ହୁଏ ବ୍ରତୀ
ଛନ୍ଦ କର୍ମ କରେ ମନ୍ଦ ବିଚାରେ,
ହୀନ ମନ୍ୟତାର ହୁଅଇ ଶିକାର
ପରଶ୍ରୀକାତରେ ହୁଏ ଆଛନ୍ଦ,
ମଣିଷଟି ଯେବେ ବଳବାନ ଭାବେ
ଅହଙ୍କାର ପଣେ ହରାଏ ଜ୍ଞାନ।

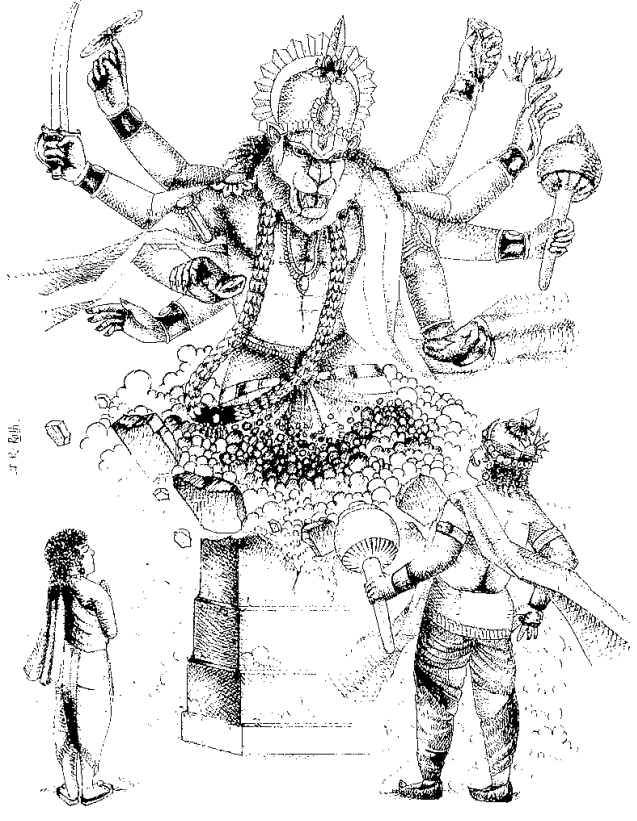
ହିରଣ୍ୟ ରାବଣ କଂସ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନ
ଅହଙ୍କାର ପଣେ ହେଲେ ନିଧନ,
ଇଶ୍ୱର ନ ମାନି ଆପେ ଶ୍ରେୟ ମଣି
କାଳକୁ ଭାଲିଲେ ବାଳ ପ୍ରମାଣ!

ତାମ୍ବଡ଼ ତାମ୍ବଡ଼ ତମ୍ବରୁ ନିନାଦ
ଭାସି ଆସେ ଶିବ ବାଦନ କାଳେ,
ସର୍ବେସର୍ବାହୋଇ ସଂସାରେକେ ନାହିଁ
ଶୁଣାଇ ଦିଏ ସେ ଜୀବ ସକଳେ,
ଶାଶ୍ୱତ କର୍ମରେ ମାନବ ଧର୍ମରେ
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ ପୁଷ୍ଟ କରେ ଜୀବନ,
ଆପଣେ ମହାନ ଆନେ ମଣେ ହୀନ
ବିଚାରେ କେବଳ ବିବେକହୀନ!

ଶାଶ୍ୱତ ସାଧନା ସେବା ଆରାଧନା
ତ୍ୟାଗ ସମର୍ପଣ ନମ୍ରତା ବଳେ,
ଶାନ୍ତି ମୈତ୍ରୀ ପ୍ରେମ ଭାବେ ଅନୁପମ
ନର ଜିଣି ପାରେ ମହୀ ମଣ୍ଡଳେ!

ସ୍ୱାମୀପ୍ରଜ୍ଞଳ ପଣ୍ଡା
ଡେଜାଡ଼ି, ଗଞ୍ଜାମ

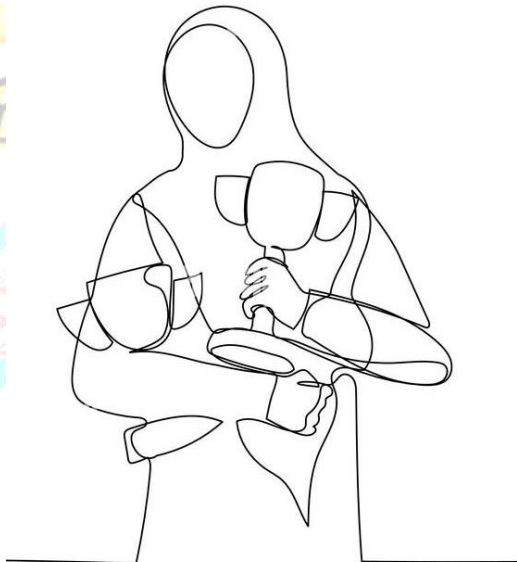

କବି ନୁହେଁ...

କାହିଁକି ପିନ୍ଧାଉଛ
ମୁଣ୍ଡରେ ଶିରପା
ବେକରେ ଉତ୍ତରୀୟ
ହାତରେ ଫୁଲତୋଡ଼ା, ପ୍ରଶସ୍ତି ପତ୍ର,
ମାନପତ୍ର, ତାମ୍ରଫଳକ - - - ।
ସତରେ,
ମୁଁ କବି ନୁହେଁ କି ଲେଖକ ନୁହେଁ
ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା
ସାଧାରଣ ମଣିଷଟିଏ...
ଏ ସବୁ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ,
କିଏ କେତେ କଥା କହୁଛନ୍ତି ପଛରେ
ଭଲ ଲାଗେନା ।
ଯିଏ ଯାହା କହୁ ପଛେ
ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ପାଇଁ ବଞ୍ଚିଛି
ଇଏ କଣ ଆମ ସହ ସମାନ ହୋଇପାରିବ
ହଁ, ତୁମ କଥାକୁ ସ୍ବାଗତ କରୁଛି
ମାନ୍ନୁଛି ବହୁ ପଛରେ
ତୁମେ ମାଡ଼ିଚାଲିଛ ଆଗକୁ ଆଗକୁ
ବୋଧେ ! କାହାର ସାହାରା ନେଇ !
ମୁଁ ଭିନ୍ନ ଧାରାର ମଣିଷ
ଅଧାପୋଡ଼ା କଇଁଆ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗେଇ ଦେଇଛି
ସାରସ୍ବତ ସମାଜରେ ।
ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ରାହା ଖୋଜୁଛି ଅନୁଭୂତି ଅନୁଭୂତିର
ସ୍ମରଣୀୟ ପୃଷ୍ଠାରୁ ପାଖୁଡ଼ାଏ
କାଗଜ କଲମରେ ଲେଖୁଦିଏ
କବିତା ରୂପରେ
କିନ୍ତୁ, ମୁଁ କବି ନୁହେଁ ।

ମନୋଜ କୁମାର ଦାସ
ଆଳିଜଙ୍ଗା, କପାଳେଶ୍ବର,
କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଶିବଙ୍କର ପ୍ରିୟ ତିନି ଅକ୍ଷର...

ଭକତ ତାଙ୍କେ ଭକ୍ତି ରେ "ଶଙ୍କର"
ଧର୍ମପତ୍ନି ଅଟନ୍ତି "ପାର୍ବତି" ତାଙ୍କର
"ତ୍ରିଶାଖା" ବେଲପତର ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ
ଗଲା ରେ ଲମ୍ବିଛି "ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ" ।
"ଦୁଦୁରା" , "ଗୟା" ଫୁଲ ରେ ସାଜେ ଜ୍ୟୋତିର୍ଲିଙ୍ଗ
ବେଳେବେଳେ ପକାନ୍ତି ପାଟିରେ "ଗଞ୍ଜେଇ" ଭାଙ୍ଗି
ରହନ୍ତି ସେ "କୈଳାଶ " ପର୍ବତ ରେ
ନାଚନ୍ତି କରି "ତାଣ୍ଡବ " ରାଗିଗଲେ ।
ଗଲା ରେ ଅଛନ୍ତି " ବାସୁକି"
ମସ୍ତକ ରେ ଶୋଭା ପାଏ "ଚନ୍ଦ୍ରମା"
ପ୍ରିୟ ସ୍ଥାନ ଅଟେ "ଶ୍ମଶାନ "
ବାଦ୍ୟ ରେ ବଜାନ୍ତି "ଡମ୍ବରୁ" ସିନା ।
ଅସ୍ତ୍ର ହେଉଛି "ପିନାକ", "ତ୍ରିଶୁଳ"
ଜଗତ କଲ୍ୟାଣ ପାଇଁ ପିଇ ଗଲେ "ଗରଳ" ।
ପୁଅ ଦୁଇଟି ର ନାମ ଅଟେ "କାର୍ତ୍ତିକ", ଗଣେଶ
ଦୋଷା ଦୋଷ କ୍ଷମା କରିବ ହେ ଆଶ୍ୱତୋଷ "ମହେଶ"

ସରସ୍ୱତୀ ମେହେର
ସିନାପାଲି, ନୂଆପଡା

ଏକ ନୂତନ ଆଶାରେ ପ୍ରାଣ ସଞ୍ଚାର...

ମୋ ସ୍ବପ୍ନ ତା ରାକ୍ଷୀ ପାଉଣା...

ବାସ୍ତବତା , ସେତେବେଳେ ଆମ ଘରର ଅବସ୍ଥା ଏତେଟା ଶୋଚନୀୟ ନଥିଲା । ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ପାଳନ କରାଯାଉଥିଲା ସତ ହେଲେ ସେଥିରେ ଆଧୁନିକତାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିପାରୁ ନଥିଲା କିମ୍ବା ଏତେ ମାହୋଲ ବହୁନଥିଲା । ଯାହା ମା' ପିଠାପଣା କରନ୍ତି ଆଉ ମାମୁଙ୍କ ଘରୁ ଯାହା ଆସେ , ସେଥିରେ ବେଶ ଆମ ଭାଇଭଉଣୀ ତିନିଜଣଙ୍କ ସହିତ ବାପା ମା' ଙ୍କର ପର୍ବପର୍ବାଣୀର ପାଳନ ସୀମାବଦ୍ଧ ଥିଲା । ଆଧୁନିକତାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିନଥିଲାର ଅର୍ଥ ଆମେ ଅନ୍ୟ ପିଲାଙ୍କପରି ନୂଆ ଡ୍ରେସ,ସଜବାଜ କିମ୍ବା ବନ୍ଧୁପରିଜନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ବାନ୍ଧିବା ଏସବୁ ସମ୍ଭବପର ହେଇପାରୁନଥିଲା- କଥାରେ ନାହିଁ ଗରିବ ମାଇପ ଟାପୁରା । ଏଠି ପରା ସୁଖରେ ସାଥୁ ଦୁଃଖରେ କେତେଜଣ ବା ତୁମ ପାଖେ ଠିଆହୁଅନ୍ତି । ଆମେ ଅନ୍ୟ ପିଲାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଆଖିରେ ଅସୁମାରି ସପନ ସହିତ ଲୁହ ଜକେଇ ଆସୁଥିଲା । ଅଭାବ କଣ ଜାଣିନଥିଲୁ ହେଲେ ନୂଆ ଜାମା କଣ ପାଇଁ ପିନ୍ଧିପାରୁନୁ ମନରେ ଅବଶୋଷ ଥିଲା । ମା'ଙ୍କୁ ସେ କଥା କହିଲେ ମା' ତାଙ୍କ କୋଳକୁ ଆଉଁସେଇ ପଣତ କାନିରେ ଆଖିର ଲୁହ ପୋଛିଦେଇ ବାପାଲୋ ମାଲୋ କହି ଆମକୁ ବୁଝାଇଦେଇ ଆମ ମନରେ ବଡ଼ ମଣିଷ ହେବାର ସପନ ବୀଜ ବପନ କରୁଥିଲେ ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଜେନା
ଜଗନ୍ନାଥ ପୁର, ଭଦ୍ରକ

ବାପାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ପାଞ୍ଚ ପ୍ରାଣୀ ଚଳିବାକୁ ଅର୍ଥର ଅଭାବ ବହୁଳ ଥିଲା ,ପୁଣି ପର୍ବପର୍ବାଣୀକୁ ରଂଗୀନ କରିବା ପାଇଁ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ଅର୍ଥ କୁଆଡୁ ଆସିବ । ଏବେ ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ କଣ ଆମ ବାପା ମା ଚାହୁଁ ନଥିବେ ଯେ ତାଙ୍କ ପିଲା ଅନ୍ୟ ପିଲାଙ୍କ ପରି ନୂଆ ଜାମା ପିନ୍ଧି ଭଲ ଖାଇବା ଖାଆନ୍ତୁ , ହେଲେ କଣ ହେବ ଅଭାବ କଳାବାଦଲ ଟା ବାପା ମା'ଙ୍କ ସ୍ବପ୍ନର ଆକାଶକୁ ଢାଙ୍କି ପକାଇଥିଲା ।

ମୋର ଠିକ୍ ମନେଅଛି , ମୁଁ ସପ୍ତମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିବା ସମୟରେ ଆମ ପରିବାର ଅଭାବର କଣ୍ଠକିତ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁ ଚାଲୁ ହଠାତ୍ ଅର୍ଥ ବୀପ ଶିଖାର ଝାପସା ଆଲୁଅ ପଡ଼ିଲା ତାହା ସମ୍ଭବପର ହେଇପାରିଥିଲା ମା' ଆଉ ମୋ ଭଉଣୀ(ଦିଦିଙ୍କର) ଚିତ୍କାର ପାଇଁ କାରଣ ମା'ଙ୍କର ଆମକୁ ଶିକ୍ଷାଦେବାର ଉଦ୍ୟମ ପୁଣି ଦିଦିଙ୍କର ଭଲ ମାର୍କ ରଖି ଦଶମରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ଦେଖି ଲୋକମାନେ ପ୍ରେରିତ ହେଇ ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ାଇବାକୁ ଆମଘରକୁ ଛାଡ଼ିଲେ । ବେଶ ସେଥିରୁ ଯାହା ଉପାର୍ଜିତ ହେଉଥିଲା ଆଉ ବାପାଙ୍କ ଶ୍ରମ ବାନର ପାରିଶ୍ରମିକ ପରିବାରର ଅଭାବ କଳାବାଦଲଟାକୁ ହଟାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା ।

ଦିଦି ଦଶମରେ ଭଲ ମାର୍କ ରଖି ପାସ୍ କରିଥିବାରୁ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ଅଳି କଲେ , ଆଉ ତାଙ୍କ ଅଳିରେ ବାପା ମା' ଦୁହେଁ ରାଜି ହେଇଗଲେ । କାରଣ ଧିରେ ଧିରେ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନର ଦିଗ ଫିଟିଗଲା ଏଣୁ ଦିଦିଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ିବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା ଏବଂ ସେହି ସୁଯୋଗ ତାଙ୍କୁ ଏକ ନୂଆ ପରିଚୟ ଦେଲା ଯାହାକି ସେ Bhadrak Auto. College ରେ Asst. Prof. ଭାବେ ଆଜି ସୁପରିଚିତ । ଯଦି ସେତେବେଳେ ଆମ ପରିବାରର ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ ବେଶ ହୋଇନଥାନ୍ତା ତେବେ ବୋଧେ ମୋ ଦିଦି ଆଜିର ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିନ'ଥାନ୍ତେ ।

ତେବେ ସେ ଯାହାହେଉ , ଦିଦି ନୂଆ ନୂଆ କଲେଜ ଯାଇ ଅନେକ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ,ନୂଆ ନୂଆ ରକମ ଦରବ ଘରକୁ ଫେରିଲେ ଆଣନ୍ତି , ଆମକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉତ୍ସାହର ସହ ବାଲୁବାଲୁ ହେଇ କହିପକାନ୍ତି ଭିନ୍ନତା ଭିତରେ ନୂତନତାକୁ ବଖାଣନ୍ତି । ଆଉ କିଛି କିଛି ଶିଖିଗଲେ ସମାଜର ରୀତି ନୀତି ଚାଲିଚଳନ ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଶିଖି ଯାଇଥାନ୍ତି ରାକ୍ଷୀ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାର ମହତ୍ତ୍ବ - କେମିତି ଭଉଣୀଟିଏ ଭାଇହାତରେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବାର ପଦ୍ଧତି ତାଙ୍କ ସାଥୁ ମାନଙ୍କଠାରୁ । ପୂର୍ବଦିନ କଲେଜରୁ ଫେରିବା ବେଳେ କିଛି ମିଠା ଏବଂ ଦୁଇଟା ରାକ୍ଷୀ କିଣି ଆଣିଥିଲେ , ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ଦିଦି ସକାଳୁ ଉଠି ଆମ ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କୁ ତାକ ପକାଇଲେ ,ଦୁହେଁ ଧଡ଼ପଡ଼ ହେଇ ଆଖି ମଲି ମଲି ଉଠି ଏମିତି ଡାକିବାର କାରଣ ପଚାରିବାରୁ ମା କହିପକାଇଲେ ଯାଓ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାର ତୁମ ଦିଦି ଆଜି ତୁମ ହାତରେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବ ଆଜିପରା ରାକ୍ଷୀ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୟନରେ ଦୁଇଭାଇ ପରସ୍ପର ଅନେଇଲୁ ଚିକେ ମୁରୁକି ହସିଲୁ କାରଣ ଆମ ଜୀବନର ପ୍ରଥମ , ଏପଟେ ଦିଦି କହୁଥାନ୍ତି ଯାଓ ବେ' ଗାଧେଇପାଧେଇ ଆସ । ବିଛଣା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲୁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ପାଇଁ ଆଉ ଡ୍ରେସ ପିନ୍ଧି ଆସିଲୁ ଦିଦି ଆମକୁ ଖଟ ଉପରେ ବସେଇ ହାତ ବଢେଇବାକୁ କହିଲେ ଆମେ ହାତ ବଢେଇଲୁ ଦିଦି ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି ବନ୍ଦାପନା ଯେତେବେଳେ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଭାବୁକ ହେଇଗଲି ମନେପଡ଼ିଗଲା ଅତୀତର ସେହି ଅର୍ଥ

ଅଭାବର କଳା ପରଦା କଥା ଖାଉଥିଲା ପିଉଥିଲା ପିନ୍ଧୁଥିଲା ହେଲେ ତାହା ଉନ୍ନତ ମାନର ନଥିଲା । ଏଇ ରାକ୍ଷୀ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ଅନ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କ ଭଉଣୀମାନେ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ହାତରେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧୁଥିଲେ ହେଲେ ଆମେ ଜାଣିନଥିଲୁ । ସେତେବେଳେ କିମ୍ବା ପୂର୍ବରୁ ଏମିତି କେବେ ମୋ ଦିଦି ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି ନଥିଲେ ଆଜି ନିଜକୁ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ଅନୁଭବ ହେଉଥିଲା କାରଣ ଦିଦି ଆମକୁ ମିଠା ଖୁଆଇଲେ ପୁଣି ବନ୍ଦାପନା କଲେ ଫୁଲ,ଦୁବ , ଅରୁଆ ଚାଉଳ ମୁଣ୍ଡରେ ପକାଉଥିଲେ । ଏମିତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆପ ପାଇଁ ସ୍ବପ୍ନ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ତାହା ସମ୍ଭବପର ହେଇପାରିଛି , ଏ ସବୁ ପାଇଁ ଆଖିରେ ଲୁହଗୁଡ଼ା ଅଟକିପାରିଲେନି ବହିଆସିଲେଦେଖା ଦେଖିରେ ସମସ୍ତେ ଭାବ ବିହୀନ ହେଇଗଲୁ ।

ରାକ୍ଷୀ ବନ୍ଧା ଯେନେତେନେ ସରିଲା , ସବୁ ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କ ପରି ମୋ ଦିଦି ମଧ୍ୟ ଆମ ଦୁହିଁଙ୍କ ପାଖରେ ଉପର ମନରେ ଅଳି କଲେ ସେ ଦେଖୁଥିଲେ ଦେଖିବା ମୋ ସାନ ଭାଇ ଦୁଇଜଣ କଣକହୁଛନ୍ତି କିମ୍ବା କଣ କରୁଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ରାଗ ମିଶା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ପାଉଣା ଦିଅ ମୋ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବାର । ମା' କହିଲେ କଣ ମ ? ସାନଭାଇ ଦୁଇଟାଙ୍କୁ ରାକ୍ଷୀ ପାଉଣା ମାଗୁଛୁ ଯା' ଯା' ସେମାନେ ତୋ ମାନ ରଖିବେ , ତୋ ଛାଇ ପରି ରହିବେ । ସେଇଠୁ ଦିଦି ଆଛା ହଉ କହି ଚାଲିଗଲେ । ମା'ଙ୍କ ସେଇ ପଦେ କଥା ର ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ପରଖୁନଥିଲୁ ହେଲେ ଆଜି ଭାବିଲେ କଥା ପଦ୍ମଚାର ମହତ୍ତ୍ବ ଆକାଂକ୍ଷା କେତେ ଅଛି ଆଉ ତାହା ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିପକାଉଛି । ଆମେ ଦୁଇ ଭାଇ ଖୋଜୁଛୁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ କେବେ ମୋ ଦିଦିଙ୍କର ରାକ୍ଷୀ ପାଉଣାଟା କେବେ ଦବୁ ଆଉ କେଉଁ ଉପାୟରେ ଦେବୁ ମୁଁ ଜାଣିଛି ଯେମିତି ବାପା ମା'ଙ୍କ ରୁଣସୁଝି ହୁଏନା ଠିକ୍ ସେପରି ଆମେ ମୋ ଦିଦିଙ୍କର ରୁଣ ସୁଝିବା କଷ୍ଟ, ହେଲେ ରୁଣ ସୁଝିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ ହାତଛତା କରିବୁନି ମେଞ୍ଚାଏ ନକରିପାରିଲେ କିଞ୍ଚିତ ତ ପାରିବୁ । ମା' ସିନା ତାଙ୍କ ପଣତରେ ଧୂଳି ଝାଡି ଦିଅନ୍ତି , ଆଖିଲୁହ ପୋଛି ଦିଅନ୍ତି ମୋ ଦିଦି ତାଙ୍କୁ ତୁନିରେ କେତେ ଆଖୁରୁ ଲୁହ ପୋଛିଦେଇଛନ୍ତି ରାସ୍ତା ନଥିଲେ ଆମ ପାଇଁ ରାସ୍ତା କରେଇଛନ୍ତି । ଯେତେ କହିଲେବି ମୋ ବାକ୍ୟ କମ ପଡିଯିବ ।

ନିକଟ ଅତୀତରେ ମୋର କିଛି ଶରୀରର କ୍ଷୀଣ ଯୋଗୁଁ ନିଜ ମନଟାକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିପକାଇଥିଲି ହତୋତ୍ସାହିତ ହୋଇଯାଇଥିଲି , ମୋ ଦିଦିଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ସବଳ ହେବା ପାଇଁ ଖୋରାଗ ଯୋଗାଇଲା । ସେ କଥାଟା ଥିଲା ଏମିତିକି-

ଦିଦି :- ମୋତେ ପରା ତୁ ତ ଜୀବନଠୁ ଅଧିକା ଭଲପାଉ ?
ମୁଁ:- ହଁ (ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ)
ଦିଦି :-ତୁ ତ ନିଜକୁ ଦୁର୍ବଳ କରିସାରିଲୁଣି , ଯଦି ମୋର କିଛି ହେଇଯାଏ ?
ମୋ ଦିଦିଙ୍କର ବାକ୍ୟ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନ ହବା ପୂର୍ବରୁ ଗଳଗଳ ହେଇ କହିପକାଇଲି " ଦିଦି - ମୁଁ ମୋ ନିଜ ଦେହ କଥା ଭୁଲିଯିବି ପରେ ତମ ଦେହ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବି ।"

" ମୁଁ ଦେବଦୂତ ନୁହେଁ ,
ସରଗ ପରିକ୍ରମା କରେଇବି ।
କିମ୍ବା ରାଜ ଦୂତ ନୁହେଁ ମୁଁ ,
ମହଲଟେ ଗଢିବି ।
ମୁଁ ତ ତୁମ ସୋଦର ,
ତୁମ ମାନ ପାଇଁ କିଛିବି ପାରିବି ।

"ମୋ ଦିଦି(ସୀମା) "

ଈଶ୍ବର ନଥିବା ପୃଥିବୀରେ...

ଈଶ୍ବର ଅଛନ୍ତି ବୋଲି,
ଏଇ ପୃଥିବୀରେ ଆମେ ଅଛୁ ଦୁନିଆ ଅଛି
ଦୁନିଆରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେଉଛି ॥

ବୃକ୍ଷ ଲତା ଚରୁ ତାଳ ଆଦି ବହୁଛି
ବାତ୍ୟା ଭୂମିକମ୍ପ ବି ହେଉଛି ,
ହଁ କିଛି ଦର୍ଶନିକ ବୈଜ୍ଞାନିକ କବି ବି କୁହନ୍ତି ॥
ଯେ' ବୋଧେ ଈଶ୍ବର ନାହାନ୍ତି ପୃଥିବୀରେ ?
ଆଉ ତାକୁ ନେଇ ଅନେକ ଡର୍ଜମା
ଆଉ କବିତା ଲେଖା ବହି ଛପା..

ଦେବାଶିଷ ଦାଶ
ଗାନ୍ଧିନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର

ପ୍ରକୃତ ରେ ମୁଁ ବି ବେଳେ ବେଳେ କହେ ଈଶ୍ବର ନାହାନ୍ତି ହେଲେ କାହିଁକି ?
ଖାଲି ମୁଁ ନୁହେଁ ଯେ କେହିବି କହିବ ଈଶ୍ବର ନାହାନ୍ତି ବୋଲି
ଯେତେ ବେଳେ ଦୁଃଖର ଲଦି ହୋଇଯାଏ ତା' ଉପରେ
କିଛି ଗୋଟେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେବେ ସଫଳତା ନ ପାଏ
ଅନେକ ଚେଷ୍ଟାପରେ ସେ ହାରିଯାଏ ॥

ଆଉ ସେତେବେଳେ ସେ ଆର୍ତ୍ତ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠେ
ଆଉ କହେ ଈଶ୍ବର ନଥିବା ପୃଥିବୀରେ
ଈଶ୍ବର ନଥିବା ପୃଥିବୀରେ...

ମୋ' ଜଗାର ବାହୁଡ଼ାଯାତ୍ରା...

ନଅ ଦିନ ପରେ ବାହୁଡ଼ୁଛି ଜଗା
ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ନେଇ,
ମାଉସୀ ମାଆର ପୋଡ଼ପିଠା ଖାଏ
ବରଷକେ ଥରେ ଯାଇ...
ଶୁଭେ ଘଣ୍ଟନାଦ ଶୁଭେ ହୁଳହୁଳି
ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ପଡ଼େ ଉଡ଼ୁଛି,
ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ବିଜେ କରିଥାନ୍ତି
ଭକତ କରୁଛି ଅଳି...
ବଡ଼ ହଟିଆ ସେ ବଡ଼ କପଟିଆ
କଳା ବାମନ ମୂରତି,
ବଡ଼ଦାଣ୍ଡ ଆଜି ଦୁଲୁକାଇ ଆସେ
ଝୁଲିଝୁଲି ଲକ୍ଷ୍ମୀପତି...
ମାଆଙ୍କୁ କିମ୍ପା ହେ' ସାଙ୍ଗରେ ନେଲନି
ଗଲ ମାଉସୀ ଘରକୁ,
ଅଳିକରି ପୁଣି ରୁଷି ବସିଥିଲେ
ଭାଙ୍ଗିଲେ ନନ୍ଦିଘୋଷକୁ...
ଛାଡ଼ିବେନି ଆଉ ବଡ଼ଦେଉଳକୁ
ରସଗୋଲା ଦେଇ ବୁଝାଅ,
ମାନଭଞ୍ଜନ ଯେ କର ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର
ରସଗୋଲା ଆଣି ଦିଅ...
ଦାରୁଦିଅଁ ଆହେ ଭକତ ଜୀବନ
ଭକତର ଦୁଃଖ ଶୁଣୁଥାଅ,
ରତନବେଦୀରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଛ
ଯୁଗେଯୁଗେ ହେଉ ତୁମ୍ଭ ଜୟ...
ପ୍ରଭୁ, ଯୁଗେଯୁଗେ ହେଉ ତୁମ୍ଭ ଜୟ...

ଶୁଭସନ୍ଧ୍ୟା ବେହେରା
କଣ୍ଟାଗୋଠ, ସତ୍ୟଭାମାପୁର,
ଖୋର୍ଦ୍ଧା

ସେନାବାହିନୀ...

ସେମାନେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସମ୍ମାନର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ
 ସେମାନେ କିମ୍ବଦନ୍ତୀର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ
 ସେମାନେ ହିମାଳୟର ବରଫ ପରି କଠିନ
 ପୁଣି ସର୍ବଦା ବିଶ୍ୱସ୍ତତାର ସର୍ବୋପରେ ।
 ସେମାନେ ରାଇଫଲର ଗୁରା ସହିତ ଖେଳନ୍ତି,
 ଗୋଟିଏ ରଙ୍ଗ ଜାଣନ୍ତି ତାହା ହେଉଛି ରକ୍ତ ଲାଲ୍ ।
 ଆମେ ଗରମ ଏବଂ ଥଣ୍ଡା ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗ କରୁ ।
 ସେମାନେ ଖରା, ବର୍ଷା, ଶୀତ ଜଙ୍ଗଲରେ କାଟନ୍ତି ।
 ସେମାନେ ନିଜେ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି
 କେବେ ପରିବାରକୁ ଭେଟିବେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି,
 ମାଟି ମାଆ ର ସୀମାକୁ ସୁରକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି
 ଆଗାମୀ ଦିନର ସୁରକ୍ଷା ଭୁଲି ଯାଆନ୍ତି ।
 ମରୁଭୂମିରୁ ପର୍ବତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ପାହାଡ଼ରୁ ଝରଣା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
 ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବଳିଦାନ, ତ୍ୟାଗ ବିଶାଳ ମୁହଁରେ
 କେବଳ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଭାବନା ।
 ଗର୍ବ ଏବଂ ଆବେଗର ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଠାରେ
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ପୁରୁଷ ସେବା କରିବାକୁ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖନ୍ତି,
 ସେମାନେ ଆଉ କେହି ନୁହଁନ୍ତି,
 ଯୋଗ୍ୟ ମାଟିର ସୁଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ
 ଭାରତୀୟ ସେନାବାହିନୀ ।

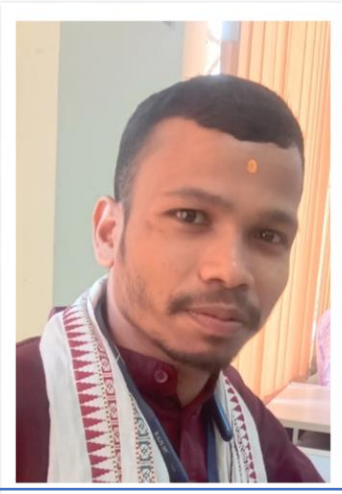

ସବିତା କବି
 ବିରବରପୁର, ଚିତ୍ତଢ଼ି,
 ଭଦ୍ରକ

ଝିଅ ଜନମ କ'ଣ ବଡ଼ ସମସ୍ୟା ?

ପ୍ରାୟ ସମୟରେ ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯେ, ଝିଅ ଜନମ ହେଉଛି ଏକ ଜଟିଳ ସମସ୍ୟା । ଇତିହାସ ପୃଷ୍ଠାକୁ ଓଲଟାଇଲେ ଏହାର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବହୁତ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଅତୀତରୁ ହିଁ ଝିଅ ଜନ୍ମ ହେବାକୁ ଅଶୁଭ ବୋଲି ଧରାଯାଏ । ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ହେଲା ମାତ୍ରକେ ପରିବାର ମଧ୍ୟରେ ଆନନ୍ଦର ଲହରୀ ଖେଳି ଉଠିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସେଠାରେ ଭୟ, ଶୋକ ଓ ସନ୍ତାପର ଉଦ୍ବେଗ ହୁଏ । ଝିଅମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏ ଦୁର୍ଭାବନା କ'ଣ ପାଇଁ, ଏତେ ଦୁର୍ବଳ ମାନସିକତା କାହିଁକି ?

ଡିଡେଶ୍ ବେହେରା
ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ,
ଫକୀରମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ,
ବାଲେଶ୍ୱର

ପ୍ରାଚୀନ କାବ୍ୟ ମହାକାବ୍ୟମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଝିଅ ଜନ୍ମ ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଏହାର ସଜ୍ଜଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଆମେ ମହାଭାରତରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇବା । ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ନିଃସନ୍ତାନ କାରଣରୁ ବ୍ୟାସଆଦି ମୁନି ଋଷିଙ୍କ ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ ଏକ ଯଜ୍ଞର ଆୟୋଜନ କରାଯାଇଛି । ଆର୍ଯ୍ୟାବର୍ତ୍ତର ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଋଷିଗଣଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଯଜ୍ଞ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ସନ୍ତାନ ପ୍ରାପ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଏକ ମହାଯଜ୍ଞର ଆୟୋଜନ, ଯଜ୍ଞ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବା ଉତ୍ତାରେ ଉଭୟ ରାଜାରାଣୀ ପିତୃତ୍ୱ ମାତୃତ୍ୱ ଲାଭ କରିବେ । ମହାନଦୀରେ ଯାଗଶାଳରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଛନ୍ତି । ଯଜ୍ଞରେ ମହାମନ୍ତ୍ର ପଢ଼ା ଚାଲିଛି, ପୁଷ୍ପ ବର୍ଷଣ ହେଉଛି ଏବଂ ଅବିରତ ଘୃତ ଢଳା ଚାଲିଛି । ଏହିପରି ଭାବରେ ପାଞ୍ଚଦିନ ବିତି ଗଲାଣି । ପଞ୍ଚମ ଦିବସର ପରେ ରାଜା ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ମହାମୁନି ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କୁ ଯଜ୍ଞ ସମାପ୍ତିର ସମୟ ଜାଣିବାକୁ ପଚାରିବା ବେଳେ ମହର୍ଷି ବ୍ୟାସ କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ଆଜି ଯଜ୍ଞର ପୂର୍ଣ୍ଣାହୁତି ଦିଆଯାଏ ତେବେ ଆପଣଙ୍କର କେବଳ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ଜାତ ହେବ । ଏହା ଶୁଣି ରାଜା ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କରି ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛନ୍ତି –

“ ବ୍ୟାସେ ବୋଇଲେ ଯେଥେ ଦିଅନ୍ତେ ଆହୁତି
ଦୋହିତା ମାତ୍ର ତୋହର ହୋଇବ ଉତପତି ।
ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ବୋଇଲେ ମୁନି ହେ ତେତେଣ ପ୍ରୟୋଜନ କିସ
ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଉତପତି ହୋଇଲେଟି ରକ୍ଷା ହେବ ବଂଶ । ”

ଏଠାରେ ଧୃତରାଷ୍ଟ୍ର ଯେଉଁ ବାକ୍ୟ ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ଏକ ରାଜାର ଭାଷା କିମ୍ବା ଭାବନା ଆଦୌ ନୁହେଁ ଆଉ ନୁହେଁ ମଧ୍ୟ କବି ସାରଳା ଦାସଙ୍କର । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ପ୍ରତି ଦୁର୍ବଳ ମନୋଭାବ ଥିବା, ତତକାଳୀନ ଗ୍ରାମୀଣ ପଲ୍ଲୀରେ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଜିଉଁଥିବା ଏକ ପିତାର ଭାବନା । ଏମାନେ କନ୍ୟାକୁ ଭୟ କରନ୍ତି । ଝିଅର ପ୍ରତିପୋଷଣ, ତାହାର ଲାଳନପାଳନର ଦାୟିତ୍ୱ, ତାର ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ପୁଣି ଶେଷରେ ଚଢ଼ା ଯୌତୁକ ଦେଇ ବିବାହ କରିବା । ଏହା ଏକ ଅଭାବୀ ପିତା

କହିବି ହିଁ କହିବି ଯଦି ଭଲ କାମ କରାଯାଏ ତେବେ ବି କହିବି । ସମାଜ ଆମର କୁମାନସିକତା ନେଇ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଏକ ଅନୁଷ୍ଠାନ, ଯେଉଁଠି କେବଳ ଦୋଷ ବଛାଯାଏ ହେଲେ ଗୁଣ ନୁହେଁ । ଆମେ ପରା ସେଇ ଦେଶର ମଣିଷ ଯେଉଁ ଦେଶରେ ରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇ, ମଦର ଟେରେସା, ରମାଦେବୀ ଆଦିଙ୍କ ଭଳି ବୀର ରମଣୀ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ । ଆମେ ସେଇ ଦେଶରେ ଜନ୍ମ ଯେଉଁ ଦେଶରେ ନାରୀର ମାନ ସମ୍ମାନ ଓ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରକ୍ଷା କରିବା ସକାଶେ ମହାସଂଗ୍ରାମ ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିଲା ଓ ସମ୍ମାନ ରକ୍ଷା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥିଲା । ଏଣୁ ଆମେ ଆମ ଅନ୍ତରରେ ଥିବା ଏ ହୀନମନ୍ୟତାକୁ ପ୍ରଣୟ ଦେବା କାହିଁକି ? ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଉତ୍ପୁଜିଥିବା ଏ ବ୍ୟାଧିକୁ ଦୂରେଇ ଦେଇ ଏକ ନୂତନ ସକାଳର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ଯେଉଁଠି ସମସ୍ତେ ନିଜର ନ୍ୟାୟ ଅଧିକାର ପାଇ ପାରିବେ ।

ଏ ବିଷୟ ହୁଏତ ଅନେକଙ୍କୁ ଅପ୍ରିୟ ଲାଗିପାରେ ; ମାତ୍ର ଏହା ସତ୍ୟ । ଏହାକୁ ସମସ୍ତେ ଗୁରୁତର ସହିତ ବିଚାର କଲେ ଏବଂ ସମାଧାନ ଦିଗରେ ଯଥେଷ୍ଟ ପଦକ୍ଷେପ ନେଲେ ଆମର ମଙ୍ଗଳ, ସମାଜର ମଙ୍ଗଳ ଓ ସାରା ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ ନିଃସନ୍ଦେହରେ ହୋଇ ପାରିବ ।

ମା...

ମା, ତୁ କହୁ ନା ମିଛ କହିବା ମହାପାପ ବୋଲି!
 ତେବେ ତୁ କେମିତି ତୋ ରୋଗ ବ୍ୟାଧି କୁ ଲୁଚେଇ କହି ଦେଉ
 ଯେ ମୁଁ ଠିକ୍ ଅଛି?
 ଖାଇବା ନିଅଣ୍ଟ ହେଲେ ନିଜେ ନ ଖାଇ ଆମକୁ ଖୁଆଇ କେମିତି କହୁ ଯେ
 ହଁ ମୁଁ ଖାଇ ସାରିଛି!
 ମୁଁ କାନ୍ଦିଦେଲେ ତୋ ପଣତ କାନି ରେ ପୋଛି ନେଇ ଯାଉ ସବୁ ଯନ୍ତ୍ରଣା କୁ,
 ହେଲେ ତୋ ଲୁହ କୁ ଲୁଚେଇ କେମିତି କହି ପାରୁ ଯେ
 ହଁ ମୁଁ ଖୁସିରେ ଅଛି!
 କେମିତି ସହି ଯାଉ ମୋର ସବୁ ଅଳି ଅଝଟ କୁ?
 ମୁଁ କିଛି ନ କହିଲେ ବି କେମିତି ଜାଣିଦେଉ ଯେ
 ମୁଁ କଷ୍ଟ ରେ ଅଛି!
 ବୋଧେ ତୋ ପାଇଁ ପାପ ଠୁ ବି ଦାନି ସବୁ ସଂପର୍କ।
 ସେଥିପାଇଁ ହୁଏତ ନିଜେ ଦୀପ ଭଳି ଜଳି,
 ଦେଇଛୁ ଆମକୁ ଆଲୋକ।
 ସାତ ଜନ୍ମ ନେଲେ ବି ସୁଝି ହୁଏନି ତୋ ରଣ,
 ଅନିମାଂସିତ ତୋ ଜୀବନ ର ସବୁ ସମୀକରଣ।
 ଚିରକାଳ ପାଇଁ ମୁଁ ନମନୀୟ ତୋ ପଦରେ,
 କ୍ଷମା କରିବୁ ଯଦି କିଛି ତୁଟି ଥିବ ମୋ ଲେଖାରେ।

ରୂପାଲି ମହନ୍ତ
ଗାନ୍ତା, ଜଗତସିଂହପୁର

ଏକ ନୂତନ ଆଶାରେ ପ୍ରାଣ ସଞ୍ଚାର...

ଭାଗବତ...

ଜୀବନର ଅମୃତ ସିନ୍ଧୁ ପୁଣ୍ୟର ବିନ୍ଦୁ
ବୁଝିଛି ଯିଏ ପଢ଼ିଛି ସିଏ ତାର କୃପା
ଏମିତି ଆଶୀର୍ବାଦର କରୁଣାର ସିନ୍ଧୁକ
ତା ଭିତରେ ସାଇତା ଜୀବନର ଇତିହାସ
ତାହାକୁ ଲଗାଇ ପାରିଲେ ଜୀବନରେ
ଚାଲିଯିବ ଦୁଃଖ ଆସିଯିବ ସୁଖଦ ବନ୍ଧୁ
ଏ ଜୀବନ ଗୋଟିଏ ପାଣିଫୋଟକା
ନାହିଁ କିଛି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ତାର ପ୍ରତିବାନ
ଏକା ସାହାଉରସା ସେହି ବିଶ୍ୱନାଥ
ତାଙ୍କ ବିନା ନାହିଁ ଆଉ କିଛି ଅବକାଶ
ହେ ଜଗନ୍ନାଥ ତୁମେ ହିଁ ଏକମାତ୍ର
ତୁମ ବିନା ସବୁ ଦିଶେ ଅନ୍ଧକାର ବସା।।

ବାବାଜୀ ଚରଣ ସାହୁ
ପୁଲନଖରା, କଟକ

ସେ ମୋ ବାପା ଅଟନ୍ତି...

ଶୁଣିଛି କି ତାଙ୍କ ଛାତିର କୋହ
ଦେଖୁଛି କି ତାଙ୍କ ଆଖିର ଲୁହ
ମୁଁ ଜାଣେ ଭିତର ଆସିବ
ନାଁ, କେବଳ ନାଁ....
କାହିଁକି ନାଁ ସେ ଜଣେ
ପୁରୁଷ ନାଁ...
ଆଗରେ ହୁଏତ କଠୋର ଅଟନ୍ତି
ଭିତରେ କିନ୍ତୁ ସେ ଖୁବ୍ କାନ୍ଦନ୍ତି...
ସବୁବେଳେ ଆମ ଖୁସି ଯେ ଚାହାଁନ୍ତି
ଜାଣିଛନ୍ତି?
ସେ ମୋ ବାପା ଅଟନ୍ତି....
ନିଜ ଖୁସିକୁ ଛାତିରେ ମାରନ୍ତି
ଆମ ଖୁସି ପାଇଁ...
ଝାଳ ଯେ ବୁଝାନ୍ତି...
ଜାଣିଛନ୍ତି?
ସେ ମୋ ବାପା ଅଟନ୍ତି...

ଅନସୁଭା ଲେଙ୍କା
ଇଟାମାଟି, ନୟାଗଡ଼

ମନର ମଣିଷ...

ଜୀବନର ଏଇ ଗଡ଼ାଣି ଉଠାଣିରେ
କେତେ ବୃକ୍ଷ କେତେ ପୁଷ୍ପ
କେତେ ଝଡ଼ିଲେ କେତେ ଟଳିଲେ
କିଏ କଣ ନଜର ପକାଏ
ନା ମନେ ରଖେ,
ଫେରେନି ସମୟ
ଫେରି ଯାଇଥିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ଫେରି ଯାଇଥିବା ଅତୀତ,
କେତେ ଯେ ଲୋକ ଆସନ୍ତି
ଆଉ କେତେ ଚାଲି ଯାଆନ୍ତି
ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ମଧ୍ୟ
ଯଦି ଅନେକ ଜଣ ମିଳନ୍ତି,
କଣ ପୁନର୍ବାର ମିଳେ!
ମାନସ ପଛରୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧାନ ନେଇ
ସମୟର କବଳିତ
ହୃଦୟର ମାନସାଙ୍କ ସମାଧାନରୁ ସୃଷ୍ଟି
ମନର ମଣିଷଟି ।।
ହଁ, ମନର ମଣିଷ
ହଜାରେ ମିଳିଲେ ବି
ଯିଏ ସବୁଠାରୁ ଖାସ୍ ଲାଗେ;
ସେ କଣ
ଏ ଗତିଶୀଳ ସମୟର
ଆଖି ପିଛୁଳା ଗତିରେ
କାଣିଚାଏ ଲଗାମ ଲଗାଇ
ହାତ ଯୋଡ଼ି ନେହୁରା ହୋଇ
ତୁମକୁ ନିଜ ପାଖରେ ହିଁ
ରଖିବାକୁ ଚାହିଁବ !
ଶେଷ ଟେଣ୍ଟାକୁ ସମର୍ପିତ କରି
ଦେଇ ପାରିବ ନିଜ ହୃଦୟକୁ
ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ପ୍ରତୀକ ସାଜି
ନା ଅନୁମତି ଦେବ
ସେଇ ସମୟ ବନ୍ୟାରେ
ଭାସି ଯିବାକୁ ଅଛିରେ ,
ଅଥବା

ରଞ୍ଜିତ ସାହୁ
(ମୁଖ୍ୟ ଉପଦେଷ୍ଟା : ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା)
ଚାନ୍ଦୋଳ, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ନିଖୋଜ ପ୍ରାୟ ରହି ଯିବାକୁ
ପସନ୍ଦ କରିବ
ଲୁଚାଇ ଦେଇ
ନିଜର ପସନ୍ଦକୁ
କୃତ୍ରିମ ନୀରବ କୋଠରୀରେ ।।
ଜୀବନର ପ୍ରତି ପାହାଚର
ଛିଟାବକ୍ଷା ସମାନ ଦୁହେଁ
କିଏ କହିପାରିବ
ଯେ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ
ବାଦଲ ପ୍ରଭାବରେ
ପ୍ରଭାବିତ ହେବ କି ନାହିଁ,
କିଏ କହିପାରିବ
ସେଇ ମଣିଷଟି ଯେ କେବଳ
କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଆସେ
ଛାତିରେ ବାଡେଇ ମିଥ୍ୟାର ବାଦ୍ୟ !
ଅଧିକାର ନାହିଁ ବି
ସାମାଜିକ କଳଙ୍କର
ତେଜା ଆଙ୍ଗୁଠି ମାନଙ୍କର
ହୁଏତ, ଅବଶେଷ ଜୀବନର ସାଧୁଟିଏ
ସେ ହିଁ ସାଜିପାରେ
ହୁଏତ, ଅବଶେଷ ଜୀବନର ମାର୍ଗଟିରେ
ସେ ମାର୍ଗଧାର ସାଜିପାରେ ,

ବୁଝି ପାରୁଛି,
 ମୋ ମନର ପ୍ରିୟ ମଣିଷ
 ମୋ ଶୁଖିଲା ଗଳାର ଶୋଷ;
 ଜୀବନର ଏ ସ୍ରୋତରେ
 ଭସାଇ ନେଇଥିବା
 ବିଭୀଷିକା ଫେରେନି
 ଫେରେଇ ବି ଦିଏନି
 ସେଇ ଅଭାଗା ଅତିପ୍ରିୟ ମଣିଷକୁ,
 ରାତିର କାଳ ବୈଶାଖୀରେ
 ଝଡି ପଡ଼ିଥିବା ଫୁଲକୁ
 ଭରଷା ନ ଥାଏ,
 ଅବା ପ୍ରଲୋଭନ ନ ଥାଏ
 ସକାଳ କିରଣର କଅଁଳ ସ୍ପର୍ଶର
 ସେ ବିନା ସାହାରାରେ ମାଟି ସାଜେ
 ଅବଶେଷ କେଇଟା ଦିନରେ,
 ଫେରେନି ସମୟ,
 ପଡେନି ପ୍ରେମରେ ଫରକ
 କିନ୍ତୁ
 ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଥିବା ଅନ୍ତରାତ୍ମା
 ବୁଦ୍ଧର ଅବସାଦର ଘାଇରେ
 ବେସାହାରା ହୁଏ,
 ହରାଇ ବସେ
 ନିଜ ଉପରୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ
 ଫେରିଯାଏ ଅଫେରା ରାଇଜକୁ
 କିଏ କହି ପାରିବ
 ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ତୁମର
 ଅପେକ୍ଷାର ଅନ୍ତ ହିଁ ତୁମେ,
 ରାତି ଓ ଦିନ ଗତିଶୀଳ
 ଗତିଶୀଳ ସମୟର ପ୍ରବାହ
 ଆଖି ମୁଦ୍ରି ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେଲା ମାତ୍ରେ..
 ମଣିଷ ପାଲଟେ ଅନ୍ଧ
 ନୟନ ଯୁଗଳ ସାଜେ ବ୍ୟର୍ଥ
 ଦୂରତା ପ୍ରାପ୍ତ କରେ ସେଇ ଆଭାଗା
 ଭାବହିନ ନିରବ ମଣିଷ
 ଯେ ସର୍ବଦା ଜିଣି ଆସେ ମନ,

କିଏ କହିପାରିବ
 ବାହାର ଅନିଳ
 କେବଳ ସାଜେ ବାହକ
 ଶବ ରୂପି ଜୀବନ୍ତ ମନର
 ନା, ଛାରଖାର କରେ
 ପୁରାତନ ସାଥୁର ସ୍ମୃତିମୟ
 କବିତାରୁ ଅଧାୟେ ଅଧାୟେ ପରେ
 ସହସ୍ର ପ୍ରେରିତ ପ୍ରେମ ପୀୟୁଷ ସାଜେନି ତ ?
 କାଳକୁଟର କରାଳ ଯବନିକା !

ପରେ ସହସ୍ର ପ୍ରେରିତ ପ୍ରେମ ପୀୟୁଷ
 ସାଜେନି ତ,
 କାଳକୁଟର କରାଳ ଯବନିକା!!

କାଲି କିଏ ଦେଖୁଛି
 ଆଜି ହିଁ ମାନିନିଅ
 ନିଜରଟେ ନହେଲେ ଚାଲିଯିବ
 ଚାଲିଯିବ ତୁମ ମୁହଁରୁ ହସ
 ଆଉ କଣ ଫେରେ ସମୟ
 ନା ଫେରେ ତୁମ ଅତିପ୍ରିୟ,
 କାଲି କିଏ ଦେଖୁଛି
 ତାଙ୍କ କଥା ଭାବି ଭାବି
 ଯେତେ ଖୋଜି ବସିଲେ
 ପାଇ ପାରିବ କଣ
 ତାଙ୍କର ଅସ୍ଥିତ୍ବ
 ତାଙ୍କର ଅବସ୍ଥିତି
 ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ,
 ଯେତେ ଅନୁରୋଧ କଲେ
 ଫେରି କଣ ଆସେ ସମୟ...
 ବୋଧହୁଏ ନା..
 ଫେରେନି ସମୟ
 କେବଳ ରହିଯାଏ
 ଅତିଶୟ ଅବହେଳାର
 ଅନୁଶୋଚନାର ଜମାନବନ୍ଦୀ
 କରୁଣ ନୟନ ଯୁଗଳର
 ଅନ୍ଧାରୀ କୋଣରେ
 ଶେଷ ନିଃଶ୍ବାସ ଯାଏଁ ।

ରାହୁ...

ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଉଠି ଆସି ହେଉଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ରୋଗୀ ଉଦବିଗ୍ନ ହୋଇ ଚାହିଁ ବସିଥାଆନ୍ତି ଦିଦିଙ୍କୁ । ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଆସନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଠା କଥାରେ ଅମୃତ ପରଷି ଡୋଷ କରିଦିଅନ୍ତି ଏମିତି ସତେକି ରୋଗୀମାନେ ତାଙ୍କର ଚିହ୍ନା ଜଣା ତଥା ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ କେହି । ଆଜି ବି ଓହଳିଥିବା ଗୋଡ଼କୁ ଜାବୁଡ଼ି ସାବେରୀ ମାଉସୀ କହୁଥିଲା ଝିଅଟା ଏଯାବି କୁଆଡ଼େ ଗଲା? ପୁରବେଳ ମଉସା ବି ଚାହିଁ ବସିଥିଲେ ଝିଅଟାକୁ ପଚାରିଥାଆନ୍ତେ ଝିଅଲୋ'କାଲିଠୁ ତତେ ଆଉ ଦେଖିବିନି ମୋ ଗୋଡ଼ରୁ ଆଜି ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ଖୋଲା ଯିବ କିନ୍ତୁ ତୋ କଥା ଖୁବ ମନେପଡ଼ିବ । ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା ନେତି ନାନୀ ଯାହାକୁ ଦିଦି ବୁଝେଇ ଦେଇଥିଲେ ଆଉ ଜମା ଏମିତି କାମ କରିବନି ଭଉଣୀ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝେଇ କହିବ । ଠାକୁର ଦେଇଥିବା ଜୀବନକୁ ଯାହି ତାହି ଜିଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନଚେତ ଏମିତି ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ହାତ ଭାଙ୍ଗି କଷ୍ଟ ମିଳିବ ସିନା ଅନୁତାପ କରିବାକୁ ସମୟ ମିଳିବନି । ସନିଆ ବୁଢ଼ା ବି ଚାହିଁଛି ଦିଦିକୁ । ବୁଢ଼ୀ ପାଇଁ ଶାଢ଼ୀ ଖଣ୍ଡେ ଆଣିବାକୁ ଦିଦିକି କହିଛି ତ' ସତରେ ଦିଦି ଭାରି ଭଲ । ଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ ବସି ଶୀତୁ ବି ଚାହିଁଛି ଦିଦିଙ୍କୁ । କାଲି ଦିଦିଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ତାର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଆଳାପ ତାକୁ ଖୁବ ହାଲକା ଲାଗୁଥିଲା । ଦିଦିଙ୍କୁ ସେ ପଚାରିଥିଲା ଏତେ ମିଠା ଶବ୍ଦ ଓ ଭାଷା କହିବା କ୍ଷମତା କୋଉଠୁ ପାଇଲେ ଦିଦି?

ଦିଦି ଟିକେ ହସିଦେଇ ଖୁବ ମିଠା ଭଉର ରଖୁଥିଲେ ଯେ ମୋ ବୋଉର ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାକାର କରିବାକୁ ଯାଇ ମୋ ଡୁଣ୍ଡରେ ଏ ମିଠା ବୋଲି । ସହଜେ ଆମେ ଓଡ଼ିଆ । ଆମ ଭାଷା ଆମକୁ ଭାରି ବଢ଼ିଆ । ତା ଛଡ଼ା ବାନ୍ଧି ଜାଣିଲେ ମଥା ସୁନ୍ଦର ପରି କହି ଜାଣିଲେ କଥା ସୁନ୍ଦର । ତଥାପି ଶୀତୁ ପଚାରି ଦେଇଥିଲା ଦିଦିଙ୍କୁ । ଆଜିକାଲି ଯିଏ ଯୋଉ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଛି ସେ ମଧୁର ବିନୟ ବଚନ, କହି ଡୋଷିବ ଜନମନ, କଥାଟାକୁ ଏକଦମ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ଯେମିତି ଧର୍ଯ୍ୟାତ୍ମ୍ୟତା ଘଟିଛି । ଭଲକଥା ପଦେ କହି ଅନ୍ୟର ମନ ହାଲୁକା କରିବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ । ସେଇଥିପାଇଁ ସେଇ କଥାର ଯାଦୁରେ ସବୁ ଛାଡ଼ି ଆସିଛି ଦଉଡ଼ି ଭାଇଙ୍କ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଯିବା ଖବର ଶୁଣି ତାଙ୍କ ପାଖେ ରହିବାକୁ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଠାରୁ ବି ଖୁବ ମିଠା ଆପଣଙ୍କ କଥା । ଉଠି-ଆସି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ରୋଗୀମାନଙ୍କର । କେମିତି ଏସବୁ ସମ୍ଭବ ଦିଦି!

ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଥିଲେ ଦିଦି ଏସବୁ ସେଇ ବୋଉ ପାଇଁ । ଯିଏ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗେଇ ମୋ ଭଳି ଅଚିତ୍ତମ ଆକ୍ରାନ୍ତ ସନ୍ତାନ ମୁଁହରେ କଥା କହିବା ଶିଖେଇବାକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ଦେଖେଇବା, ଦିଅଁ ଦେବତାଙ୍କୁ ମାନସିକ ରଖି ପାଳନ କରିବା । ରାମ ନବମୀରେ ନିର୍ଜ୍ଜଳ ଉପବାସ ରଖିବା ତଥା ଅନଗ୍ରସର ଶିଶୁ କନ୍ୟା ପାଇଁ ଚାକିରୀ ଛାଡ଼ି ଯଦୁବାନ ହେଇ ମୋ ପାଟିରୁ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଉଦବିଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଥିଲା ସେହି ବୋଉର ରାହୁ ଦଶା ଭଲ ନଥିଲା ବୋଲି ଗାଧୁଆ ଘରେ ଗୋଡ଼ ଖସି ପଡ଼ିଲା ଯେ ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବା ବଦଳରେ ଶ୍ୱସାନ ଢୁଇରେ ଜଳିଲା । ବୋଉ ଯିବା ପରେ କାହାଠୁ ମିଠା କଥା ଶୁଣିବା ବଦଳରେ ଅଲେକ୍ଷଣୀ, ତାହାଣି, ମାଆକୁ ଖାଇଛି ଭଳି ଅପଶବ୍ଦ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ବୋଉର ମାନସିକ ପୁରଣ ହୋଇଗଲା କି କଣ ମୋ ପାଟି ଫିଟିଲା ହେଲେ ଅଚିତ୍ତମ ହଟି ମୋ ଶାରୀରିକ ଓ ମାନସିକ ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ମତେ ଶିଖାଇଦେଲା ମିଠା ବୋଲି ଶୁଣିଲେ ଯେମିତି ନିଜକୁ ଲାଗେ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବାକୁ ସେମିତି ଲାଗୁଥିବ । ମିଠା କଥା ପଦେ କହିବାକୁ ତ ପଇସା ପଡ଼େନା । ସଜ୍ଜେ ନର୍ସ ଚାକିରୀ ପାଇଛି । କାହାର କଷ୍ଟ ନେଇ ପାରିବିନି କି ରାହୁ ରିଷ୍ଟ କାଟି ପାରିବିନି ତ ମିଠା ପଦେ କହିବାରେ ଓ ଅନ୍ୟକୁ ନିଜର କରିବାରେ ବାଧା କେଉଁଠି! ସେଇ ରାତିରେ ଶୀତୁର ଦୀର୍ଘନିଶ୍ୱାସ ବାହାରିଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ସ୍ଥିର କରିସାରିଥିଲା ଏବେଠୁ ସେ ପଦେ ମିଠା କଥା କହିବାକୁ କାର୍ପଣ୍ୟ କରିବନାହିଁ । ତା ଉଜୁଡ଼ା ସଂସାରକୁ ସଜାଡ଼ିନେବ । ବଚନେ କି ଦରିଦ୍ରତା!

ସୁନ୍ଦରୀ ମହାନ୍ତି
ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

ପରଦା ଚହଲିଗଲା । ସମସ୍ତେ ଚାହିଁଲେ ଦିଦି ଆସିଗଲେ । ମୁଁହରେ ସବୁରି ହସପକ୍ଷ ବିକଶିତ ହେଉ ହେଉ ରହିଗଲା କାରଣ ନୂଆ ଦିଦି ଆସିଥିଲେ । ଫୋ ଫା କରି କାହିଁକି ଔଷଧ ଠିକ ସେ କେହି ଖାଇନ ବୋଲି ବର୍ଷଣ କରିଗଲେ ଏକରକମ ଘଟଘଟି ପରି । ନେତିନାନୀ ସାହାସ କରି କହିଦେଲା ସେ ଝୁଆ କାହିଁ ବା? ତାକୁ ଦେଖୁଦେଲେ ଓ ତା ମିଠା କଥା ପଦେ ଶୁଣିଦେଲେ ଆମ ରୋଗ ଭଲ ହୋଇଯାଏ । ଏ ଝିଅ କିଏବା ଖାଲି ଟାଉଁ ଟାଉଁ ହେଉଛି । ଫେରିପଡି ଯାଉ ଯାଉ ନୂଆ ଦିଦି କହୁଥିଲେ ସେ ଦିଦି କାଲିଠୁ ହସ୍ତିଚାଲ ଆସିନାହାଁନ୍ତି । କେବେ ଡିଉଟିକୁ ଫେରିବେ ମତେ ଜଣା ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ସ୍ତବ୍ଧ ଶୀତୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଆଖି କାନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲା । ଶୀତୁଙ୍କ ପାଟିରୁ କାନ୍ଦ ମିଶା ସ୍ୱରରେ ବାହାରି ପଡିଲା ଦିଦିଙ୍କର କଣ ତାଙ୍କ ବୋଉଙ୍କ ପରି ରାହୁ ଦଶା ପଡିଥିଲା ନା କଣ, ଏମିତି କହିବାରେ ନୂଆ ଦିଦି ବଡ଼ପାଟିରେ କହୁଥିଲେ କିଏ କହିଲା ଏମିତି? ଏକଦମ ଚୁପ ! ତା ଆରଦିନ ଭାଇଙ୍କ ପାଖରେ ଶୀତୁକୁ ଛାଡି ସେ ଖାଡ଼ରେ ଆଉ କେହି ରୋଗୀ ନଥିଲେ । ସମ୍ପର୍କୀୟ ମାନଙ୍କ ସହାୟତା ନେଇ ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ଖୋଲି କାଲୁପତା ସେକ ନେବାକୁ ସମସ୍ତେ ଚମ୍ପଟ ମାରିଥିଲେ । ନୂଆ ଦିଦି କହୁଥାନ୍ତି ତୁମେ ଆଉ କାହିଁ ବାକି ରହିବ ଶୀତୁ ଏଠି, ତୁମେ ବି ଘରକୁ ଯାଅ । ଶୀତୁ ଆଖିଏ ଲୁହ ନେଇ ଚାଲି ଯାଉ ଯାଉ ଭାବୁଥିଲା ଭଲ ଲୋକ ମାନଙ୍କର ରାହୁ କାହିଁ ଖରାପ ଘରେ ଥାଆନ୍ତି କେଜାଣି !

ପୁରୁଣା ହସ୍ତିଚାଲରୁ ବିଦାୟ ଡିଉଟି ସାରି ଖୁବ ତେରି ରାତିରେ ଘରକୁ ଫେରୁଥାଆନ୍ତି ନୂଆ ଡାକ୍ତର ଅନିମେଷ ରାଉତରାୟ । ହେତ ଲାଇଟରେ ଦେଖିଲେ କେହି ଜଣେ ପଡିଛି ରାସ୍ତାରେ । ପାଖକୁ ଯାଇ ଦେଖିଲେ ପୁରୁଷ ବା ଯୁବକ ନୁହେଁ ବରଂ ଯୁବତୀ ଜଣେ । ଏତେ ରାତିରେ ବିଚରା ଝିଅଟାକୁ ସାହାରା ନହେଲେ ମରିଯିବ ବିଚାରୀ । ଡାକ୍ତର ହିସାବରେ ସେ ଜାଣନ୍ତି ଆକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ହେଉ ବା ରୋଗ । ଗୋଟେ ଗୋଲଡେନ ପିରିଅଡ ଥାଏ ରୋଗୀ ପାଇଁ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ଉପଚାର କଲେ ନିଶ୍ଚିତ୍ତ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ ବଞ୍ଚିଯାଇ ପାରେ ରୋଗୀ । ଝିଅଟିର ନାତି ଚାଲୁଛି ତ ହେଲା ନକରି ପଛ ସିଟରେ ଶୁଆଇ ଆଣିଲେ ହସ୍ତିଚାଲ ଅନିମେଷ । ପ୍ରାଥମିକ ଚିକିତ୍ସା ପରେ ସାଲାଇନ ଓ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଦେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଚେତା ଫେରିନଥାଏ ଝିଅଟିର । କେତେ କଥା ଭାବୁଥାଆନ୍ତି ଅନିମେଷ । ଆଜିକାଲି ଝିଅ ମାନଙ୍କର ସ୍କୁଲ ଜୀବନ ପରେ କଲେଜକୁ ଆସି ଏଇ ପ୍ରେମ ଚକ୍ରରେ ପଡି ଏ ଅବସ୍ଥା । ପ୍ରଚାରଣା ପାଉଛନ୍ତି ଅନେକ ତ ଗାଡି ଆଗକୁ ଡେଇଁ ପ୍ରାଣ ହରାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅନେକ । ତା ଛଡା ଗୋଟେ ଝିଅ ହିସାବରେ ଏତେ ରାତିରେ ଏକୁଟିଆ ବାହାରକୁ ବାହାରିବା ତ ସ୍ୱାଧୀନତା ନାମରେ ଆତ୍ମାର୍ଚ୍ଚା କେବଳ । ଯେତେ କର୍ମଠ, ଚଳଚଞ୍ଚଳ, ଗତିଶୀଳ ପାଠୁଆ ଝିଅ ହୁଅନା କାହିଁକି ପୁରୁଷର ଲୋଲୁପ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବଞ୍ଚି ଆଜିଯାଏ ରାତିରେ ଏକାକୀ କିଏ ବା ବାଟ ଚାଲିପାରିଛି! ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ମନା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ସାକାର କରିବାକୁ ପଥ ଓ ପାଥେୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ସମାଜ, ପରିବାରର ଆବଶ୍ୟକତା ଯେତିକି ସେମାନଙ୍କ ସହମତିରେ କାମ କଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନ ସୁଖମୟ ହୁଏ । କିଏ ଏହି ଝିଅ? କଣ ତାର ଠିକଣା? ଏମିତି କେତେ କଣ ଭାବୁ ଭାବୁ ଝିଅଟିର ଚେତା ଫେରିଥିଲା । କ୍ଷୀଣ କଣ୍ଠରେ ସେ ପାଣି ପାଣି ବୋଲି କହୁଥିଲା ତ ପାଣି ପିଆଇବାକୁ ଯାଇ ଚମକି ପଡିଲେ ଅନିମେଷ । ଏଯାବି ଭଲକରି ଦେଖୁନଥିବା ଝିଅଟିକୁ ସେ ଭଲ ଭାବେ ଜାଣନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଗାଁର ଝିଅ ଶ୍ୟାମଳୀ । ପାଣି ପିଇ ସାରି ଝିଅଟିକୁ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଦେବା ପରେ ସେ ଶୋଇଗଲା କିନ୍ତୁ ଅନିମେଷଙ୍କର ଆଖି ପତା ଲାଗିଗଲା ।

ଫୋନ ରିଙ୍ଗ ହେବାରୁ ଉଠି ପଡି ଦେଖିଲେ ମାଆର ଫୋନ । ସବୁଦିନ ଡିଉଟି ସାରି ଘରକୁ ଫେରିଲେ ସେ ମାଆ ସହ କଥା ହୁଅନ୍ତି । ଯଦି କୋଉଦିନ କଥା ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ ତ ମାଆ ଫୋନ କରି ଦେହମୁଣ୍ଡ କଥା ପଚାରିବା ସହ ଦିନଯାକର ଧାରାବିବରଣୀ ଦିଅନ୍ତି । କାଲି ସେ ଶ୍ୟାମଳୀର ଚିକିତ୍ସା ଭିତରେ ବୁଡି ରହି ମାଆଙ୍କୁ ଫୋନ କରିପାରିନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରତିବଦଳରେ ମାଆ ଫୋନ କରିପାରିନଥିବାର କାରଣ ବାହା ବେଦୀରୁ ଶ୍ୟାମଳୀର ନିଖୋଜ ଘଟଣା ଯୋଗୁଁ ଗାଁ, ସାଇ ଭାଇ ଓ ଶ୍ୟାମଳୀ ପରିବାରର ଦୁଃଖରେ ନିଜକୁ ସାମିଲ କରି ମାଆ କୈଫିତର ଫର୍ଦ୍ଦ ସବୁ ବାଢିଲା ବେଳେ ଶ୍ୟାମଳୀ ମୋ ପାଖରେ ମାଆ କହିବାକୁ ଯାଇ ବେଡ଼ ଉପରେ ସେ ନଥିବା ଦେଖି ଚମକି ପଡିଲେ ଅନିମେଷ । ଡିଉଟିରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଷ୍ଟାଫମାନେ ଅନିମେଷଙ୍କୁ ଦେଖି ଯେତିକି ବିଚଳିତ ଅନିମେଷ ଶ୍ୟାମଳୀଙ୍କ ଚିଠିଟିକୁ ପଢି ସେତିକି ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ । ଶ୍ୟାମଳୀ ଲେଖୁଥିଲା ସେଦିନ ଗାଁ ନଇରେ

ବୁଝିଯାଉଥିଲା ବେଳେ ମତେ ଉଦ୍ଧାର କରି ପ୍ରଥମ ଜୀବନ ଦାନ କରିଥିଲ । ପୁନଃଜନ୍ମର ସେହି ପ୍ରଥମ ଦିନରୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସାଇ ସାରିବା ପରେ ଆଉ କାହା ହାତ କେମିତି ଧରିଥାନ୍ତି କୁହ ଅନିମେଷ? ଆଜି ଜୀବନ ହାରୁ ହାରୁ ପୁଣି ତୁମ ହାତରେ ଦ୍ବିତୀୟ ଥର ପୁନଃଜନ୍ମ ପାଇଥିଲେ ବି ତୁମେ ବା ତୁମ ମାଆ ମତେ କେବେବି ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । ସେଦିନ ଏକା କଲେଜରେ +2 ରେ କଲେଜରେ ତୁମ ଜୁନିଅର ଥିଲା ବେଳେ, ଅନେକ ପୁଅଙ୍କ ପ୍ରେମ ପ୍ରତ୍ୟାଶ୍ୟାନ କରିବାକୁ ଯାଇ ତୁମକୁ ମୋ ପ୍ରେମିକ ବୋଲି ଦେଖାଇ ଦେଇଥିବାରୁ ଯୋଉ ଅପମାନ ପାଇଛି ତୁମଠୁ ଭୁଲିନି ଏଯାବତ୍ । ମାଉସୀ ଅର୍ଥାତ ତୁମ ମାଆଙ୍କ ପାଖରେ ମୋ ମାଆ ତୁମ ପାଇଁ ମୋ ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଇ ଯିବାରେ ମଧ୍ୟ କାଳୀ ଝିଅ, ଅଟିଜିମ ଆକ୍ରାନ୍ତ ଝିଅ କହି ତୁମ ମାଆ ଯେଉଁ ଅପମାନ ଦେଇଛନ୍ତି ତାହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିନି । ତୁମେ ଆଜି ଖାଲି ମୋର ମନ ତଳର ପ୍ରେମିକ ନୁହଁ ବରଂ ମୋ ଉଗ୍ରବାନ ପାଲଟି ଯାଇଛ । ମୁଁ ନିର୍ଯ୍ୟାସ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୋଉଠି କାର୍ଯ୍ୟରତ ସେହି ସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଯାଉଛି । ହଠାତ ନୂଆ ନିର୍ଯ୍ୟାସ ଦିବି ଅନିମେଷଙ୍କ ପାଟିରୁ ଶ୍ୟାମଳୀ ନାମ ଶୁଣି ଚମକି ପଡି କହିଥିଲେ ସେ ତ ଏଇ ହସ୍ତିଚାରେ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି । ମିଠା କଥା ସହିତ ମିଠା ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇ ରୋଗୀର ଗୋଲଡେନ ପିରିଅଡ ଫେରାଇ ଆଣି ନୂଆ ଜୀବନ ଦେଇପାରନ୍ତି । କାଲିଠାରୁ ଦିବି ଛୁଟିରେ ଗାଁକୁ ଯିବାରୁ ଆଜି ପ୍ରାୟେ ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚର ରୋଗୀ ଫେରାର । ଏଠି ଶ୍ୟାମଳୀଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଦେବୀ ମାନୁଥିଲେ । ସମସ୍ତ ଦୀନ ହୀନ ଦୁଃଖୀରଙ୍କି ଲର ସେ ନାଇଟିଙ୍ଗେଲ ଥିଲେ । ରୋଗମାନଙ୍କ ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ସାମିଲ ହୋଇ ଏବଂ ଆଦିବାସୀ ଓ ହରିଜନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ଶାଠ ପଢେଇ ସମାଜର ମୁଖ୍ୟ ସ୍ରୋତରେ ସାମିଲ କରିବାକୁ ଆପ୍ରାଣ ଉଦ୍ୟମ ଜାରି ରଖୁଥିଲେ ଶ୍ୟାମଳୀ । ଅନିମେଷ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ଗ୍ରାମରପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ ସହ ମାଆ ଓ ସାଥରେ ଶ୍ୟାମଳୀ । ମାଆ ଓ ଶ୍ୟାମଳୀଙ୍କୁ ଏକାଠି ଦେଖି ଅନିମେଷ କିଛି ବୁଝିପାରୁନଥିଲା ବେଳେ ନିଜ ରକ୍ତଦେଇ ମାଙ୍କୁ ଛୋଟ ଗୋଟେ ଦୁର୍ଘଟଣାରୁ ରକ୍ଷା କରି ହସ୍ତିଚାଲ ନେଇ ଆସିଛନ୍ତି ବୋଲି ଶୀତଳ ଠାରୁ ସବୁ ଜାଣି ଓ ଶୁଣି ଅନିମେଷ ତୁରନ୍ତ ମାଆ ଓ ଶ୍ୟାମଳୀଙ୍କ ସେବା ଶୁଶ୍ରୁଷାରେ ଲାଗିପଡିଲେ । ମାଆ ଆଖି ଖୋଲିଲେ ହେଲେ ଖୋଲୁନଥିଲେ ଶ୍ୟାମଳୀ । ମାଆ କହୁଥିଲେ ଆଖି ଖୋଲ ଶ୍ୟାମଳୀ, ତୋ ରକ୍ତ ନେଇ ମୁଁ ବଞ୍ଚି ଲାଭ କଣ ମାଆ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଛାତ ନଥିଲେ ସେ ଘର ଯେମିତି ରହିବା ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ, ତୋ ପରି ମଜଭୁତ କାଛ ନଥିଲେ, ଘରକୁ ଖୋଲା ଅଗଣା ପରି ତୁ ନଥିଲେ ମୁଁ ବଞ୍ଚି ଲାଭ କଣ ଝିଅ! ମାଆ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗା ମୋ ବୋହୁ ଶ୍ୟାମଳୀକୁ ରକ୍ଷା କର । ମାଆଙ୍କ ବୋହୁ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନରେ କେଜାଣି କାହିଁକି ଅନିମେଷଙ୍କୁ ଆଜି ଶତସିଂହର ବଳ ଆସୁଥିଲା ତ ଶ୍ୟାମଳୀଙ୍କୁ ବଞ୍ଚାଇବାରେ ଆପ୍ରାଣ ଉଦ୍ୟମ ଜାରି ରଖୁଥିଲେ ସେ । ଉଭୟ ପକ୍ଷର ଗ୍ରାମବାସୀ, ଶ୍ୟାମଳୀଙ୍କ ପିତା,ମାତା ଓ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ବଜନଙ୍କ ତାକ ଦେବୀ ମାଆ ଶୁଣିଲେ । ଉଠିବସିଲେ ଶ୍ୟାମଳୀ କିନ୍ତୁ ଅନିମେଷଙ୍କ ଅତ୍ୟଧିକ ଶାରୀରିକ କ୍ଳାନ୍ତି ଓ ପରିଶ୍ରମ ଯୋଗୁଁ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାଲାଜନ ଓ ଇଞ୍ଜେକ୍ସନ ଦିଆଇ ଶୁଆଇ ପକାଇବା ପରେ ସେ ଉଠିଲେ ସାଷ୍ଟାଙ୍ଗ ହୋଇ । ମାଦଳ ତାଳେ ତାଳେ ମହୁଲି ପିଇ ନାଚୁଥିଲେ ସମସ୍ତେ ଖୁସିରେ । ଶ୍ୟାମଳୀ ଦିବିଙ୍କ ମିଠା କଥାରେ ଶୀତୁ ମଧ୍ୟ ଭାଇ ତାଙ୍କର ଭଲ ହୋଇଯିବା ପରେ ଫେରିଯାଇଥିଲେ ତାଙ୍କ ଶାଶୁ ଘରକୁ ।

ବୋଲବମ୍...

ବୋଲବମ୍ ଯିବା ପାଇଁ କାଉଡ଼ିଆ
 ଥିଲା ଶ୍ରାବଣକୁ ଚାହିଁ,
 ଆସିଯିବା କ୍ଷଣୀ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା
 କାନ୍ଧେ ପାଣି ଭାର ନେଇ ।।
 କେତେକେତେ ବାଟ ପାଦରେ ଚାଲେ ତା
 ମାନସିକ ପୁରା ପାଇଁ,
 ଯେତେ କଷ୍ଟ ତାକୁ ହେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ
 ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦିଏ ନାହିଁ ।।
 କାନ୍ଧରେ ବାହୁଙ୍ଗୀ ତୁଣ୍ଡେ ହର ହର
 ମହାଦେବ ନାମ ଜପି,
 କାଉଡ଼ିଆ ଦେଖ ଯାଉଛି କେମିତି
 ପାଦ ତାର ଚାପି ଚାପି ।।
 ଖାତିର ନକରି ଖରା ବରଷାକୁ
 ଏକଲକ୍ଷେ ଚାଲିଥାଏ,
 ପାଦେ କଣ୍ଟା ଫୁଟୁ ହେଉବା ଫୋଟକା
 ତଥାପି ଥକି ନଯାଏ ।।
 ଦେବ ଦେବ ମହାଦେବଙ୍କ ଉପରେ
 ଅଗାଧ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି,
 ଯାଇ ତାର ଲିଙ୍ଗେ ପାଣି ଢାଳିଥାଏ
 ମନେ କେତେ ଆଶା ରଖି ।।
 ସୋମବାରେ ପାଣି ଢାଳି ଆନନ୍ଦରେ
 ଘରକୁ ତା ଫେରିଥାଏ,
 କେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ ମାନସିକ ତାର
 ତା ବାଟକୁ ଚାହିଁଥାଏ,
 ତା ବାଟକୁ ଚାହିଁଥାଏ ।।

ଦୀପକ କୁମାର ନାୟକ
 ଗଣ୍ଡାନାଳୀ,
 ହିନ୍ଦୋଳ,ଢେଙ୍କାନାଳ

ଚିଲିକା...

ଦେଖୁଥିଲି ତୋର ସୁନେଲି ରୂପ କୁ
ମୁଗ୍ଧ କରିଦେଲା ମୋ ମନ ରାଇଜକୁ
ତୋ ମନୋହାରିଣୀ ଦେଖୁ ରୂପକୁ
କିଏବା ଆକଳନ କରିବ ତୋ ରୂପ ଗରିମାକୁ ।।

ଭାଲେରି ଶିଖରୁ ଆସୁ ଯେବେ ତୁହି
ଅନାଇଁ ରହିଛି ତୋ ରୂପ ଦେଖିବା ପାଇଁ
ତୋର ସୁନେଲି କିରଣ ଦେଖେ ଯେବେ ମୁହିଁ
ମନ ରୁହେ ନାହିଁ ଛିର କାଇଁପାଇଁ ।।

ମଝିରେ ଅଛନ୍ତି ମା କାଳିଜାଲ
ଚାରୁ ଚିତ୍ରପଟ ଦେଖିବା ପାଇଁ
ତୋରି ଲାଗି ମନସ୍କାମନା ପୂରଣ ପାଇଁ
କେତେ ଦୂରରୁ ଲୋକେ ଆସନ୍ତି ଧାଇଁ ।।

ଦେଖୁଥିଲି ତୋର ନଳବଣ କୁ
ଆସୁଛନ୍ତି ଖଗ କେତେ ତୋ କୋଳ କୁ
ଦେଖୁ ସେସବୁ ମନ ଆକାଶକୁ
ବିମୋହିତ ହେଉଛି ଅସଜଡ଼ା ମନକୁ ।।

ଦେଖୁଥିଲି ତତେ ମୁହିଁ ଏକା ନୟନରେ
ନାଉରୀ ଆହୁଲା ମାରେ କାତୁଆ ଡଙ୍ଗାରେ
ଦୂରୁ ଦୃଶ୍ୟମାନ ରମ୍ଭା,ପାଲୁରୁ, ମାଲୁଦୁରେ
ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁବା ଦୃଶ୍ୟ ତାର ଦେଖିବ ଥରେ ।।

ପ୍ରଣତି ସେଠୀ
ରମ୍ଭା, ଗଞ୍ଜାମ

ଆମେ ବୋଧେ ଶେଷ ପିଢ଼ି...

ନଡ଼ା ଛପରର ଝାଟିମାଟି ଘରେ
ଆମେ ବୋଧେ ଶେଷ ପିଢ଼ି ,
କାନ୍ଧରେ ବସ୍ତାନି ପଟା, ଖଡ଼ି ଧରି
ଯାଉଥିଲୁ ପାଠ ପଢ଼ି ।
ଜେଜେମା' ଆଇ ଠୁ ଶୁଣୁଥିଲୁ ଆମେ
ପରୀ ରାଇଜର କଥା ,
ଗୁରୁଜନ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ଭାବ ରଖି
ନୋଉଁଥିଲୁ ଆମେ ମଥା ।
ଲକ୍ଷନ,ଡିବିରି ଲୋଡ଼ା ହେଉଥିଲା
ସେତେବେଳେ ଅନ୍ଧାରରେ ,
ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍ ଯୋଗେ ଜରୁରୀ ଖବର
ପହଞ୍ଚୁଥିଲା ପାଖରେ ।
ଗାଆଁ ପିଲାମାନେ ମଜା ନେଉଥିଲେ
ଟାୟାର, ରିମ୍ ଗଡ଼ାରେ ,
କବାଡ଼ି, ଦାଣ୍ଡିଆ ପୁଟି, ବୋହୁଚୋରୀ
ଜମୁଥିଲା ଗାଁ' ବାଣ୍ଡରେ ।
ଆମ ଠାରୁ ଶେଷ ତାଳପତ୍ର ପଞ୍ଜୀ
ଆତୁ ଘରେ ଶୁଆ ମଜା ,
ଶେଷ ପିଢ଼ି ଆମେ ଖାଉଥିଲୁ କିଣି
ଗୁଡ଼ିଆ ବୋକାନ ଖଜା ।
ଟିଣ ଡ଼ବା ପିଟି ଗଡ଼ି ଯାଉଥିଲୁ
ସାଙ୍ଗସାଥ୍ ମିଳିମିଶି ,
କଙ୍କି ଲାଙ୍ଗୁଡ଼ରେ ସୁତା ବାନ୍ଧି ଆମେ
ମଜା କରୁଥିଲୁ ବେଶି ।
ସେକାଳ ପଖାଳ ଆଜି ଆଉ ନାହିଁ
ଯାଇଛି କୁଆଡ଼େ ହଜି ,
ଏ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଯୁଗେ ପଥଭ୍ରଷ୍ଟ ଆମେ
ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଢଙ୍ଗରେ ମଜି ।

ରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ପ୍ରଧାନ
ଶିକ୍ଷକ, ଟେକ୍ନିକାଲ୍ ହାଇସ୍କୁଲ୍,
ଆସିକା, ଗଞ୍ଜାମ

ଆସିବନି ପିଲାଦିନ...

କାହିଁ ମୋର ପିଲାଦିନ ଆସନ୍ତାକି ଫେରି
 ଆଦରି ନିଅନ୍ତି ତାକୁ ନକରିକି ଡେରି ।
 ଚାଟଶାଳୀ ଯାଇ ମୁହିଁ ପଢୁଥାନ୍ତି ପାଠ
 ଛାତିପିଟି ହେଉଥାନ୍ତି ଦେଖେଇଲେ ଛାଟ ।
 ପଙ୍କ ଚିପିଚିପି ଆସି ଧରୁଥାନ୍ତି ମାଛ
 ଗାଆଁ ବୁଲି ଦେଖୁଥାନ୍ତି କଣ୍ଢେଇର ନାଟ ।
 ସୁନାରଙ୍ଗୀ ଧାନବିଲେ ଧରୁଥାନ୍ତି କଙ୍କି
 ନିଜ ଛାଇ ନିଜେ ଦେଖୁ ପଢୁଥାନ୍ତି ଶଙ୍କି ।
 ଶିରାମ , ମଧୁଆ କକା ହେଲେ ମୋର ସାଥୁ
 ଲୁହୁ ଖେଳେ ବିଟିଯିବ ଦିନ ଆଉ ରାତି ।
 ଝଗଡ଼ା କରନ୍ତି ଯାଇ ନିଳାନାନୀ ସାଥେ
 କଙ୍କଡ଼ା ଖୋଜନ୍ତି ହାତ ପୁରେଇକି ଗାତେ ।
 କାଳିଆ , ବାବୁଲା ସାଥେ ଖେଳନ୍ତି କ୍ରିକେଟ
 କୁଆଁସ ଡିହରେ ସଞ୍ଜେ ନିତି ଆମ ଭେଟ ।
 ବୋଉସାଥେ ବୁଲିବାକୁ ଗଲେ ମାୟୁ ଘର
 ଭୋଲି , ସୁକ , ମିନି , ରଞ୍ଛା କରନ୍ତେ ଆଦର ।
 ଏବେ ମୋ ବୟସ ଆସି ଷାଠିଏକୁ ଛୁଏଁ
 ଆସିବନି ପିଲାଦିନ ବୁହେଁ ଆଉ ବୁହେଁ ।

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା
କୁଆଁସ , ମେରଦା କାଟିଆ ,
ଯାଜପୁର

ଜୀବନ...

ଛୋଟ ବେଳୁ ଯଦି ଛୁଆକୁ ବନ୍ଧୁକ ଧରିବା ଶିଖାଇବା
ତାହେଲେ ସେ କଣ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ଶିଖୁବ ,
ସେ ତ' ଦିନେ ଅନ୍ୟ ଦିଗକୁ ଚାଲିଯିବ ।

ଭାବୁଥିବ ଛୁଆ ମୋର ବନ୍ଧୁକ ଧରିଲେ
ଦେଶ ପାଇଁ ଜୀବନ ଦେବ ,
ସେ ଦିନେ ତୁମକୁ ପଇସା ପାଇଁ ହତ୍ୟା କରିବ ।

ଛୋଟ ବେଳୁ ଯଦି ଛୁଆକୁ ପଇସା ଦେବା
ତାହେଲେ ସିଏ ବଡ ହେଲେ କାମ କରିବ ନାହିଁ ,
ଅଳସୁଆ ହୋଇ ଘରେ ବସି ରହିବ ।

ଯୌବନରେ ଯଦି ଛୁଆକୁ ସତର୍କ ନ କରିବ
ତାହେଲେ ସିଏ ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯିବ ,
ଆଉ ନାରୀ ପକ୍ଷେ ପକ୍ଷେ ବୁଲିବ ।

ଯୌବନର ରସ ଝରୁ ଥାଏ କେତେ ମଧୁର
ଭମର ପାଗଳ ଖୋଜି ବୁଲେ କେତେ ଫୁଲ ରସ ,
ବେଳ ଥାଉ ଥାଉ ବଦଳି ଯିବା ଭାଗ୍ୟର କଥା
ଖରାପ ରାସ୍ତାକୁ ନଯାଇ ଭଲ ବାଟକୁ ଚାଲି ଆସିବା କଥା ।

ଜୀବନର ମାନେ କିଛି ନାହିଁରେ ଭାଇ
ଶେଷ ବେଳେ ଯିବେ ସମସ୍ତେ ମଶାଣିକୁ
ଏ ଦେହକୁ ନେଇ କାହିଁ ଏତେ ଆଶାକରୁଛୁ
ମିଶି ଯିବ ପଞ୍ଚମହାଭୂତରେ ।

ଚିତ୍ତରଞ୍ଜନ ମେହେର
ଭବାନୀପାଟଣା , କଳାହାଣ୍ଡି

କୋହ...

କିଛି ମାସ ହେବ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଓ କଲୋନୀ ର ପରିବେଶ ପୁରାପୁରି ସଜୀବମୟ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ । କାରଣଟା ବୋଧହୁଏ ଏଠି ସଜୀବ ପ୍ରେମୀ ଯେତେ , ଗାୟକ ଗାୟିକା ମଧ୍ୟ ସେତେ । ବିଦ୍ୟାଳୟର ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ କର୍ମଚାରୀ ଠୁ ନେଇ ପ୍ରକଳ୍ପର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୀତ ଗାଇବାରେ ଧୂରନ୍ଧର । ସେଥିରେ ପୁଣି ଏ ଭିତରେ ସଂଗୀତ ପ୍ରତିଯୋଗୀତା, ବିଦ୍ୟାଳୟର ବାର୍ଷିକୋତ୍ସବ ସହିତ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ନାମକରଣୋତ୍ସବ ,ଜନ୍ମୋତ୍ସବ, ବିବାହୋତ୍ସବ ,ବିଦାୟ ଉତ୍ସବ ଇତ୍ୟାଦି ପରିବେଶ ଟିକୁ ଆହୁରି ସଜୀବ ମୟ କରିଦେଇଥାଏ । ଏପରିକି ଚାରି ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଏକାଠି ହେଲେ ସଜୀବ ଆସର ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ।

ବିଲାସପୁର ରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଥିବା ଏକ ପ୍ରକଳ୍ପ । ଛୋଟ ଏକ କଲୋନୀ । ସେହି ପ୍ରକଳ୍ପର ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଓଡ଼ିଶାର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ଆମେ ନୂଆଁ ହୋଇ ଯୋଗ ଦେଇଥାଉ ସାତ /ଆଠ ଜଣ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ । ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତେ ସମବୟସ୍କ ହୋଇଥିବାରୁ ଓ ପାଖାପାଖି ଘାଟର ରେ ରହୁଥିବାରୁ ପରିବେଶ ଟା ସର୍ବଦା ହସଖୁସିରେ ଉଛୁଳି ପଡୁଥାଏ । ଗପସପ, ଖେଳକୁଦ, ବୁଲାବୁଲି , ଅନ୍ଧାକ୍ଷରୀ ଖେଳିବା, ଭୋଜିଭାତ ଓ ସଜୀବ ଆସର କରିବା ରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ବେଳ ଓ ଛୁଟି ଦିନ ସବୁ ବିତି ଯାଉଥାଏ ।

ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଥିବା ପାଞ୍ଚ ଜଣ ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଯୁଗଳ ହିଁ ଆମ ଘାଟର ଠୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଏକ ଘାଟର ରେ ରହୁଥାଏ । ବହୁତ ମାର୍ଜିତ ବ୍ୟବହାର ତା'ର । ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କାରୀ ,ଆଜ୍ଞାଧୁନ ଓ ବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଥିବାରୁ ସମସ୍ତେ ତାକୁ ବହୁତ ଆଦର କରନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର କଣ୍ଟା ବାଡେଇ କିମ୍ବା ଆସବାବପତ୍ର ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ବୋହି କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିବା ଯୁଗଳ କୁ ଦେଖି କେହି "ବହୁତ କଷ୍ଟ ହେଉଛି କି ? "ବୋଲି ପଚାରିଲେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ଦିଏ ,"ନା ମେଡମ୍ ଏଟା କି କଷ୍ଟ । ଆପଣମାନଙ୍କ ପରି ପାଠ ପଢ଼ିଥିଲେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଢ଼ୋଉଥାନ୍ତି । ପିଲାଦିନେ ପାଠ ତ ପଢ଼ିଲି ନାହିଁ । ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯିବା ସମୟରେ ଲୁଚି ବସିଲି ଏବେ ତ ଏ ସବୁ କାମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।"

ଯୁଗଳ ର ବୟସ ପ୍ରାୟ ୨୫/୨୬ ବର୍ଷ ହେବ । ଖୁବ୍ କମ୍ ବୟସରୁ ବାହାଘର ହୋଇଥିବାରୁ ବର୍ଷେ, ଦେଢ଼ ବର୍ଷ ବ୍ୟବଧାନରେ ତା'ର ଚାରୋଟି ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ଅଭାବି କୁଟୁମ୍ବ । ସେ ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଏ । ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଭି ଗାଏ । କିଶୋର କୁମାର ଙ୍କ ଗୀତ, ଅନୁପ ଜୋଲଟାଙ୍କ ଭଜନ ଓ ଗଜଲ୍ ପ୍ରାୟ ଗାଏ । ତା'ର ନାମ ଯୁଗଳ କିଶୋର ହୋଇଥିବାରୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକରେ ଉଦଘୋଷକ ତା'ର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଯାଇ ଡବଲ୍ କିଶୋର କୁମାର ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି । ସେ ଭି ସତରେ ଏତେ ସୁଲଳିତ କଣ୍ଠରେ ଗାଇପାରେ ଯେ ସମସ୍ତ ଶ୍ରୋତା ଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ କରିଦିଏ । ଶ୍ରୋତା ମାନେ ବାରମ୍ବାର ତା'ର ଗୀତ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ଉତ୍କଣ୍ଠା ର ସହିତ ଅପେକ୍ଷା କରି ରୁହନ୍ତି ।

ବିଦ୍ୟାଳୟର ପ୍ରାଚୀର୍ଯ୍ୟ ଙ୍କ ଚାକିରି ରୁ ଅବସର ଥିବାରୁ ତିନିଦିନ ବ୍ୟାପୀ ବିଦାୟ ସମ୍ବର୍ଧନା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଚାଲିଥାଏ । ବିଭିନ୍ନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ର ଅପେକ୍ଷା ଥାଏ । ଯୁଗଳ

କଣ୍ଠରୁ ଗୀତ ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ଅକ୍ତିନ ଦିନର ବିଦାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଯୁଗଳ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ କରିଦେଇ ଗାଇଲା ରାଜ୍ ଇଲ୍ୟୁବାଦିଙ୍କ ରଚିତ 'ଲଜତେ ଗମ୍ ବଢ଼ା ଦିଜିଏ' ଗଜଲ୍ ଟି । ସେ ଏତେ ନିଶ୍ଚୁଣ ଭାବରେ, ଗାୟାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠରେ ଗାଇଲା ଯେ, ସମସ୍ତ ଉପସ୍ଥିତ ଶ୍ରୋତା ସ୍ତବ୍ଧ ହେଇଗଲେ । କରତାଳି ର ଗୁଞ୍ଜନରେ ସ୍ଥାନଟି ପ୍ରକମ୍ପିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସମସ୍ତେ ଭାବବିହ୍ୱଳ ହୋଇ ତାକୁ ପ୍ରଶଂସା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏହାର ଦୁଇ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କଲୋନୀର ପରିବେଶ ଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଙ୍ଗୀତ ମୟ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଯୁଗଳ ର ସୁମଧୁର, ଗାୟାର୍ଯ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଣ୍ଠର ସେ ଗଜଲ୍ ଟି ସମସ୍ତଙ୍କ କାନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଉ ଥାଏ । ଆପଣା ଛାଏଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଓଠରେ ଗଜଲ୍ ଟି ଗୁଞ୍ଜରିତ ହେଉଥାଏ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଆମେ ଖବର ପାଇଲୁ ଯୁଗଳ ଅସୁସ୍ଥତା ଯୋଗୁଁ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି । ସମସ୍ତେ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । କ'ଣ ହୋଇଛି ଯୁଗଳ ର ? ଏଇ ତ ଦୁଇ ଦିନ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଖୁବ୍ ସୁସ୍ଥ ଥିଲା ।

ଜଣେ ସାର୍ କହିଲେ, "ଯଦି ଯୁଗଳ କୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ଶିଘ୍ର ଯାଆନ୍ତୁ । ଅଧଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ତାକୁ ଏଠୁ ବିଲାସପୁର ଡାକ୍ତରଖାନା ନିଆ ହେବ ।" ଆମେ ତରତର ହୋଇ ଯୁଗଳ କୁ ଦେଖିବାକୁ ଗଲୁ । ଯୁଗଳ ଗଭୀର ନିଦରେ ଶୋଇଥିଲା । ଆମ ଡାକ ଶୁଣି ଉଠି ବସିଲା । ହାତ ଯୋଡି ନମସ୍କାର କଲା । କିନ୍ତୁ ବେଶି ସମୟ ବସି ପାରିଲା ନାହିଁ । ପଚାରିଲା, "ମତେ ନିଦ ଲାଗୁଛି ମୁଁ ଶୋଇବି କି ମେଡମ୍?" ଆମ ଉତ୍ତର କୁ ସେ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆମେ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଗଭୀର ନିଦରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । କିଛି ସମୟ ତା'ର ଖଟ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହେବାପରେ ଆମେ ଫେରି ଆସିଲୁ । ସମସ୍ତେ ଚିନ୍ତିତ ଥାଉ 'ହଠାତ୍ ଏମିତି କ'ଣ ହେଲା?'

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯୁଗଳ ର ଦେହାନ୍ତ ଖବର ଆସିଲା । ଖବର ଟି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହତଚକିତ କଲା । କାରଣ ତା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଜଣା ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । କିଏ କହୁଥାଏ ସାପ କାମୁଡି ଦେଇଥିଲା । ପୁଣି ଅନ୍ୟ କେହି କହୁଥିଲେ ବିଷାକ୍ତ ମଦ୍ୟପାନ ତ ଆଉ କିଛି ଜଣ ଫୁସୁରୁ ଫାସୁର ହେଉଥିଲେ ବଦଭ୍ୟାସ ଯୋଗୁଁ ରଣ ଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲା ତେଣୁ ବିଷପାନ କରିଥିଲା । ସେ ଯାହା ଭି ହେଉ ଏ ଅଭାବନୀୟ ଘଟଣା ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଗଭୀର ରେଖାପାତ କରିଥାଏ ।

ହସଖୁସିର ପରିବେଶ ଦୁଃଖଦ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଅନେକ ଦିନଯାଏ ସମସ୍ତେ ଉଦାସ ଓ ଆନମନା ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି । କେହି କାହାର ସଙ୍ଗରେ ଅତି ଆବଶ୍ୟକ ନ ହେଲେ କଥା ହେଉ ନ ଥାନ୍ତି ।

କିଏ କାହାକୁ ବା ବୁଝାଇବ । ମୃତ୍ୟୁ ଯେ ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା ରେ ମୃତ୍ୟୁ ହେଲେ ସୁଦ୍ଧା ପରିବେଶ ଟି କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ପୁରା ବଦଳି ଯାଏ । ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ତ ଅସହ୍ୟ ହୋଇଯାଏ । ସେଥିରେ ପୁଣି ଅସମୟରେ ଅପମୃତ୍ୟୁ ବାତାବରଣ ଟିକୁ ଦୁଃଖଦ କରିବା ସହିତ ଭୟାବହ କରିଦିଏ ।

ସେଥିପାଇଁ ବୋଧ ହୁଏ ମୃତବ୍ୟକ୍ତିର ପରିବାର ବର୍ଗ ଓ ଜ୍ଞାତି ପରିଜନଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ନିତି ନିୟମ ଅଛି । ଯେଉଁ ବାହାନାରେ ଘରକୁ ଲୋକଙ୍କ ଯିବା ଆସିବା ଲାଗି ରହିବ । ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ବିଭିନ୍ନ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଦୁଃଖ, ଯକ୍ଷଣା, କୋହ, ଦୁର୍ଦ୍ଦିକ୍ତା ରୁ ଧ୍ୟାନ ଧ୍ୱରେଧ୍ୱରେ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଦୂର ହୋଇଯିବ ।

ଆମର ପୂର୍ବପୁରୁଷ ମାନେ ସତେ କେତେ ଦୂରଦର୍ଶୀ ଥିଲେ । କାଳେ କେହି ଅତି ଦୁଃଖରେ ବିତସ୍ୱହ ହୋଇ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ବିମୁଖ ହୋଇଯିବେ ସେଥି ନିମନ୍ତେ ଖାଇବା

ପିଇବା ଠୁ ନେଇ ନଖ,ବାଳ କାଟିବା, ଗାଧୋଉବା, ନୂଆ ଲୁଗାପଟା ପିନ୍ଧିବା, ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କରିବା ଆଦି ଯାବତୀୟ କର୍ମକାଣ୍ଡ ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିତି ନିୟମ ଆକାରରେ ପ୍ରଥମ ପନ୍ଦର ଦିନ ଭିତରେ କରି ଯାଇଛନ୍ତି । ନ ହେଲେ ହୁଏତ ଏ ଦୁନିଆରେ ମୃତକଙ୍କ ପରିବାରରେ ମୃତ୍ୟୁ ସଂଖ୍ୟା ଓ ମସ୍ତିଷ୍କ ବିକୃତ ସଦସ୍ୟ ଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ି ଯାଆନ୍ତା ।

ଆମେ ମାନେ କିନ୍ତୁ ଯୁଗଳ ର ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ ଭି ନ ଥିଲୁ । ତା ସହିତ ଆମର ଚିହ୍ନା ପରିଚୟ ବା କେଉଁ ବହୁତ ବର୍ଷର ! ଏଇ ତ ସାତ ଆଠ ମାସ ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ତାକୁ ଜାଣିଛୁ । ତଥାପି ଭି ତା'ର ମୃତ୍ୟୁ ଆମକୁ ଏ ପରି ବିଚଳିତ କରି ଦେଇଛି ଯେ କିଏ କାହା ସହିତ ଅତି ଜରୁରୀ ନ ହେଲେ କଥା ପଦ୍ମଟିଏ ବି ହେଉ ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ଆନମନା ରହୁଛି । ବାରମ୍ବାର ଯୁଗଳ ର ଚେହେରାଟି ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ନାଚି ଯାଉଛି । ତା'ର ଗୀତ ପ୍ରତିଧ୍ବନୀତ ହେଉଛି । ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ବରେ କେମିତି ଗୋଟିଏ ଥମଥମ ଭାବ ।

ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୋକ ପାଳନର ଢଙ୍ଗ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର । କିଏ ପୁରା ନିରବ ହୋଇ ଯାଇଛି ତ, କେହି ଗୀତ ଶୁଣୁଛି, ଅନ୍ୟ କେହି ଯୁଗଳ ଗାଇଥିବା ଗୀତ ଗୁଡ଼ିକୁ ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ ଦୋହରାଉଛି ପୁଣି କିଏ ନିଜକୁ ବିଭିନ୍ନ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରଖିବାକୁ ବୁଝା ପ୍ରୟାସ କରୁଛି ।

ଚାକିରୀଆ ଲୋକ ରବିବାର ଦିନ ସପ୍ତାହ ସାରା ର ଯାବତୀୟ କାମ । ଘର ସଫା,ଲୁଗା ଧୋଇବା ଠୁ ନେଇ ଇସ୍ତ୍ରୀ କରିବା ଆଦି କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଏ ସବୁ କାମ କରିବା ସମୟରେ ଟେପ୍ ରେକଡର୍ ବଜାର ଗୀତ ଶୁଣିବା ମୋ ସଙ୍ଗରେ ରହୁଥିବା ମୋର ସାଙ୍ଗ ଜଣଙ୍କର ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲା । ଆମେମାନେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ରବିବାର ଓ ଅନ୍ୟ ଛୁଟି ଦିନମାନଙ୍କରେ ଗୀତ ଗୁଡ଼ିକକୁ ବହୁତ ଉପଭୋଗ କରୁ ।

ଏ ଘଟଣାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ରବିବାର ସକାଳେ ସେ ଗଜଲ୍ କେସେଟ୍ ଲଗାଇ ଗଜଲ୍ ଶୁଣି ଶୁଣି କାମ କରୁଥାନ୍ତି । ଗଜଲ୍ ଶୁଣୁଗୁଣୁ ମୋର ଯୁଗଳ ର କଥା ଖୁବ୍ ମନେ ପଡୁଥାଏ । ମୋ ମନରେ କୋହ ଉଠି ମତେ ଅସ୍ବବ୍ୟସ୍ତ କରି ଦେଉଥାଏ । ଆଖିରୁ ଆପଣାଛାଏଁ ଲୁହ ବୋହି ଯାଉଥାଏ । ମୋର କାନ୍ଦିବାଟା ମୁଁ କାହାରିକି ଦେଖେଇବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲି । ଲୁଚି ଲୁଚି ଯାଇ ବାଲକୋନୀରେ, ଗାଧୁଆଘରେ ଓ ଶୋଇବାଘରେ କାନ୍ଦିଲି । ଶେଷରେ କିନ୍ତୁ ଆଉ ସମ୍ଭାଳି ପାରିଲି ନାହିଁ । ଟେପ୍ ରେକଡର୍ ର ସୁଇଚ୍ ଟା ବନ୍ଦ କରିଦେଲି ମୋର କୋହ ଆଉ ମୋର ଆୟତ୍ତରେ ନ ଥିଲା କେହି କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁହଁ ଢାଙ୍କି ଦେଇ ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ରେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲି ।

ମୋର ସାଙ୍ଗ ବାରମ୍ବାର ପଚାରୁଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ସମୟରେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହିପାରିଲି ନାହିଁ ମୃତ୍ୟୁର ତାଣ୍ଡବଲୀଳା ଯେ ଥରକୁ ଥର ଅଙ୍ଗେ ନିଭାଇଛି ,ଯେ ଆପଣା ଲୋକର ମୃତ୍ୟୁକୁ ପାଖରେ ଦେଖୁଛି ତା ପକ୍ଷରେ କୋହ ସମ୍ଭାଳି ପାରିବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ । ମୃତକ ଜଣଙ୍କ ତା'ର ନିଜର ହେଉ, ଚିହ୍ନା ପରିଚିତ ହେଉ ଅଥବା ଯୁଗଳ ପରି ଅତି ସ୍ବନ୍ନ ପରିଚିତ ହେଉ । ବିଶେଷ କରି ଯେତେବେଳେ ମୃତକ ର ଅତି ପ୍ରିୟ ଜିନିଷ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାକୁ ବା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳେ ।ମୋ ଚକ୍ଷୁର ଅଶ୍ରୁ ବୋଧହୁଏ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଆଖି କୁ ସଞ୍ଚରି ଗଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି ଛଳଛଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ।ମନ କୋହରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଗଲା ।

ଯୁଗଳ ର ମୃତ୍ୟୁ ଯେ ଆମ୍ଭ ମାନଙ୍କ ହୃଦୟରେ ରେ ଏମିତି ଗଭୀର ରେଖାପାତ କରିବ । ଆମମାନଙ୍କର ମନରେ ଏତେ କୋହ ଭର୍ତ୍ତି କରିଦେବି ଏ କଥା ଆମେ କଳ୍ପନା କରି ପାରି ନ ଥିଲୁ ।

ସମୟର ଆହ୍ୱାନ...

ସବୁ କିଛି ତ ସମୟର ଆହ୍ୱାନ, ଏକ
ମୁଖ୍ୟ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଂଶ ଏ ଜଗତେ,
ଭଗବାନଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ଉପହାର,
ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ତରରେ କରି ବିନିଯୋଗ
ମଣିଷ, ସମୟ ଆହ୍ୱାନର ସମ୍ମୁଖୀନ ।

ବିଫଳ ମଣିଷ ସିଏ ସମୟ ମୂଲ୍ୟକୁ
କରେ ଅଣଦେଖା, ଜୀବନର ଗତିର
ପଥ ହୁଏ ଅସଜଡ଼ା ଓ ଅନିୟମିତାର
ସଙ୍ଗରେ ଆସେ ବିଫଳତା ବାସ୍ତବିକ
ବୁଝି ପାରନ୍ତି ହିଁ ପ୍ରଜ୍ଞା ପୁରୁଷ ମାନେ ।

ତିନୋଟି ଶବ୍ଦର ଅକ୍ଷର ହିଁ ହେଉଛି
ମଣିଷ ଓ ସମୟ, ସୁଯୋଗ ଛାଡ଼ିଲେ
ସମୟକୁ ଫେରି ପାଇବା ନାହିଁ ଆମ
ଜୀବନର ଉପଯୁକ୍ତ ମୁହୂର୍ତ୍ତର ସମ୍ଭାର
ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଉ ଦୋଷ ।

ଦେଖୁ ହୁଏ ନାହିଁ କି ଛୁଇଁ ହୁଏ ନାହିଁ
ସମୟର ସଂଜ୍ଞାକୁ, ବୁଝିପାରନ୍ତି ବିଜ୍ଞ
ଓ ପ୍ରଜ୍ଞା ପୁରୁଷ ମାନେ ସମୟ ମୂଲ୍ୟ
ପରଖୁ ପାରନ୍ତି ମହତ୍ତ୍ୱକୁ ଏ ସମୟର
ସଫଳତା ସିତି ଚଢ଼ି ମହାନ ମଣିଷ ।

ହୁଏ ଅଭିହିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ ବୋଲି ଏ
ମଣିଷ ଭଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିର, ସମୟର
ଗତି ଅତି ପ୍ରଖର, ସମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା
କରେ ମଣିଷ, ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରେ
ନାହିଁ କାହାରିକୁ, ଦୁଃଖ କଷ୍ଟର ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ବିକ୍ରମାଦିତ୍ୟ ପୁରୋହିତ
ଜଗନ୍ନାଥ କଲୋନୀ, ବୁଢ଼ାରଜା,
ସମ୍ବଲପୁର

ସବୁ ହୁଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସମୟ ଗତିର
ତାଳ ଦେଇ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଲେଖକ
କଳାକାର ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର
ପରାକାଷ୍ଠା ପ୍ରଦର୍ଶନରେ ଭଦ୍ରତିର
ମାର୍ଗ ହୁଏ ହିଁ ପ୍ରଶସ୍ତ, ଐତିହ୍ୟ ମତ ।

ସମୟ ହିଁ ତ ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ଆମର
ଚିନ୍ତାଧାରା ମାନବ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଶିକ୍ଷା
ବିକାଶଧାରା ଗବେଷଣା ଜ୍ଞାନ ବୃଦ୍ଧିକୁ
ବିଜ୍ଞାନର ଅନନ୍ୟ ରୂପ ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ
ସର୍ବମାନ୍ୟ ଅଗ୍ରଗଣ୍ୟ ସମୟର ସ୍ରୋତ ।।

ତୁମେ...

ତୁମେ,
ମୋତେ ବାପାଙ୍କ ଶରଣରୁ ନେଇ ଆସି
ନିଜ ପାଖରେ ଶରଣ ଦେଲ।

ତୁମେ,
ମୋତେ ଭାଇ କାନ୍ଧରୁ ନେଇ ଆସି
ନିଜ କାନ୍ଧର ଭାର ସଜେଇଲ।

ତୁମେ,
ମୋତେ ମା ପଣତର ଛାଇରୁ ଆଣି ଆସି
ନିଜ ହାତ ପାପୁଲିର ଛାଇତଳେ ସୁରକ୍ଷା ଦେଲ।

ତୁମେ,
ମୋ ଜୀବନରେ ମୋ ଅମୀୟଙ୍କ ଶୂନ୍ୟସ୍ଥାନକୁ
ଏକୃତିଆ ପୂରଣ କରିଦେଲ।

ତୁମେ,
ମୋର ସବୁ ଅଳି ଅର୍ଦ୍ଧଳୀ ସହି
ମୋତେ ନିଜଠୁ ବି ନିଜର କରି ନେଲ।

ତୁମେ,
କେବଳ ମୋ ସ୍ବାମୀ ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇଥିଲ
ଆଉ ଦେଖା କେତେବେଳେ ମୋ ଇଶ୍ବର ବନିଗଲ।

॥ଇତି॥

ତୁମ ଶ୍ରୀ...

ସୁଶ୍ରୀ ସ୍ବାରକୀ ମିଶ୍ର
ନୂଆଗାଁ, ଡିରିଂ,
ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ଏକ ନୂତନ ଆଶାରେ ପ୍ରାଣ ସଞ୍ଚାର...

ପ୍ରେମ ଅନନ୍ତ: ଯେ ସୁଦ୍ଧ ଓ ଶାଶ୍ୱତ...

ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ଜ୍ଞ ପୁଅ ସୁମିତ । ପିଲା ବେଳରୁ ଭାରି ଦୁଷ୍ଟ , ବହୁତ ଦେବା ଦେବୀ ପୂଜା କଲା ପରେ ବହୁତ ମାନସିକ କଲାପରେ ସୁମିତ ର ଜନ୍ମ ତେଣୁ କରି ତାକୁ ଟିକେ ସମସ୍ତେ ଭାରି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଯେତେ ଦୁଷ୍ଟ ହେଲେ ବି ତାକୁ ଘରେ କେହି କିଛି ବି କୁହନ୍ତିନି ପିଲା ଲୋକ କାଳେ ମନ ଦୁଃଖ କରିବ । କିନ୍ତୁ ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ଭାରି ଆକଟ କରନ୍ତି କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭଲ ପାଇବା ପାଇଁ ପିଲାଟା ବିଗିଡି ନ ଯାଉ, ଶୁଭମ୍ ତା କିନ୍ତୁ ଭାରି ମନୁଆ ଟେ ଯଦି ମନ ହେବ କାମ କରିବ ଯଦି ମନ ହେବ ପାଠ ପଢ଼ିବ ନ ହେଲେ ନାହିଁ । ତାର ସ୍ୱରଣ ଶକ୍ତି ଭଲ ଥିଲେ ହେଁ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ ସେ ନାରାଜ ସବୁ ବେଳେ ଖେଳ ଆଉ ଖେଳ । ସେ ଭଲ ପାଏ ବେଶୀ ଖେଳିବା ପାଇଁ କ୍ରିକେଟ, କହିବା କୁ ଗଲେ କ୍ରିକେଟ ଗୋଟେ ପରି ତା ଜୀବନ । ଗୋଟେ ଦିନ ନ ଖାଇଲେ ଚଳିଯିବ କିନ୍ତୁ କ୍ରିକେଟ ନ ଖେଳିଲେ ହବନି । ଯାହା ହେଉ ପଛେ ପିଲାଟି ସବୁତକ ଗୁଣ ପାଇଛି ତା ବାପା ଶୁଭମ୍ ବାବୁଙ୍କର ଦୁଷ୍ଟ ହେଲେ କଣ ହେବ ଭାରି ବୁଦ୍ଧିଆ ପିଲା ଟି, ଭାରି ଭଦ୍ର, ଦୟାବାନ୍ , କିନ୍ତୁ ବହୁତ ରାଗୀ ,ଠିକ୍ ତା ବାପା ଜ୍ଞ ପରି ଭୁଲ ଟେ ଦେଖିଲେ ଜମା ତା ଦେହ ରେ ଯିବନି ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବିରୋଧ କରିବା ର ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାସ ତା ପାଖରେ ଥାଏ । ଏ ସବୁ ଦେଖି କରି ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ତାର ପାଠ ପଢ଼ା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମନ ରେ କୋଉଠି ନ କୋଉଠି ଦୁଃଖ ରହିଯାଏ ପାଠ ନ ପଢ଼ିବା ପାଇଁ । ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ଯେତେ ମାଡ଼ ମାରିଲେ ଯେତେ ଯାହା କଲେ ବି ତାର ନିଶା ଖସୁନି ଖେଳ ର , ଏମିତି ଏମିତି ରେ ଆସି ତାର ନବମ ଶ୍ରେଣୀ ସରିବାକୁ ବସିଲାଣି ଆଉ କିଛି ମାସ ପରେ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ହେବ, ଏବେ ଚାଲିଛି ବାର୍ଷିକ ପରୀକ୍ଷା ହେଲେ କଣ ହେବ କୋଉ ଦିନ କଣ ପରୀକ୍ଷା ମହାଶୟ ଜ୍ଞ ଜଣା ନାହିଁ । ସେଥିରେ ବି ବାବୁଙ୍କର କ୍ରିକେଟ ଖେଳ ଟା ବି କମ ନାହିଁ । ଘରେ ଦେଖିଲେ ଗାଳି କରିବେ ଆଉ ମାରିବେ ବୋଲି ବାପା ଜ୍ଞ ଠୁ ଲୁଚି କି ପଳାଉଛନ୍ତି ବାବୁ ଗାଁ ପଡିଆ କୁ । ଏମିତି ଏମିତି ରେ ଆସି ସରିଗଲା ସୁମିତ ର ପରୀକ୍ଷା ଆଉ ହେଉଗଲା ଫଳ ବାହାରିବାର ସମୟ ଆଉ ଫଳ ରେ ଆସିଛି ସୁମିତ ପଞ୍ଚନାୟକ ତା ପାଖକୁ ଲେଖା ହୋଇଛି ଫେଲ୍ । ସୁମିତ କୁ ଆଉ ଷ୍ଟୋର କାର୍ଡ ନ ଦେଇ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ ଖବର ପଠେଇଲେ ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ଜ୍ଞ ପାଖକୁ କି ତାଙ୍କୁ ଦେଖା କରିବା ପାଇଁ , କାରଣ ସୁମିତ କୁ ଷ୍ଟୋର କାର୍ଡ ଦେଲେ ସିଏ ଘରେ ନିଜେ ଦସ୍ତଖତ କରି ଆଣି ସାର୍ ଜ୍ଞ ଦେଖେଇ ଦଉଟି । ଏମିତି ସିଏ ବହୁବାର କଲାନି ଘରେ କାହାକୁ ବି ଜାଣିବାକୁ ଦଉନି ତାର ପରୀକ୍ଷା ଫଳ ବିଷୟରେ । ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ଯାଇ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ ଜ୍ଞ ଦେଖା କଲେ ଆଉ ଯେତେବେଳେ ସୁମିତ ର ପରୀକ୍ଷା ଫଳ ବିଷୟ ରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ଜ୍ଞ ରାଗ କହିଲେ ନ ସରେ, ରାଗ ଗରଗର ହେଇ ବିଦ୍ୟାଳୟ ରୁ ଆସି ସିଧା ଚାଲିଲେ ଗାଁ ର ଖେଳ ପଡିଆ କୁ ଖଣ୍ଡେ କଥା କଳମ ବାଡି ଧରି ମାଡ଼ ମାରି ମାରି ଆଣିଲେ ପଡିଆ ରୁ ଘରକୁ । ବୋଧ ହୁଏ ଜୀବନ ରେ ଏମିତି ମାଡ଼ ବାପା ଜ୍ଞ ଠୁ ପ୍ରଥମ ଥର ଖାଇଲା ସୁମିତ, ସେ ମାଡ଼ ଖାଇ ବାପା ଜ୍ଞ ଉପରେ ରକ୍ଷିକ କଥା ହେଲା ନି ବାପା ଜ୍ଞ ସହ ଦଶ କି ପନ୍ଦର ଦିନ ପାଇଁ, ଆଉ ମାଡ଼ ଖାଇବା ପରେ ରାଗିକି ଖାଉବି ନଥିଲା କିନ୍ତୁ କଣ କରିବ ଭୋକ ର ଡାଲା ସହି ନ ପାରି ମିଛ ଅଭିମାନ କରି ତା ମା'ଙ୍କ ଥରୁଟେ ଡାକ ରେ ଆସି ବସି ପଡିଲା ଆସି ଭାତ ଥାଳି ପାଖରେ ଆଉ ତା ମା ଜ୍ଞ କହିଲା

ନିହାର ରଞ୍ଜନ ନାୟକ
 ଧନୁଆ, ଡିର୍ଡୋଲ,
 ଜଗତସିଂହପୁର

" ମା ବା ମତେ ଖାଇବାକୁ ଦେ ,ମୁଁ ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ରାଗିବି, ଖାଲି ପେଟ ରେ ରାଗି ହବନି । ଏତକ ଶୁଣି ସୁମିତ ର ମା ହସି ହସି ତା ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ବାଢ଼ି ଦେଲେ ସେପଟେ ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ବି ପୁଅ କଥା ଶୁଣି ଘର ଭିତରେ ମନେ ମନେ ହସୁଥାନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଶୁଭମ୍ ବାବୁ ସୁମିତ କି ମାଡ଼ମାରି ସାରିବା ପରେ ବହୁତ ମନ ଦୁଃଖ କଲେ ଯାହାବି ହେଲେ ବାପା ନା କିନ୍ତୁ କଣ ହବ ପିଲା କ୍ ଆଗରେ କଠୋର ନ ହେଲେ ପିଲା ମାନେ ଭଲ ବାଟ କୁ ଯିବେ ବା କେମିତି । କିନ୍ତୁ ଏ ମାଡ଼ ଟି ଥିଲା ଶୁଭମ୍ ପାଇଁ ଶେଷ ମାଡ଼ କାରଣ ସୁମିତ କୁ ଆଉ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ମାଡ଼ ଦରକାର ହିଁ ନଥିଲା ନା କି ଦରକାର ଥିଲା ଗାଳି ଗୁଲଜ ର କାରଣ ସୁମିତ ସୁଧୁରି ସାରିଥିଲା ,ମନ ଲଗେଇ ପାଠ ବି ପଢୁଥିଲା, ଦୁଷ୍ଟ ବି ହଉ ନଥିଲା ସତେ ଗୋଟେ ଚମକାର ପରି ସୁମିତ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ଗୋଟେ ଶାନ୍ତ ସିଂସ୍ ନିହାତି ଭଲ ପିଲା ଟେ । କାରଣ ଶୁଭମ୍ ବାବୁ କ୍ ସେ ଦିନ ର ମାଡ଼ ନଥିଲା କାରଣ ଥିଲା ଅନ୍ୟ କିଛି ।

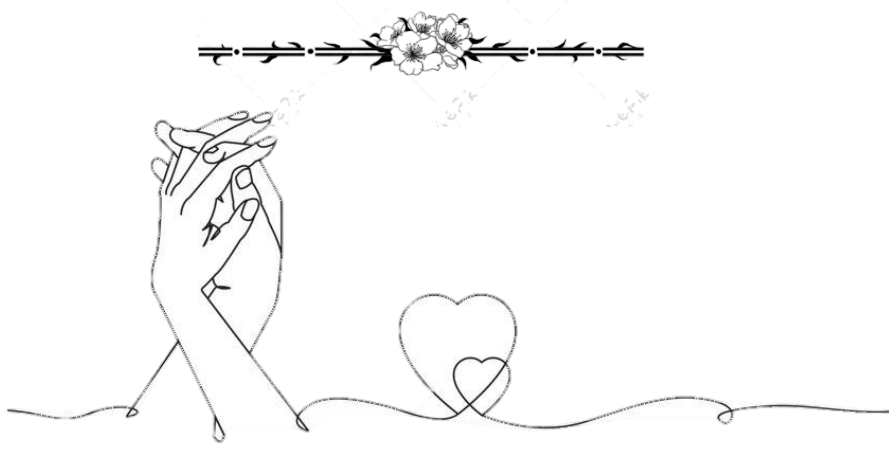
ଶୁଭମ୍ ବଦଳିବାର କାରଣ ଟି ଥିଲା ସୌମ୍ୟା । ସୌମ୍ୟା ଶ୍ରୀ ପ୍ରଧାନ , ଆର ଗାଁ ରମେଶ ପ୍ରଧାନଙ୍କ ବଡ଼ ଝିଅ । ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖା ହେଇ ନଥିଲା କାରଣ ସୌମ୍ୟା ପଢୁଥିଲା ତାର ମାମୁ ଘରେ ରହି ଗାଁ କୁ ବହୁତ କମ ଯିବା ଆସିବା କରେ , କୌଣସି କାରଣ ପାଇଁ ସୌମ୍ୟା ର ନାଁ ଟା ତା ମାମୁ ଘର ବିଦ୍ୟାଳୟ ରୁ କାଟି ନାଁ ଲେଖୁଛନ୍ତି ସେଇ ତାଙ୍କ ଗାଁ ପାଖ ବିଦ୍ୟାଳୟ ରେ । ସୌମ୍ୟା ଆଉ ସୁମିତ ଗୋଟେ ଶ୍ରେଣୀ ରେ ପଢ଼ନ୍ତି । ସୌମ୍ୟା କୁ ଯେତେବେଳେ ସୁମିତ ଦେଖୁଦିଏ ପ୍ରଥମ ଥର ସତେ ଯେମିତି ତା ମନ ରେ ବହୁଥିବା ଅଶାନ୍ତ ପବନ ଟା ସତେ ଯେମିତି ଶାନ୍ତ ପଡ଼ିଯାଏ , ପ୍ରଥମ ଥର କରି ଯୌବନ ର ପାଦ ଦେଶରେ ପାଦ ଦଉ ଦଉ ପସନ୍ନ କରି ବସେ ସୌମ୍ୟା କୁ । ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରେ ସୌମ୍ୟା ସହ କଥା ହେବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ କଣ ହବ ସୌମ୍ୟା ତ ସ୍କୁଲ ରେ କୋଉ ପୁଅ ପିଲା କ୍ ସହ କଥା ହୁଏନି, ତା ପରେ ବି ସୁମିତ ର ନା ଟା ଦୁଷ୍ଟାମୀ କରୁଥିବା ପିଲା ମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପୁରା ଶୀର୍ଷ ରେ ଅଛି । ତାପରେ ବି ଚେଷ୍ଟା ବଜାୟ ରଖି ଥାଏ ସୌମ୍ୟା ସହ କଥା ହେବା ପାଇଁ , ଆଉ ସୌମ୍ୟା ର ଅଜଣା ଡେ ସବୁ ପ୍ରକାର ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ କରୁଥାଏ । ଯା ଭିତରେ ସୁମିତ ର ଦୁଷ୍ଟାମୀ ତ କମି ଯାଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ପାଠ ପଢ଼ା ରେ କିଛି ଉନ୍ନତି ଦେଖା ଦେଇ ନଥାଏ । ଯା ଭିତରେ ସୁମିତ ତା ଅଜଣା ଡେ ବହୁତ ବଦଳି ଯାଇଥାଏ । ତାର ସେ ବଦଳି ଥିବା ସ୍ୱଭାବ କୁ ଦେଖି ସୌମ୍ୟା ର ମନ ରେ ସୁମିତ ପ୍ରତି କିଛି ଭାବନା ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ କିନ୍ତୁ ସିଏ ସୁମିତ ସହିତ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରେ । ଏମିତି ସିଏ ସାଙ୍ଗ ହେଇ ସ୍କୁଲ ଆଉ ଟ୍ୟୁସନ ଯିବା ଆସିବା କରନ୍ତି । ସୌମ୍ୟା ସବୁ ବେଳେ ସୁମିତ କୁ ତା ପାଠ ପଢ଼ା ପ୍ରତି ଚାଗିବ କରେ ଏବଂ ସୁମିତ ଉପରେ ତାର କିଛି ପ୍ରଭାବ ମଧ୍ୟ ପଡେ । ଏମିତି ଏମିତି ତାଙ୍କର ଦଶମ ପରୀକ୍ଷା ସାରିଥାଏ ଏବଂ ସେ ଦୁଇ ଜଣ ଭଲ ବନ୍ଧୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ସାରିଥାନ୍ତି । ଦୁଇ ଜଣ ଦୁଇ ଜଣ କ୍ ପାଇଁ କ୍ଷଣେ ନ ଦେଖିଲେ କି କଥା ନ ହେଲେ ରହି ପାରନ୍ତିନି । ଏମିତି ଦଶମ ପରୀକ୍ଷା ର ଫଳ ଆସିଲା ଦୁହେଁ ଭଲ ନମ୍ବର ମଧ୍ୟ ରଖିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଦୁହେଁ ସ୍ଥିର କଲେ କି ଗାଁ ପାଖ ସହର ରେ ଥିବା ସରକାରୀ ବିଜ୍ଞାନ ଉଚ୍ଚ ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ରେ ପଢ଼ିବେ । ସଦାବେଳେ ସୌମ୍ୟା ସୁମିତ କୁ କୁହେ କି ତୁମେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ ତୁମେ ଜଣେ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଆଉ ମୁଁ ଜଣେ ବଡ଼ ଡାକ୍ତର ହେବି । ଏମିତି ତାଙ୍କର ପଢ଼ା ଜୀବନ ଭଲ ରେ ଚାଲିଥାଏ । ସୁମିତ ର ଇଚ୍ଛା ନଥିଲେ ହେଁ ସୌମ୍ୟା ପାଇଁ ସେ ସେମିତି ପଢ଼ା ପଢ଼ି କରିଦିଏ । କିନ୍ତୁ ସମୟ ର ଖେଳ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର କିଏ ଅବା ବୁଝି ପାରିବ । ବୋଧ ହୁଏ ସେ ଦୁଇ ପିଲାଙ୍କ ଏତେ ଖୁସି, ସମୟ ଆଖିରେ ଗଲା ନାହିଁ ସେଥି ଲାଗି

ବୋଧେ ,ସମୟ ନିଏ ଏକ ଚରମ ନିଷ୍ପତ୍ତି । ଯାହାକି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ର ମୋଡ଼ ବଦଳାଇ ଦିଏ ସୁନିତ ର ।

ଦିନେ ସୌମ୍ୟା ସନ୍ଧ୍ୟା ରେ ତାଙ୍କ ଗାଁ ନିକଟ ବଜାର ରୁ ଫେରିବା ସମୟ ରେ ହଠାତ୍ ଗୋଟେ ଗାଡ଼ି ଆସି ତାର ପଛରୁ ଧକା ଦେଲା, ଏବଂ ତା ଦ୍ଵାରା ସୌମ୍ୟା ର ମସ୍ତିଷ୍କ ରେ ପ୍ରଚୁର ଆଘାତ ଲାଗିବା ଦ୍ଵାରା ରକ୍ତ ସ୍ରାବ ବନ୍ଧ ହେଲା ନାହିଁ । ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅକାଳ ରେ ଚାଲିଗଲା ସୌମ୍ୟା ର ଜୀବନ । ଆଉ ଅଧା ରହିଗଲା ସୌମ୍ୟା ଆଉ ସୁନିତ ର ପ୍ରେମ କାହାଣୀ । ଏ କଥା ସୁନିତ ଯେତେବେଳେ ଶୁଣିଲା ସତେ ଯେପରି ତାର ପାଦ ତଳୁ ମାଟି ଖସିଗଲା,ପୁରା ସଂସାର ତା ପାଇଁ ଅନ୍ଧକାର ହୋଇ ସାରି ଥିଲା । ସଂସାର ର ମାୟା ଜାଲ କୁ ବୁଝିବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ନେଇ ଗଲା ଏଇ ସଂସାର ରୁ ସୌମ୍ୟା । ସୌମ୍ୟା ର ମୃତ୍ୟୁ ଖବର ସୁନିତ କୁ ମାନସିକ ଭାବରେ ପ୍ରଚୁର ଆଘାତ କଲା । ଜୀବନ ରୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଉଥିବା ଝିଅ ଆଜି ତା ପାଖରେ ନାହିଁ ଏ କଥା ଟି ସେ ସହଜ ରେ ବିଶ୍ଵାସ କରି ପାରୁ ନ ଥାଏ । ବହୁତ୍ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଏ ସେ ତା ଜୀବନ ହାରିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ କଣ ହବ ବିଧି ର ବିଧାନ କୁ କିଏ ବା ଚାଲି ପାରିବ ତାର ବଞ୍ଚିବାର ଥିଲା, ନିଜ ଦେଶ ପାଇଁ ବହୁତ୍ କିଛି କରିବାର ଥିଲା ସେଥିଲାଗି ବୋଧେ ତାର ଆତ୍ମହତ୍ୟା ର ଚେଷ୍ଟା ବାରମ୍ବାର ବିଫଳ ହେଲା ।

ସୌମ୍ୟା ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସୁନିତ କୁ ଗୋଟେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇ ଯାଇଥିଲା, ଜଣେ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ ହେବା ପାଇଁ । ସେଇ କଥା କୁ ମନ କୁ ଆଣି ସୌମ୍ୟା ପାଇଁ ପାଠ ପଢ଼ୁ ଥିବା ପିଲା ଟି ଲାଗିଗଲା ପୁଣି ଥରେ ସ୍ଵପ୍ନ ପୁରଣ କରିବା ପାଇଁ ସୌମ୍ୟା ର, ଦେଶ ର ନା କରିବା ଲାଗି ଜଣେ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାବେ ।

କିଛି ବର୍ଷ ପରେ,,,,
ଡକ୍ଟର ସୁନିତ ହେଇ ଯାଇଛନ୍ତି ଜଣେ ବଡ଼ ବୈଜ୍ଞାନିକ,ସୌମ୍ୟା ର ସ୍ଵପ୍ନ ପୁରଣ କରିବା କୁ ଯାଇ ଆଜି ଭାରତ କୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଆଶାବିକ କ୍ଷେତ୍ର ରେ ଏକ ବଡ଼ ପରିବର୍ତ୍ତନ । ଆଜି ବି ଡକ୍ଟର ସୁନିତ ବିବାହ କରି ନାହାନ୍ତି ବୟସ ୫୫ ହେଇ ଗଲାଣି, ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ କୁ ମନ ରୁ ପାସୋରି ପାରି ନାହାନ୍ତି । ସେଥି ଲାଗି କାହା କୁ ବି ସିଏ ସୌମ୍ୟା କୁ ଜାଗା ରେ ଦେଖୁ ପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।
ଡକ୍ଟର ସୁନିତ କୁ ଜୀବନ କାହାଣୀ ରୁ ଆଭାସ ହେଲା ଯେ ପ୍ରେମ ଗୋଟେ ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବ ରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବା ର ସାମର୍ଥ୍ୟ ରଖୁଛି,ଏବଂ ଏକ ସ୍ଵଚ୍ଛ ଓ ନିଷ୍ଠପଟ ପ୍ରେମ ଜୀବନ ରେ ଉନ୍ନତି କରିବା ରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ଅବନତି ରେ ବୁହେଁ । ପ୍ରେମ ର କେବେ ଅନ୍ତ ନଥାଏ । ସ୍ଵଚ୍ଛ ଓ ଶାଶ୍ଵତ ପ୍ରେମ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ହୃଦୟ ରେ ରହିଯାଇଥାଏ ଜୀବନ୍ତ ହେଇ ।

ବାପା...

" ପିତା ଶବ୍ଦର ନାହିଁ ତୁଳନା
ଚାହୁଁଥାନ୍ତି ଆମ ଶୁଭକାମନା "

ଉପରେ କଠିନ ଭିତରେ ତରଳ ଏହିଭଳି ତାଙ୍କ ମନ
କଠୋର ପରିଶ୍ରମେ ବିତାଇ ଦିଅନ୍ତି ତାଙ୍କ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଜୀବନ

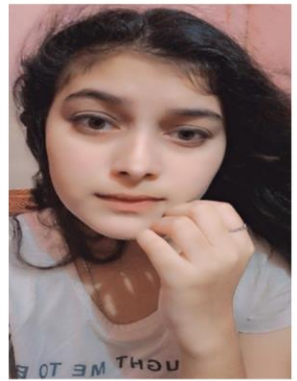
ବଟବୃକ୍ଷ ଯେମିତି ପ୍ରଦାନ କରେ ଛାୟା, ଶୀତଳ ପବନ, ସେଭଳି ବାପା ବିନା
ତୁନିଆ ଅନ୍ଧାର
ହୃଦୟ ଜିତି ଖୁସି କରନ୍ତି ସଭିଙ୍କ ମନ
ବାପା ସ୍ବର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ପାତାଳ ଯେଉଁଠାରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ସର୍ବଦା
ତାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ

"କଠୋର ଅଟେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ଯାପନ
କେବେ ନ ଦେଖାନ୍ତି ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରେ କରୁଥାନ୍ତି କେତେ କ୍ରନ୍ଦନ "

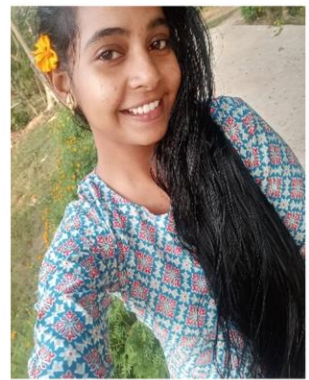
ସେଇ ମୂକ, ଅଚଳ ପାହାଡ ଯେମିତି କାହାକୁ କିଛି ନ କହି ଛାତିରେ ସବୁ ସହନ କରେ,
ସେଇ ଅଚଳ ପାହାଡ ସହିତ ବାପାର ତୁଳନା କିଛି କମ୍ ନୁହେଁ।

ଗାଁ...

ଗାଁ,,
ଯେଉଁଠି ଅଛି ମଧୁରତା
ଭରି ରହିଛି ଆପଣା ଲୋକଙ୍କ ର ଭଲପାଇବା
ସମୟ ସହ ବଦଳିଛି ଗାଁ ପ୍ରତିଛବି
ବାପା ସକାଳୁ ଉଠି ତରତର ହଳ କରିବାକୁ
ଆଗଭର ବୋଉ ପିଠଉ ବଟାକୁ
ଧଡପଡ ଚକ୍କୁଳି କରେ ସେ ବଡବଡ
ଆଉ ଥାଏ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହ ହସଗପ
ଯେତେ ଯାହା କହ ପଛେ
ସହରେ କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ ଗାଁ ର ମହକ
ଗାଁ ର ପରିବେଶ,
ସେ ମାଟି ର ମହକ,
ଭରାଭରା ସବୁଜ କ୍ଷେତ ଫଳ
ଏ ସବୁ ଗାଁ କୁ ସୁନ୍ଦର କରିଦିଏ
ସେଥିପାଇଁ ଛାଡ଼ି କରି
ମନ ହୁଏ ନାହିଁ ଗାଁ କୁ....

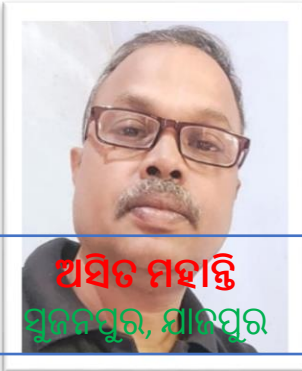
ଗାର୍ଗୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ
ମେହେର
ନକଟିଗୁଡା, ଜୁନାଗଡ଼,
କଳାହାଣ୍ଡି

ରାଜଲକ୍ଷ୍ମୀ ବେହେରା
ବିରିଡ଼ି, ଜଗତସିଂହପୁର

ଭାଷା-ସାହିତ୍ୟର ତାରକା ବ୍ୟାସକବି ଫକୀରମୋହନ...

୧୪ ଜୁନ ୧୯୧୮ ରେ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟର ସମ୍ରାଟ ବ୍ୟାସକବି ଫକୀରମୋହନ ସେନାପତିଙ୍କର ୭୫ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଦେହାବସାନ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଦେହାବସାନର ୧୦୭ ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଛି କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟକ ବର୍ଷ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆମ ମନକୁ ବିଚଳିତ କରେ । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ସମଗ୍ର ବିକାଶ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସଂଘର୍ଷମୟ ଜୀବନ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ । ଆଜି ଇଂରେଜ ନାହାନ୍ତି , କିନ୍ତୁ ମାତୃଭାଷା ଓଡ଼ିଆ ବିପଦରେ ପଡ଼ିଛି । ଏହି ବିପଦ ସମୟରେ ଫକୀରମୋହନ ସେନାପତିଙ୍କର ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ପଦକ୍ଷେପ ଗୁଡ଼ିକ ସେସମୟରେ ନେଇଥିଲେ ,ସେସବୁ ବିଷୟରେ ପୁଞ୍ଜୀନୁପୁଞ୍ଜ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ଆଜିର ସମୟର ଡାକରା ।

ଅସିତ ମହାନ୍ତି
ସୁରକପୁର, ଯାଜପୁର

ଫକିର ମୋହନ ସେନାପତି ଓଡ଼ିଆ ରାଷ୍ଟ୍ରବାଦର ଜନକ ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଏକ ଆକାର ଦେବାରେ ତାଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଥିଲା ,ବିଶେଷକରି ଯେତେବେଳେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ବିପଦ ମଧ୍ୟରେ ଗତି କରୁଥିଲା । ଜଣେ ପ୍ରବୀଣ ଲେଖକ, ଉତ୍ସାହୀ ଭାଷାପ୍ରେମୀ ,ଭାଷାର ଜଣେ ସଂସ୍କାରକ କ୍ରମାଗତ ପ୍ରତିକୂଳତା ମଧ୍ୟରେ ସେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଜୀବନ୍ତ ରଖିବାରେ ତାଙ୍କର ଅତୁଳନୀୟ ଯୋଗଦାନକୁ ଓଡ଼ିଶା ଇତିହାସ ତାଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ମନେ ପକାଇବ । ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ ସାହିତ୍ୟ କୃତି , ଗଳ୍ପ ଓ ଉପନ୍ୟାସରେ ସାମାଜିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଧାରା ପ୍ରବାହିତ । ରେବତୀ ନାରୀ ଶିକ୍ଷାର ଜାଗରଣ , ଡାକମୁନସି ଗଳ୍ପରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସଂସ୍କୃତିର କୁପ୍ରଭାବ, ବାପ ପୁଅର ସମ୍ପର୍କରେ ସ୍ଫୁଲନର ଚିତ୍ର । ପେଟେଣ୍ଟ ମେଡ଼ିସିନ ଗଳ୍ପରେ ନିଶାନିବାରଣର ବାର୍ତ୍ତା । ପାଠକୀୟ ଆଦୃତି ଲାଭ ସହିତ ସମାଜକୁ ସଠିକ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରିବା ,କୁସଂସ୍କରା ମୁକ୍ତ କରିବା ହେଉଛି ମୂଳ ଲକ୍ଷ ।

ସେନାପତି ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଉନବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ଭାଗରେ ଏବଂ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ପ୍ରଗତିରେ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଥିଲେ । ମାୟାଧର ମାନସିଂହ ସେନାପତିଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶାର ଥୋମାସ ହାର୍ଡି ବୋଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ ସେ ସଂସ୍କୃତରୁ ଅନୁବାଦ କରିଥିଲେ, କବିତା ଲେଖୁଥିଲେ ଏବଂ ସାହିତ୍ୟର ଅନେକ ପ୍ରକାର ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ, ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପର ପିତା ଭାବରେ ଜଣାଶୁଣା । ୧୮୯୭ ରୁ ୧୯୧୫ ମଧ୍ୟରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା ତାଙ୍କର ଚାରୋଟି ଉପନ୍ୟାସ, ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଓଡ଼ିଶାର ସାମାଜିକ-ସାଂସ୍କୃତିକ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିଥିଲା । ଏହି ତିନୋଟି ଉପନ୍ୟାସ, ଛ ମାଣ ଆଠ ଗୁଣ୍ଠ , ମାମୁ ଏବଂ 'ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ' ସାମାଜିକ ଜୀବନର ବାସ୍ତବତାକୁ ଏହାର ଏକାଧିକ ଆକାରରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଥିବାବେଳେ ଅଷ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ମରାଠା ଆକ୍ରମଣ ପରେ ଓଡ଼ିଶାର ଅରାଜକତା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ନେଇ 'ଲକ୍ଷମା' ଏକ ଐତିହାସିକ ରୋମାନ୍ସ ଅଟେ ।

‘ଛ ମାଣ ଆଠ ଗୁଣ୍ଠ’ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଭାରତୀୟ ଉପନ୍ୟାସ ଯାହାକି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଭୂମିହୀନ କୃଷକଙ୍କ ଶୋଷଣର ମୁକାବିଲା କରିଥିଲା । ଋଷର ଅକ୍ଟୋବର ବିପ୍ଳବ ପୂର୍ବରୁ କିମ୍ବା ଭାରତରେ ମାର୍କ୍ସବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରାର ଆବିର୍ଭାବ ପୂର୍ବରୁ ଏହା ଲେଖାଯାଇଥିଲା । ଫକିର ମୋହନ ମଧ୍ୟ ଓଡ଼ିଆର ପ୍ରଥମ ଆତ୍ମଜୀବନୀ "ଆତ୍ମ ଜୀବନ ଚରିତ୍ର" ର ଲେଖକ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର "ରେବତୀ" (୧୮୯୮) ପ୍ରଥମ ଓଡ଼ିଆ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ଭାବରେ ବହୁଳ ଭାବରେ ମାନ୍ୟତା ପାଇଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ଜଣେ ନିରୀହ ଝିଅର କାହାଣୀ, ଯାହାର ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ଏକ ପଛୁଆ ଓଡ଼ିଶା ଗ୍ରାମରେ ରକ୍ଷଣଶୀଳ ସମାଜ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ସ୍ଥାନିତ ହୋଇଛି । କାହାଣୀଟି ନିଜେ ଏକ ତୃତୀୟ ଦିଗ ମଧ୍ୟ ଖୋଲିଥାଏ ଯେତେବେଳେ ଏହା ରେବତୀ ଏବଂ ଜଣେ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଧନ ସମ୍ପର୍କ ସହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ । ତାଙ୍କର ଅନ୍ୟ କାହାଣୀଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି "ପେଟେଣ୍ଟ ମେଡ଼ିସିନ୍", "ଡାକ ମୁକ୍ତି", "ଅଧର୍ମ ବିଭ" ଇତ୍ୟାଦି । ତାଙ୍କର କ୍ଷୁଦ୍ର ଗଳ୍ପଗୁଡ଼ିକ "ଗଳ୍ପ - ସ୍ଵଳ୍ପ ନାମରେ -୧ ଏବଂ ୨ " ପୁସ୍ତକଗୁଡ଼ିକରେ ସଂକଳିତ ହୋଇଛି ।

ସେ ଏକ ଲମ୍ବା କବିତା ଲେଖିଥିଲେ, ଉତ୍କଳ ଭ୍ରମଣ, ଯାହା ପ୍ରଥମେ ୧୮୯୭ ମସିହାରେ ଦେଖା ଦେଇଥିଲା । ଏହି କବିତା ବାସ୍ତବରେ ଏକ ଭ୍ରମଣକାରୀ ନୁହେଁ ବରଂ ସେହି ସମୟର ଓଡ଼ିଶାର ସ୍ଥିତି ଉପରେ ଏକ ମନ୍ତବ୍ୟ, ଯାହା ଏକ ବ୍ୟଙ୍ଗାତ୍ମକ ଭାଷାରେ ଲିଖିତ ପଦ୍ଧତି । ଫକିର ମୋହନଙ୍କ ସମୟ , ଯାହା ଇତିହାସର ଅନ୍ଧକାର ଯୁଗ ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଥିଲା ।

୧୮୭୭ ମସିହାରେ ସେହି ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ କୁଖ୍ୟାତ ‘ନ ଅଙ୍କ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ’ ଘଟିଥିଲା, ଯାହା ଓଡ଼ିଶାର ଅର୍ଥନୈତିକ ତଥା ସାମାଜିକ ମେରୁଦଣ୍ଡକୁ ବିକୃତ କରିଥିଲା । ଏଭଳି କଠିନ ସମୟରେ ସାହିତ୍ୟକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଏତେ ସହଜ ନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଜୀବନର ରୋଜଗାର ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସମୟର ଘୋର ପରିସ୍ଥିତି ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ଏବଂ ଗଳ୍ପରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ‘ଡାକ ମୁକ୍ତି’ ଏବଂ ଛ ମାଣ ଆଠଗୁଣ୍ଠ ପ୍ରତିଫଳିତ ହୋଇଥିଲା । ଫକିର ମୋହନଙ୍କ କାଳ୍ପନିକ ଏବଂ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ପାଠକମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଦିଗକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକର ଏକ ବ୍ୟାପକ ଧାରା ଧାରଣ କରେ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ ଭାରତୀୟ ଲେଖକ ଯିଏ କି ରୁଷ୍ଟିକ୍ ଚରିତ୍ର ଏବଂ ପାଳକ ଥିଲା ଉପସ୍ଥାପନ କରି ସାମାଜିକ ବାସ୍ତବତାକୁ ସାମ୍ନା କରିଥିଲେ । ଶୁଦ୍ଧ ବ୍ୟଙ୍ଗ ଏବଂ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବିତ୍ତ୍ଵୟନା ହେଉଛି ତାଙ୍କ ଲେଖାର ହଲମାର୍କ, ଯାହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ସାଧନ କୌଶଳ; ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ତାଙ୍କର ଭାବପ୍ରବଣ ଶୈଳୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ହୃଦୟକୁ ହସାଇଥାଏ, ବିଷୟବସ୍ତୁ ଦ୍ଵାରା ବିସ୍ମିତ ମଧ୍ୟ କରିଥାଏ , ତଥାପି, ବିତ୍ତ୍ଵୟନା ମଧ୍ୟରେ, ସର୍ବଦା ଏକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ ସହାନୁଭୂତି ରହିଥାଏ, ଏବଂ ଆକ୍ରମଣ ପୃଷ୍ଠରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଗମ୍ଭୀରତାର ଏକ ସ୍ଵର । ଏହାର କାରଣ, ତାଙ୍କର କଳ୍ପନା ସମୃଦ୍ଧ ମାନବ ବିଷୟବସ୍ତୁ ସହିତ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ସତେଜ ରହିବାକୁ ସମୟର ଆକ୍ରମଣରେ ଛିଡା ହୋଇଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନର ନଥିଟି ସେ ବଞ୍ଚିଥିବା ବୟସର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସତ୍ତ୍ୱେ ତାଙ୍କ କାଳ୍ପନିକ ଲେଖାର ପ୍ରଭାବ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଛି । ପ୍ରେମଚାନ୍ଦଙ୍କ “ଗୋଦାନ” (ଏକ ଗାଈ ର ଉପହାର) ଚିତ୍ରକୁ ଆସିଥିଲା, ଯାହା ଏକ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଉପନ୍ୟାସର ନମୁନା ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ।

ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ, ଫାକିର ମୋହନ ଭାରତର ପ୍ରଥମ ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଲେଖକ ଭାବରେ ପରିଗଣିତ ହୋଇପାରନ୍ତି, କାରଣ ତାଙ୍କର କାହାଣୀ ପ୍ରେମଚାନ୍ଦଙ୍କ ଗୋଦାନ ଠାରୁ ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ଆଗରେ ଥିଲା । ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିଗ ଯାହା ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ କରେ; ଫାକିର ମୋହନଙ୍କ ପ୍ରତିଭା କ୍ଷେତ୍ର କେବଳ ସାହିତ୍ୟିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସୀମିତ ନଥିଲା । ସେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ଛାଣକର୍ତ୍ତା ତଥା ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟକୁ ଏକ ନୂତନ ଦିଗ ଦେଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରାଯାଇଛି । ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ସମାପ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ଏବଂ ଏକ ପରିକଳ୍ପନା ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଫାକିର ମୋହନ ଆଗକୁ ଆସି ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର, ରାଧନାଥ ରୟ, ଭକ୍ତକବୀ ମଧୁ ସୁଦନ ରାଓ, ଏବଂ ଗୌରୀ ଶଙ୍କରଙ୍କ ସହ ମିଶି ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ କରିଥିଲେ । ଏବଂ ସାହିତ୍ୟ ଡକ୍ଟର ଜେ.ଭି. ବୋଲଟନ୍ ଜ୍ଞ କଥାରେ ଫାକିର ମୋହନ ହେଉଛନ୍ତି ଓଡ଼ିଶାର ଗୋଟିଏ । ଦାମପତା ରାଜ୍ୟର ଦରବାର ତାଙ୍କୁ ସରସ୍ୱତୀ ଆଖ୍ୟା ଦେଇଥିଲେ । ଡକ୍ଟର ମାୟା ଧର ମାନସିଂ ତାଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଶାର ଥୋମାସ ହାର୍ଡି ବୋଲି କହିଛନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରେମଚାନ୍ଦଙ୍କର ଅଗ୍ରଦୂତ ତଥା ପ୍ରଥମ ଭାରତୀୟ ଲେଖକ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ଯାହାକି ରଷ୍ଟିକ୍ ଏବଂ ପାଳକ ଥିମ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ସାମାଜିକ ବାସ୍ତବତାକୁ ସାମ୍ନା କରିଥିଲା ।

ଫାକିର ମୋହନ କେବଳ ଚାରୋଟି ଉପନ୍ୟାସ ଏବଂ ପଚାଶଟି କାହାଣୀରେ ଅବଦାନ ରଖିଛନ୍ତି, ଯାହା ତାଙ୍କୁ ସାହିତ୍ୟର କଥା ସମ୍ରାଟ (କଳ୍ପନା ସମ୍ରାଟ) ଆଖ୍ୟା ଦେଇଛି. ତାଙ୍କର “ପେଟେଣ୍ଟ୍ ମେଡ଼ିସିନ୍” ଏକ ନିଷ୍ପ୍ରୟ ଉପସ୍ଥାପନା ଏବଂ ଏହାକୁ ଏକ ଆରୋଗ୍ୟକାରୀ ପଦକ୍ଷେପ ଭାବରେ କୁହାଯାଇପାରେ, ଜଣେ ନିଶା ସ୍ୱାମୀକୁ ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଏବଂ ସାମାଜିକ ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଅନୁସରଣ କରୁଥିବା ସଭ୍ୟତାର ଗ୍ରାକକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ଏକ ପ୍ରୟାସ । “ଫାକିର ମୋହନ ଜଣେ ମହାନ ପ୍ରତିଭା, ବହୁମୁଖୀ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଏବଂ ଶବ୍ଦର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥରେ ଜଣେ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟିକ । କୁହାଯାଏ ଯେଉଁ ଦେଶର ମାତୃଭାଷାଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ସେହି ଦେଶ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେତେ ବିକଶିତ । ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଫାକିରମୋହନ ସେନାପତିଙ୍କ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଦେଇଯାଇଥିବା ସେହି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥାନକୁ ପୁଣି ଆମକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ରାଜ୍ୟର ସମସ୍ତ ମାତୃଭାଷା ପ୍ରେମୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆଗେଇଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମାତୃଭାଷା ଓଡ଼ିଆକୁ ତାର ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଏହା ଆମେ କରିପାରନ୍ତି ତେବେ ଫାକିରମୋହନ ସେନାପତିଙ୍କୁ ଆମେ ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ମାନ ଏବଂ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଅର୍ପଣ କରିପାରିବା ।

ରଜ ଉତ୍ସବ ଓ ମୁଁ...

ରଜ ତିନିଦିନ ସବୁ ହୋଇବେ ସଜବାଜ,
ତାଙ୍କୁ ଦେଖୁ ମୁଁ ହୋଇବି ଆନନ୍ଦ ।
ରଜରେ ମୁଁ ହେବିନି ସଜବାଜ,
ତଥାପି ରଜକୁ ନେଇ ମୋ ମନେ କେତେ ଉତ୍ସାହିତ ।
ସେଦିନ ସବୁ ଝିଅ ପିନ୍ଧିବେ ନୂଆ,
ସେଥିପାଇଁ ମୋ ମନେ ନାହିଁ କିଛି ଆଶା ।
କାନ୍ଦିନି ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ,
ପିନ୍ଧିବି ବୋଲି ନୂଆ କପଡ଼ା ।
ସକାଳୁ ଯାଆନ୍ତି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆସନ୍ତି ମୋ ବାପା,
ଖରା ଡରାରେ ନିଆଁରେ କାମ କରି....
ମୋ ବାପା ଆଣନ୍ତି ଘରକୁ ପଇସା ।
ଏଇ କେଇ ଦିନ ବାପା ଯାଉନାହାନ୍ତି କାମ କୁ,
ଦେଖୁଚି ମୁଁ ଘର ଦୁଆର କଣରେ ବସି ।
ବାପାଙ୍କର ଯେ ଦେହ ଖରାପ,
ଏଥିପାଇଁ ମହାଦେବଙ୍କ ପାଶେ କରେ ମୁଁ ଉପାସ ।
ତିନି ମାସ ଘର ଭଡ଼ା ଦିଆ ହୋଇ ନାହିଁ,
ବାପା ମାଆଙ୍କ କଷ୍ଟ ମୁଁ ନିଜେ କରେ ଅନୁଭବ ।
ସବୁ ଝିଅଙ୍କୁ ଦେଖୁ କରେନି ମୁଁ ଇର୍ଷା,
ମୋ ପରିବାର କୁ ନେଇ ମୋର କେତେ ଯେ ଚିନ୍ତା ।
ଗରିବ ବୋଲି ପ୍ରେମରେ ଖାଇଛି ମୁଁ ଧୋକା,
ସେଥିପାଇଁ ନାହିଁ ଟିକେ ମୋ ମନେ ଦୁଃଖ ।
ଗରିବ ବୋଲି ମୋର ମନଟିଏ ଅଛି,
ସେ ମନ ମୋର ମହାଦେବଙ୍କ ପାଖରେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଛି ।
ଏ ରଜକୁ ନେଇ....
ନାହିଁ ମୋ ମନରେ ଖୁସି କି ଦୁଃଖ,
ମୋ ପରିବାର ଦୁଃଖ ଆଗରେ ମୁଁ ଯାଇଛି ନଇଁ ।

ରୂପାଲୀ ମହାପାତ୍ର
ସଂପଦତା, ଡାଳଚେର, ଅନଗୁଳ

ଆ' ବଳଦ ମୋତେ ବିନ୍ଧି...

ଜୀବନ ଚଲା ପଥ ବଡ଼ ବନ୍ଧୁର,
ଚାଲିବାକୁ ହେଉଅଛି ନିରନ୍ତର ।
ଦେଖୁ ଚାହିଁ ସର୍ବଦା କଲେହେଁ କାର୍ଯ୍ୟ ,
ଭାଙ୍ଗିଯାଏ ବେଳେକ ଆମର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ।
ତେଣୁ ରୁଦ୍ଧି ପ୍ରୟୋଗରେ ପୂର୍ବ ଜନ,
ସମାଜ ହିତ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ସାଧନ ।
ତାହାକୁ ମନନ କରିବା ଜୀବନେ ,
ଅଘଟଣରୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ସବୁଦିନେ ।
ଆ' ରେ ବଳଦ ମୋତେ ବିନ୍ଧିବୁ ,
ବିପଦ ଡାକିବାକୁ ଯୁଗେ ଭାଷିବୁ ।
ତେବେ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ ଆମ୍ଭ ବିନାଶ,
ଏ କଥା ହୋଇଛି ରୁଦ୍ଧିରେ ପ୍ରକାଶ ।
ହିରଣ୍ୟକଶ୍ୟପ କହେ ମାନ କରି ,
ଡାକରେ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ତୋହର ହରି ।
ମର୍ଦ୍ଦିବି ତୋ'ପ୍ରଭୁ ଶିରକୁ ପଦରେ,
ମୋ'ଠାରୁ ବଡ଼ କେହି ନାହିଁ ବିଶ୍ୱରେ ।
ମରଣକୁ ଡାକିଲାରୁ ଦୈତ୍ୟ ବୀର,
ବିଷ୍ଣୁରୁ ବାହାରିଲେ ନରହୀର ।
ଜାନୁରେ ରଖୁ ବିଦାରିଲେ ତା'ବନ୍ଧ ,
ପ୍ରହ୍ଲାଦକୁ ତୁମ୍ଭନ ଦେଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ।
ବୃନ୍ଦାବତୀ ପତି ଦୈତ୍ୟ ଶଙ୍ଖଚୂଡ଼ ,
ବୀରଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ସେହି ବଡ଼ ।
ପତ୍ନୀର ସତିତ୍ୱ ବଳେ ମହାବଳୀ ,
ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛାକଲା ମହାକାଳୀ ।
ମନ୍ତ୍ରୀକୁ ପଠାଇ ବୋଇଲା ଶଙ୍କର,
ମୋ'ହାତେ ଦିଅ ଘରଣୀକୁ ତୋହର ।
ଶ୍ୱଶାନ ନିବାସୀ ତୁହି ଜଟାଧାରୀ ,
ତୋଲାଗି ନୁହେଁ ଯୋଗ୍ୟ ସେହି ସୁନ୍ଦରୀ ।

ପ୍ରତିମା ପାତ୍ର
ବରଗଡ଼

ନ ଦେବାରୁ , ଯୁଦ୍ଧିଲା ଶମ୍ଭୁଙ୍କ ସହ,
କପଟେ ହରି ହରିଲେ ସତୀ ଦେହ ।
ତେବେ ମରିଲା ଦୈତ୍ୟ ଶଙ୍ଖଚୂଡ଼ ,
ତେଣୁ ରୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁଡ଼ ।
ଆମର ପଡୋଶୀ ଆତଙ୍କୀକୁ ଡାକି,
ଭ୍ରାତାପଣେ ପୋଷୁଛି ନିକଟେ ରଖୁ ।
କପଟୀ ଜନ ନୁହେଁ କେବେ କାହାର,
ଏହି କଥା ଦେଖିଲା ବିଶ୍ୱ ଏଥର ।
ସୁଧୁରି ଯାଅ ଯେତେ ଅଛରେ ଧୂର୍ତ୍ତ ,
ବିପଦକୁ ନଡାକ ପାଶକୁ ଆ'ତ ।
ତାରିବାକୁ ତୁମ୍ଭକୁ ନଥୁବେ କେହି ,
ଭୁଲୁଣିତ ହେବରେ ରୁଦ୍ଧିରେ କହି ।

କଳିଯୁଗ କୁଡ଼ି...

କଳିଯୁଗ ପ୍ରେମ ଟିକେ ଅଭୁତ ଭାଇ
ଦିନକୁ ଦିନ ଜଣେ ପ୍ରେମିକ ଝିଅ ବଦଳା ଏ,
କିଛି କିଛି ଜାଗାରେ ପ୍ରେମିକା ବି ଧୋକା ଦିଏ
ନିରୀହ ହୃଦୟ ସହ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ,
କଳି ପ୍ରେମେ ନାହିଁ ଜମା ବିଶ୍ୱାସ ମୋହର
ସମୟ ଠୁ ଶୀଘ୍ର ବଦଳେ ଏଠି ପ୍ରେମୀ ଯୁଗଳ,
ନାହିଁ ଆଉ ଭଲପାଇବା ନାହିଁ ବ୍ୟବହାର
ମୋବାଇଲ ସ୍ୱଚ୍ଛ ପାଇଁ ବୁଲନ୍ତି ବାର ବାର,
ନାହିଁ ଟାଙ୍କ ମାତା ପିତା କି ସମ୍ମାନର ଡର
ନାହିଁ ଟାଙ୍କ ସତୀତ୍ୱ ର ଚିନ୍ତା ଆଉ ବ୍ୟବହାର,
ନାହିଁ ଏଠି ଗୁରୁଜନ କି ସଂମ୍ମାନ
ସବୁକିଛି ଏଠି ଛାର,
ଉଡ଼ନ୍ତି ଖୋଲା ଆକାଶ ରେ ନଦେଖି
ଭବିଷ୍ୟ ର କଲା ବାଦଲ,
ପ୍ରେମ ନା ନେଇ କରନ୍ତି କେତେ ମିଛ ପ୍ରହସନ
ପ୍ରେମ କହି ମାରୁଛନ୍ତି ନିରୀହ ଭୂଣ ପ୍ରାଣ,
କଳିଯୁଗ ପ୍ରେମ ଏ ନାହିଁ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ର ସ୍ଥାନ
ଅସତ୍ୟ କହିଲେ ଯେତେ ମିଳେ ପ୍ରମିଳା ର ମନ,
ଭୁଲ ଠିକ ବିଚାରିବା ନାହିଁ ଟାଙ୍କରି ମନରେ
ବାପା ମା କହିଲେ ଘରୁ ଚାଲିଯିବା ଧମକ ଦିଏ,
ପ୍ରେମ ବି କିଛି ସୀମା ଭିତରେ ଥାଏ
ସମ୍ପର୍କ ବି କିଛି ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଭିତରେ ରୁହେ,
କିନ୍ତୁ ଏହା କଳିଯୁଗ କିଛି କହିବା ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଥାଏ
ଦେହ ସୁଖ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଏଠି ହୁଏ
ବୁଝନ୍ତି ନି ପ୍ରେମ ର ଯେ ମହତ୍ୱ କଣ,
ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ନାରୀ ସତୀତ୍ୱ ହରାଇ
କାନ୍ଦୁଛନ୍ତି କେତେ ଆଜି କଳିଯୁଗ କୁଡ଼ି।

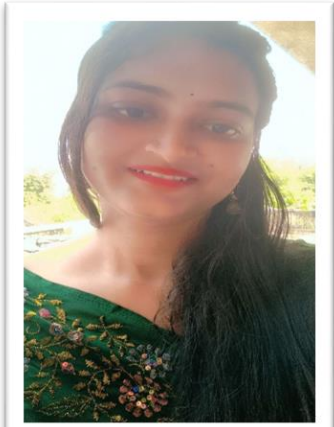

ଆଶିଷ କୁମାର ସାହୁ
ଭେଜିପଦର, ଭବାନୀପାଟଣା,
କଳାହାଣ୍ଡି

ରଜ ପର୍ବ...

ଆମ ଗାଁର ରଜ ପର୍ବ ସବୁଠୁ ଭିନ୍ନ
ଆମ ଗଛରେ ବନ୍ଧା ହେଲା ଦୋଳି,
ପିଲା ସବୁ ରଜ ମଉଜେ ଆନନ୍ଦ
କହୁଛନ୍ତି ସବୁ ହାପି ରଜ
ଝିଅ ଘରକୁ ଯାଏ ରଜ ସଜ ଭାର
ଖୁସିର ଲହରୀ ଖେଳେ ଗାଁ ଦାଣ୍ଡରେ ।

ଦୀପାଲି ବେହେରା
ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ମାଆ ମୋର ପିଠା ତିଆରି ପାଇଁ
ଖୁଡ଼ି ଘରକୁ ବହୁରା ଚାଉଳ ନେଇ ,
ଢିଙ୍କି କୁଟି କୁଟି ଚୂନା କରଇ
ରଜ ଆଗ ଦିନ ଘରେ ଘରେ ହୁଏ
ଆରିସା କାକରା ତିଆରି ପିଠା
ବାସ୍ନାରେ ପୁରା ଗାଁ ମୁଣ୍ଡ ଯାକ ପୁରେ ।

ରଜସ୍ୱଳା ହୁଅନ୍ତି ଯେ
ବିଶ୍ରାମ କରନ୍ତି ଧରଣୀ ମାତା
ଚାଷୀ ଭାଇ ସବୁ ଚାଷ ନ କରି ,
ସବୁ କାମ ବନ୍ଦ କରାଯାଇ.....
ରଜ ପର୍ବ ଉତ୍ସାହର ସହ ପାଳିତ ହୁଏ
ଦୋଳି ଖେଳରେ ସମୟ ବିତିଯାଏ ।

ମେଘ ବରଷିଲା ଝିପି ଝିପି ହୋଇ
ପବନ ବେଗ ସମୟରେ ବାସେ,
ପାଟିଲା ଆମ୍ବ ,ପଣସର ସୁଗନ୍ଧ
ସବୁ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଆଜି ଦିଅନ୍ତି,
ପଣସ,ଆମ୍ବ,ଜାମୁକୋଳି ବିଛାଇ
ଖାଆନ୍ତି ସବୁ ପିଲେ ଖୁସି ହୋଇ ।

ପୁଅ ମାନେ ସବୁ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ବସି
ତାସ୍,ବାଗୁଡ଼ି ଖେଳରେ ମାତନ୍ତି,
ଝିଅ ସବୁ ପୁଟି,କଉଡ଼ି,ଲୁହୁ, ଖେଳି
ଦୋଳି ଖେଳରେ ମଜା ନିଅନ୍ତି.....
ମିଠା ପାନ ପୁଣି ମସଲା ପାନ ଖାଇ
ପାଟିକୁ ନାଲି କରି ଦିଅନ୍ତି ।

ରଜ ପର୍ବରେ ଝିଅ ସବୁ
ଗାଧେଇ ନୂଆ ଜାମା ପିନ୍ଧି ,
ଅଳତା ,କଜଳ,ମେହେନ୍ଦି ଲଗାଇ
ପୁଣି ଚୁଡ଼ି, ନେଲପଲିସ୍ ,
ପାଉଁଜି ଶବ୍ଦରେ ଗାଁ ପୁରି ଉଠେ
ଖୁସିରେ ଗୋଟେ ଫଟୋ ଉଠାନ୍ତି ।

ବସୁମତୀ ସ୍ନାନ ଓ ଭୂମି ଦହନ କରି
ପୋଡ଼, କରଞ୍ଜି , ଆରିସା ପିଠା
ଘରେ ଘରେ ହୁଏ ପୂରକାକର
ନାନା ପ୍ରକାର ପିଠା ଓ ମିଠା ,
ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ ସବୁ ରୁଣ୍ଡ ହୁଅନ୍ତି ।

ଦୋଳି ଖେଳରେ ସବୁ ମଜିଥାନ୍ତି
ସବୁ କୁଆଁରୀ କଣ୍ଠରେ ଶୁଭୁଆଏ
ବନସ୍ତେ ଡାକିଲା ଗଜ,
ବରଷକେ ଥରେ ଆସିଛି ରଜ
ଆସିଛି ରଜ ଲୋ ,
ଘେନି ନୂଆ ସଜବାଜ ।।

ଲକ୍ଷ୍ୟାଳୁଣି ମସି...

ସ୍ୱର୍ଗରେ ବୋଲଇ କର୍ମପ ତୁ ମୋ ତନ୍ତୁଜା..
ନଢେ କୋଳେ ବଧୂ କହଇ ତୁ ମୋ ବଧୂ.,
ଜନ୍ମନାଦ କୁଳେ କିପରି କାହା ସର୍ତ୍ତ ବଢିଲ,,
ଯେ ଦେଖିଲା ବିମୋହିତ ହେଲା ତାହା ସହ ସାଧୁ ।

ହାସ୍ୟ ତୁମ୍ଭ ଏପରି ମିଥୁଳାର ମୌଥେଳି ସମ..
ଚାଲିରେ ଶୀତଳ ମଳୟ ହୁଏ ଶୀତୁଆ ସକାଳ.,
ସୀତା ର ସ୍ୱୟଂବର ଶେଷରେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବିଭା.,,
ଯେସନେ ତୁମ୍ଭ ସ୍ୱୟଂବର କାଳେ ହାରେ ସହସ୍ର ବଳ ।

କେଉଁପରି ବନ୍ଧିବି ବନ୍ଧିତା ତୁମ ବନ୍ଧନାର ଗାନ..
ଆକାଶ ତଳ ସମାଜ କୋଳ ସଙ୍ଗେ ଚକ୍ଷୁବଳ.,
ପ୍ରସଂସା ଦିଅଇ ବନପ୍ରାନ୍ତର ଗିରି ତରୁ ତୀର ନୀଡ଼.,
କୋଟିଜନ ସହିତ ମୁର୍ଚ୍ଛିତ ହୁଅନ୍ତି ଝରଣା ନାଦ କଳ କଳ ।

ଜୀବନ ଥାଉ ଯାହାର ନଉର୍ବର ଓ ମରୁଡ଼ି..
କ୍ଷଣେ ଚାହାଣି ଦଣ୍ଡେ ଠିଆ କର ସ୍ୱର୍ଗ ପୁଣି ..,
ସେ ଜୀବନ ଯାଏ ପାଲଟି ହରିତ ରଙ୍ଗ ର ଭୂଇଁ,,
ସତ୍ୟତର ସତ୍ୟ ସତେ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ ମନ୍ତ୍ରପ ଦୁଲଣୀ ।

ସଜିଦାନନ୍ଦ ସତ୍ ଚିତ୍ତେ ସର୍ଜନ ଏ କୁମୁଦ ରାଣୀକୁ..
ସୁନ୍ଦରତା କୁ ଦେଲା ବିଶ୍ୱସାର କୁ କଲା ତଳିତଳାନ୍ତ.,
ମୋହନ ର ବାସ ସର୍ବଦା ଏ କଲମ ରାଜ,,
ମସି କଲା ଏହି ନଲେଖେ ମୃରୁଖ ପ୍ରଶାନ୍ତ ।

ପ୍ରଶାନ୍ତ ଖଟୁଆ
ନୀଳାଦ୍ରି ବିହାର , ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖରପୁର ,
ଭୁବନେଶ୍ୱର

ହାସା ଚମେଲି ସଞ୍ଜ ମହକୁଛି...

ହାସା ଚମେଲି ସଞ୍ଜ ମହକୁଛି
ଆସ ପ୍ରିୟତମ ଆସ ,
ହୃଦୟ ଦୁଆର ଖୋଲି ମୁଁ ରଖୁଛି
ରଚିବା ବସନ୍ତ ରାସ । ୦ ।

ଆକାଶେ ଉଇଁଛି ପୁନେଇର ଜହ୍ନ
ତୋଫା ତୋଫା ଜହ୍ନ ରାତି ,
ଆସ ଆସ ପ୍ରିୟ ଯିବା ଅଭିସାରେ
ପୁଲକେ ଭରା ମୋ ଛାତି...
ଅଥୟ କରୁଛି ତୁମ ବଂଶୀ ସ୍ଵନ
ମହକେ ମୋ ଚଉପାଶ । ୧ ।

ମିଳନ ପିୟାସୀ କୋଇଲିର କୁହୁ
ଆତୁର କରୁଛି ପ୍ରାଣ ,
ଆତ୍ମ ବଢ଼ଳର ବାସ ଚହଟୁଛି
ସବୁତ ତୁମରି ଦାନ...
ହୃଦୟ କୁଞ୍ଜ ମୁଁ ସଜେଇ ରଖୁଛି
ଅନ୍ତରତମ ଆସ । ୨ ।

କାହିଁକି ହେଲି ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରେମେ ବାଇ
ଗଞ୍ଜଣା ସହିବା ସାର ,
ଗୋଡ଼ ବଢ଼େଇଲେ ଆଗରେ ପଡ଼ିଛି
ଲକ୍ଷ୍ମଣ ର ତିନି ଗାର ...
ପାହିବା ଆଗରୁ ଏ ରାତି ପ୍ରିୟ ହେ
ରଚିଯିବା ଶେଷ ରାସ । ୩ ।

ହରିଶ୍ଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା
କଲ୍ୟାଣ ନଗର, ବାଲେଶ୍ଵର -୧

ନୀଳାଦ୍ରୀବିଜେ...

ଯିବା ପାଇଁ ତୁମ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନୀଳକନ୍ଦର
ହେଉଅଛ ନାଥ ହେ କେତେ ଉଚ୍ଛ୍ୱର
ଭାଇଭଉଣୀଙ୍କୁ ସାଥେ ଘେନିଗଲ ନେଇ ରଥେ
ନଅଦିନ ଯାଇ ରହିଲ ଯେ ମାଉସୀର ଘର...

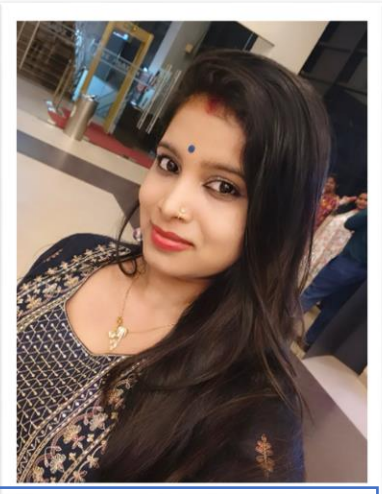
ସଙ୍ଗେ ଲକ୍ଷ୍ମୀମା'ଙ୍କୁ ନ ଘେନିଣ ମା' ମନେ ରୋଷ କରି ଜାତ
ଫେରି ମାନଭଞ୍ଜନ କରିଣ ମୋହିଲ ସାରା ଜଗତ
ବନ୍ଧୁ କି ଲୀଳା ରଚିଲ, ଦେଖିଲା ଏ ସାରା ଜଗତ
ଦେଖିଣ ଦୁଇ ନେତ୍ର, ଆତ୍ମା ପ୍ରାଣ ହୋଇଲା ତୃପ୍ତ...

ଆଷାଢ଼େ ଦେଖିବାକୁ ତୁମ ଶ୍ରୀ ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ
ଧାଇଁ ଆସେ କେତେ କେତେ ଦୂରରୁ ଭକତ
ଦେବସ୍ନାନ ଠାରୁ ନୀଳାଦ୍ରୀ ବିଜେ ପରଯନ୍ତ୍ର
ସାରା ଜଗତେ ପଡ଼ଇ ହୁରି ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ...

ଶ୍ରୀ ଗୁଣ୍ଡିଚାରେ ଭକ୍ତ ମେଲେ ନେଇ ରଥ
କାନ୍ତ ଦିଶୁଥିଲ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଗୋ ନାଥ
ଦେଖି ତୁମ ଯାତ ଧନ୍ୟ ହେଲା ଏ ଜଗତ
ହସ୍ତ ଟେକି ଶୂନ୍ୟେ କୃତ୍ୟ କୃତ୍ୟ ହୁଅଇ ଭକତ...

ସବୁ ପାପପୁଣ୍ୟର କର୍ମ ଘେନି ହିସାବ କରିଲ
ଭକ୍ତ ପାଖକୁ ଆସି ସାରା ଜଗତକୁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଦେଲ
ମହଣ ମହଣ ସୁନାରେ ହେଇଣ ସଜେଇ
ଝଟକିଲ ମହାପ୍ରଭୁ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ବେଶ ଦେଖେଇ...

ଅଧରପଣାର ମହିମା ଯେ ତୁମର
ସାରା ଜଗତକୁ କି ବା ଅଗୋଚର
ଚଣ୍ଡୀ ଚାମୁଣ୍ଡା ସବୁ ହୋଇଲେ ତୃପ୍ତ
ଗଗନ ପବନ କମ୍ପଇ ରଖ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ...

ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ
ନାୟକ
ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଆଜି ସରିଗଲା ତୁମ ଆଷାଢ଼ ଯାତ
ଆର ବରଷକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ଭକତ
ଥିଲେ ଭାଗ୍ୟେ ପୁଣି ଦେଖିବ ଏ ନେତ୍ର
ଭକତ ହୃଦୟ ହୋଇବ ତୃପ୍ତ...

ଆଜ ନୀଳାଦ୍ରୀବିଜେ କରିବେ ଶ୍ରୀ ନାଥ
ମାନ ଭଞ୍ଜିବେ ଧରିଣ ମାତା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହସ୍ତ
ଖୁଆଇଣ ରସଗୋଲା ମାତାଙ୍କୁ ସ୍ୱହସ୍ତେ
କମ୍ପଇ ଚର୍ଚ୍ଚଦିଗ ହରିବୋଲ ହୁଲହୁଲି ଶଙ୍ଖନାଦେ...
ଜୟ ଜୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ...

ସାଧୁର ଉତ୍ତର...

ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗରେ,
କାହିଁ କରୁଛ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସରେ ବିଶ୍ୱାସ
ସତ୍ୟତାକୁ ଦେଖ,
ସାଧୁଙ୍କ ବାଣୀରେ ଆଶା ନ ରଖ ।

ସାଧୁ କହିଲେ ଖାଅ ନାହିଁ ଆମିଷ,
ବିଜ୍ଞାନ କହୁଛି ଏ ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ,
ବିଜ୍ଞାନ ଓ ସାଧୁ ମଧ୍ୟରେ ହେଲା ସଂଘର୍ଷ ।

ଆମିଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ କାୟାକୁ ହୃଷ୍ଟପୁଷ୍ଟ କରଇ
ନିରାମିଷ ବ୍ୟଞ୍ଜନ ମନୋବଳକୁ ଦୃଢ଼ କରଇ ।
ଶରୀର ବଳ ନା ମନୋବଳ ବଳ ବଡ଼
ପରିସ୍ଥିତିରେ ଅନୁଭବ ଥରେ କରଇ ।
କୃଷ୍ଣ ଓ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଧନକୁ ଦେଖୁ ବୁଝାଇ,
ଶୁଣନ୍ତୁ ହେଁ ପ୍ରଜ୍ଞା ପୁରୁଷ
ଶକ୍ତିର କେବେ ସୃଷ୍ଟି ନାହିଁ
କେବେ ନାହିଁ ବିନାଶ
କହନ୍ତି ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ମନୀଷୀ ।

କୁକୁଡ଼ା, ଛେଳିର ଚରିତ ଶକ୍ତି
ଖାଇବ ଯିଏ ପାଇବା ଶକ୍ତି ।
ଚରିତ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚାରିତ ହେବ
ଆମିଷ ଖାଇଲେ ମିଳିବ ଶକ୍ତି
ଜଣାଇଛି ସାଧୁ ମନୀଷୀ ।

ବିଜ୍ଞାନ କହେ,
ତଥ୍ୟ ଯେଉଁଠି ଶେଷ..
ସେଇଠି ଆରମ୍ଭ ..
ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକର ପାଦଦେଶ ।

ସାଧୁମାନେ ଦେଲେ ନାମ ଭଗବାନ ।
ଲୁଚିଛି ଏଠି ଜୀବନ...
ଭ ରେ ଭୂମି
ଗ ରେ ଗଗନ
ବ ରେ ବାୟୁ

ଅଶୋକ ଟାଣ୍ଡି
ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଗୁଡ଼ା, ନୂଆପଡ଼ା

ବ ରେ ଅ ପ୍ରତ୍ୟୟ
ହୁଏ ଅଗ୍ନି
ନ ରେ ନୀର ।
ସବୁଠି ସିଏ ଭଗବାନ ।

କାହିଁ ସେ ଭଗବାନ?
ନାହିଁ ଆକାର?
ନାହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ବ?
ନାହିଁ ଗନ୍ଧ?
କିଏ ସେ ଭଗବାନ?
କହିଲେ ସାଧୁଜନ
ଦୁଃଖ ସୁଖ ଅଛି
କହେ ସାହିତ୍ୟ ବିଜ୍ଞାନ
ଦୁଃଖର ନାହିଁ ଆକାର
ନାହିଁ ଗନ୍ଧ
ନାହିଁ ଅସ୍ତିତ୍ବ ?
ଅଛି କେବଳ ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁଭବ ରେ
ସାଧୁ ଦେଲେ ଏହି ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ।

ଭଗବାନ ସବୁରି ମରମେ
ସବୁରି ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ରହି
କାହିଁ ଯାଉଛ ତୁମେ ମନ୍ଦିର
ଥାନ୍ତି ଯେବେ ଭଗବାନ ଅନ୍ତର ।

ସାଧୁ ଦେଲେ ଏହାର ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଜୀବନର
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥାନରେ
ରହିଛି ଜ୍ଞାନର ଆଳୟ ...

ହୃଦୟର କୋହ ...

ତୁମେ ପରା ସାଥୀ ଗଢି ଦେଇଥିଲ
ସ୍ବପ୍ନର ମହଲ ଟିଏ,
ନିଜ ହାତେ ପୁଣି ଭାଙ୍ଗି ଦେଉଅଛ
ବିଚିନି ରାତି ଏ ଯାଏ।
ନିଷ୍ଠୁର ଏମିତି ସାଜିଲ ଯେ ପ୍ରିୟ
କେମିତି ଭୁଲିବି କୁହ,
ତୁମ ପ୍ରେମ ସ୍ମୃତି ସାଥେ ବିତେ ରାତି
ଗଡ଼ାଇ ଆଖୁରୁ ଲୁହ।
କେମିତି ଭୁଲିବି ତୁମ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି
ତୁମ ସେ ମିଛର ଆଶା,
ପ୍ରଶ୍ନ ଆଜି ମୋର,କି ଖୁସି ମିଳିଲା
ଭାଙ୍ଗିଣ ମୋର ଭରସା।
ସାଥୀ ହୋଇ ତୁମେ ଏତେ ଦୁଃଖ ଦେଲ
ଥରୁଟେ ଭାବିଲ ନାହିଁ,
ତୁମ ପାଇଁ ସିନା ସହଜ ଏ ସବୁ
ବିଶ୍ବାସ ମୋ ହେଉ ନାହିଁ ।
ଶୁଣିଥିଲି କାଳେ ସମୟର ସାଥେ
ସ୍ବଭାବ ଯାଏ ବଦଳି,
ତୁମେ ବଦଳିବା ସ୍ବାଭାବିକ ଥିଲା
ମିଛେ ପଡ଼ିଲି ମୁଁ ବଳି।
ନିତି ଜଳି ଲିଭେ ହୃଦୟର ବହ୍ନି
ହୃଦୟ ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ,
ତଥାପି ସହୁଛି ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ସାଥୀ
ନୀରବେ ରହି ଏଠାରେ....

ହିମାଂଶୁ ବେହେରା
ଚୌଦ୍ବାର, କଟକ

ହେ ସମୟ...

ହେ ସମୟ ତୁମକୁ ଅନୁରୋଧ ମୋର
ଅଟକାଅ ତୁମ ଗତି ,
ତୁମର ହୃଦ ଗତିରେ ବହି ଯାଉଛି
ମୋର କେତେ ସବୁ ସ୍ମୃତି ।

ବିଗତ ଦିନ ଯେ ପ୍ରତିଛବି ହୋଇ
ଝଲସି ଉଠେ ନୟନେ ,
ନିଶ୍ଚୟ ରାତିରେ ଏକାକୀ ବସି ମୁଁ
ଭାବୁ ଥାଏ ମନେ ମନେ ।

ହେ ସମୟ ତୁମେ ଚାଲିଯିବ ରଖୁଦେଇ
କେତେ ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି ,
ମନ ର ଖାତା ରେ ଲେଖୁ ରଖୁଦିଏ
ମୋର ସବୁ ଅନୁଭୂତି ।

ହେ ସମୟ ଆଉ ଦଣ୍ଡେ ଧର୍ଯ୍ୟ ରଖ
ନିଷ୍ଠୁର ତୁମେ ନ ହୁଅ ,
ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତି ରାଗ ଅନୁରାଗ
ସାଉଁଟିବାକୁ ମତେ ଦିଅ ।

ସାଉଁଟି ନେବି ମୋ ହସଖୁସି ଯେତେ
ରାଗ ଆଉ ଅଭିମାନେ ,
ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ପ୍ରୀତି ଅନୁରାଗ ଯାହା
ପାଇଥିଲି ଏ ଜୀବନେ ।

ସ୍ମୃତି ଝଙ୍କର
ଟକର୍ଲା, ସୋନପୁର

ହେ ସମୟ ଟିକେ ରୁହ ସ୍ମୃତିର ମୋତିରେ
ମାଳା ଟିଏ ଗୁଛି ଦିଏ ,
କିଏ ଜାଣେ କାଲି ମୋ ମୋତି ଗୁଡ଼ାକ
ତୁମ ସହ ହଜିଯାଏ ।

ହେ ସମୟ ତୁମେ ନ ହୋଇ ନିର୍ଦ୍ଦୟ
ରୋକିଦିଅ ଗତି ପଥ ,
ରହିବାକୁ ଚାହେଁ ପ୍ରିୟଜନ ପାଖେ
ଆଉ ଟିକିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ।

ହେ ସମୟ ଆଉ ଦଣ୍ଡେ ଧର୍ଯ୍ୟ ରଖ
ନ ହୁଅ ହେ ନିଷ୍ଠୁର ,
ବୋହିବାକୁ ଦିଅ ମୋ ହୃଦୟ ବେଦନା
ଲୁହ ସହ ନିରନ୍ତର ।

ସତ ବନ୍ଧୁ ଟିଏ...

ଗଛକୁ ମୁହିଁ ତ ବନ୍ଧୁ କରିଅଛି
ବାନ୍ଧିଛି ଡୋରି ଡାଳରେ ,
ସତ ହେଉ ଅବା ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱାସ ରେ
ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବି ଅନ୍ତ କାଳରେ ॥
ସିଏତ ମୋହର ଅତି ନିଜର ଲୋ
ତା ସଙ୍ଗେ ଭାବ ବାନ୍ଧିଲି ,
ତା ଫଳ ଖାଇଣ ଏତେ ବଡ଼ ହେଲି
ତାକୁ ଆପଣାର କଲି ॥
ବଗିଚାରେ ମୋର ଭଲି ଭଲି ଗଛ
ସଜନା ଅମୃତ ଭଣ୍ଡା,
କଖାରୁ ର ଫୁଲ ଭାରି ସୁଆଦ ଲୋ
ଖାଇଲେ ହୋଇବ ଭେଣ୍ଡା ॥
ପୋଇ ବାଇଗଣ ଲଙ୍କା କନ୍ୟମୂଳ
ଲଗାଇଛି ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି,
ସଜନା ଗଛରେ ଛୁଇଁ ଆସିଲାଣି
କଲରା ରଞ୍ଜାରେ ମାଡ଼ି ॥
ନଡିଆ କଦଳୀ ଫଳିଲାଣି ଆସି
କଦଳୀ ମଞ୍ଜା ତିଅଣ,
ଶୁଖିଲା ନଡିଆ ତେଲ ତିଆରୁଛି
ଭେରସୁଙ୍ଗା ଗଛ ବଣ ॥
ବଜାରକୁ କାହିଁ ବ୍ୟାଗ ଧରି ଯିବି
ସବୁଜ ପରିବା ପାଇଁ,
କେତେ ଦରକାର ରୋଷେଇ ବଗିଚା
ଯିବିନି ହାଟକୁ ଧାଇଁ ॥

ଧୀରୋଜ କୁମାର ପାତ୍ର
କୁସୁଲୀ,କଳାହାଣ୍ଡି

ସ୍ବାୟମ୍ରେ ଚରଙ୍ଗ ଖେଳାଏ...

ସ୍ବାୟମ୍ରେ ଚରଙ୍ଗ ଖେଳାଏ
 ଅଝଟ ଜହ୍ନର ପାଠଶାଳା
 କାଛଘଣ୍ଟା ର ଟିକ୍‌ଟିକ୍ ଶବ୍ଦ
 କିଛି ମୋତେ ପଚାରିବା ପଚାରିବା ଲାଗେ
 ସଞ୍ଜ ଗଡିଲେ ମୁଁ ଶୁଣେ
 ରାତି ଲାଜେଇ ଗଲେ ମୁଁ ଦେଖେ
 ଏବେ ଏବେ ତ ଲଟେଇ ଯାଉଛି ମିଠା ମିଠା ଆଲୋକ
 ସାମ୍ନା ଗଛର ଡାଳରେ ପତ୍ର ସନ୍ଧିରେ ।

ବିଶ୍ବନାଥ କର
 ଦେଉଳ ସାହି ,ତୁଳସୀ ପୁର ,
 କଟକ

ନଇ ଆରପାଖେ ମେଳା ବସେଇଛନ୍ତି ଅନ୍ତରୀକ୍ଷରେ ଝୁଲୁଥିବା
 ଇତିହାସର ସବୁ କରୁଣବିନ୍ଦ କାହାଣୀ
 ସବୁ ପ୍ରେମ ପ୍ରଚାରଣାର ଦସ୍ତାବିଜ
 ମେଳା ବସେଇଛନ୍ତି କେଉଁ ଅହଲ୍ୟାୟୁଗରୁ
 ଗୋନାସିକା ଯୁଗରୁ ।

କେବେ କେବେ ସ୍ବାୟମ୍ରେ ଚରଙ୍ଗ ଖେଳାଏ
 ସରୁ ନଥିବା ରାତିରେ ସୁଜନ ର ନିରବ ଦହନ
 ପ୍ରେମ ଭିଜା ମଳୟର ଛଳଛଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତ
 ନୀଡ଼ ଫେରନ୍ତା ଅତିହ୍ନା ପକ୍ଷୀଙ୍କ ଗୁଞ୍ଜନ
 ମନରେ କମ୍ପନ ଜଗାଏ
 କେତୋଟି ଅଲିଭା ପାଦଟିହ୍ନ ।

କେବେ ଅପହଞ୍ଚିତ ପହଞ୍ଚି ହୋଇଯାଏ
 ପହଞ୍ଚିତ ଅପହଞ୍ଚି ବି
 ସ୍ବପ୍ନର ବୋଝ ବୋହି ବୋହି ରାତି ବଢେ ରାତି ଛିଡ଼େ
 ଅସ୍ଥିର ଦାଦନର ପାଦ ରେ ଠିକଣାର ଅବଶେଷ
 ଦିଗନ୍ତ ସେପାରେ ଖୋଜୁଥାଏ ଜୀବନ
 ସାଉଁଟା ଫୁଲ ରେ ଗଛୁଥାଏ ଦିନ ।

ସ୍ବାୟମ୍ରେ ସ୍ବାୟମ୍ରେ ଶୁଭେ ଘୁଙ୍ଗୁର ର ରହି ରହି ତାନ
 ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ ଅତୀତ ସ୍ବନ୍ଦନ
 ମୋ ଚାରିପାଖରେ ଘୁରିବୁଲେ ଦିଗହଜା ପକ୍ଷୀଙ୍କ କାକଲି
 ବସନ୍ତର ମଧୁର ଆବେଶ
 ସ୍ବାୟମ୍ରେ ଚରଙ୍ଗ ଖେଳାଏ
 ଆନମନା କରେ ।

ବିଶ୍ୱ ବନ୍ଧୁ ତୁମେ କରୁଣାର ମହାସିନ୍ଧୁ...

ଧରୁବ ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ ଦରଶନ କରି
ଆଶିଷ ପାଇଲେ ତୋର ,
ତୋ କରୁଣା ପାଇଁ ଏ ସାରା ସଂସାରେ
ତୋ ଯଶ ଉଡେ ଠାକୁର ।।

ଗୁରୁଜନଠାରୁ ଶୁଣିଛି ଠାକୁର
ଭକ୍ତ ସାଲବେଗ ପାଇଁ ,
ଅଟକି ରହିଲ ରଥରେ ତୁମେକି
ଭକତିରେ ଭୋଲ ହୋଇ ।।

ଦୀନକୃଷ୍ଣ ମନ ଦୁଃଖରେ ତୁ ଠାରେ
ଭକ୍ତିରେ ହେଲେ ଭକତ '
ରାଜା ଦୁଃସମ୍ମ ଦେଖୁ ତୋର କରୁଣାରେ
ବନ୍ଧିରୁ କରିଲେ ମୁକତ ।।

ଦେହି ପଦ ପଲ୍ଲବ ମୁଦାରମଟି
ଲେଖୁ ଦେଲେ ଜଗନ୍ନାଥ ,
ଜୟଦେବ ଗୀତଗୋବିନ୍ଦ ଲେଖାରେ
ରହିଅଛି ତୁମ ହାତ ।।

ବଳରାମ ଦାସ ମନ ଦୁଃଖେ ଫେରି
ରଥଟି କଲେ ବାଲିରେ ,
ବଳରାମ କଥାରେ ରଥଟି ଆଉ
ଚାଲିଲା ନାହିଁ ସେଠାରେ ।।

ବିଶ୍ୱ ବନ୍ଧୁ ତୁମେ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ
କରୁଣାର ମହାସିନ୍ଧୁ ,
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦେଉଳ ମହକି ଉଠଇ
ଭକ୍ତଙ୍କର ଭକ୍ତି ବିନ୍ଧୁ ।।

ଦଶରଥ ମାଝୀ
କୁରୁମାରୁଆଁ, ଭବାନୀପାଟଣା,
କଳାହାଣ୍ଡି

ହଜିବା ଆଗରୁ ମୋ ପରିଚୟ...

ମୁଁ କିଏ ? ମୁଁ ଝିଅ ଚିଏ...

ଶୁଣ ଏ ସମାଜ ର ପ୍ରତିଷ୍ଠାକାରୀ ମାନେ
ବୁଝ ମୁଁ କିଏ ?
କାନପାତି ଶୁଣ ମୋ ପରିପକ୍ୱତା କୁ,
ଦେଖ ମୋ ଭିତରେ ଥିବା ସମର୍ଥ କୁ ।

ମୁଁ କିଏ ? କୁହତ ମୁଁ କିଏ ?
ହଁ, ମୁଁ ଛାୟା ଶୀତଳ ସକାଳର,
ମୁଁ ପୁଣି ସୁନ୍ଦର କାକର ବିନ୍ଦୁ ଚିଏ.

ନିରୁପମା ମିଶ୍ର
 (ଅଧ୍ୟାପିକା)
 U.N କଲେଜ, ଅଡ଼ିଶାପୁର

ଓଠ ମୋର ସତେ କି ଓଦା ଗୋଲାପର ପାଖୁଡ଼ା,
ଆଖି ମୋର ନୀଳ ସମୁଦ୍ର ର ଲହରୀ ।
ଆଉ ମନ ! ମନ ସତେ କି ଅସୁମାରୀ ଆକାଶ ର ଛାତି,
ହଁ, ମୁହିଁ ପ୍ରତି କାବ୍ୟ ର ଧାରା,
ମୁଁ ଯେ କେତେ କବି ର ସୁନ୍ଦରୀ ନାୟିକା,
କେତେ କେତେ କାବ୍ୟ ରେ ଲେଖା ମୋ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ।

ମୁଁ କେବେ ସକାଳର ସୁନ୍ଦର ସୂର୍ଯ୍ୟ ର ଆଲୋକ,
ପୁଣି ମଧ୍ୟାହ୍ନ ର ହୁତୁ ହୁତୁ ତହ ।
ମୁଁ କାହା କବିତା ର ଅପରାହ୍ଣ ଗୋଧୂଳି,
ପୁଣି କେଉଁ କବି ର ଜହ୍ନ ତାରା ଭରା ରାତି ତ,
କେବେ ଅମାବାସ୍ୟା ର ଅନ୍ଧାର କୁହୁକିନୀ ।

ମୁଁ କେବେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ର ପ୍ରଖର ପ୍ରହର,
ପୁଣି ଅନ୍ଧାର ଗଳିର ଚିକ୍କାର ।
କେତେ ବେଳେ ନାଗୁଣୀ, ତ' କେତେବେଳେ
ସୂର୍ଯ୍ୟମୁଖୀ,
ହଁ ' ମୁହିଁ ଧରିତ୍ରୀ, ଧରାଗାମୀ ସୀତା,
ଅର୍ଜୁନ ର ଲଜ୍ୟାକାରୀ ଯାଜ୍ଞସେନୀ.
ମୁଁ ହିଁ ତ କାରୁବାକୀ, ଶାରଳା, ବିମଳା
ନିର୍ଭୟା, ଆଉ ଚାବିରାଣୀ
ଆହୁରି କେତେ କଣ...

ମୁଁ ଝିଅ ଚିଏ,
ନାହିଁ ଦରକାର ମୋର ସାମାଜିକ ସଂଜ୍ଞା,
ମହାନତା ର ମୁକୁଟ, ସହାନୁଭୂତି ର ଚାଦର ।
ମୁଁ ସମର୍ଥ ମୋ ଭିତରେ...
ମୁଁ ଉଡିବା ଜାଣେ , ବଞ୍ଚିବା ଜାଣେ ..
ହଁ ମୁଁ ଝିଅ ଚିଏ,
ଆଉ ପଚାରି ବୁଝନ୍ତି ମୋ ଜନ୍ମ ଆଗରୁ ମୁଁ କିଏ ?
ମୁଁ ଝିଅ ଚିଏ, ମା' ଚିଏ, ସ୍ତ୍ରୀ ଚିଏ...

ଶୁକ୍ରାଙ୍ଗ ଉପହାସ...

ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ପାଳି ପିତୃସତ୍ୟ
ରାଜ ସିଂହାସନ ଚେଜି,
ହର୍ଷୋଲ୍ଲାସେ ଘେନି ଭ୍ରାତା ସାଥେ ପତ୍ନୀ
ଚିତ୍ରକୂଟରେ ବିରାଜି ।।

ନିଘଞ୍ଚ କାନନୁ ପଦ୍ମ ଫଳ ତୋଳି
କରନ୍ତି କ୍ଷୁଧା ମୋଚନ,
ସୁଦ୍ଧ ସୁଶୀତଳ ଝର ଜଳପାନ
ସୁଖେ ଦିବା ଅବସାନ ।।

ଜନକ ନନ୍ଦିନୀ ସୀତା ଠାକୁରାଣୀ
ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଅର୍ଚ୍ଚାଙ୍ଗିନୀ,
ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଆଦର୍ଶ ସୁଜୀବନେ ମଣି
ଦିନ କାଟୁଥାନ୍ତି ଗଣି ।।

ବିଶ୍ରବା ନନ୍ଦନ ପାପୀ ଦଶାନନ
ମାତାଙ୍କୁ ଯେ ପାପ ଦୃଷ୍ଟି,
ଛଳନାରେ ତାଙ୍କୁ କରିଲା ହରଣ
କରି ମାୟାମୁଗ ସୃଷ୍ଟି ।।

ମାତାଙ୍କ ବିଛୁନେ ନାନା ଶଙ୍ଖେ ମନେ
ପ୍ରଭୁ ହେଲେ ଅସ୍ତ ବ୍ୟସ୍ତ,
ସତେ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଅନ୍ଧକାରମୟ
ଶୂନ୍ୟ, ଦୁଃଖ,ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ।।

ଫିକା ଫିକା ଲାଗେ ସରଗର ଲକ୍ଷ୍ମ
ତୁଚ୍ଛ ପୁଷ୍ପ ପାରିଜାତ,
ବିରହ ବିମର୍ଷ ଅଥୟ ଅଶାନ୍ତ
ମାତା ଅଦ୍ୟାନ୍ତପକ୍ଷିତ ।।

ଦିବା ଦଶଘଡ଼ି ଦଶ ଯୁଗ ପ୍ରାୟ
ନିଶା କାଳରାତ୍ର ପରି,
ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷ ବିରହ ମାନସେ
ହେଲେ ବୈଦେହୀଙ୍କୁ ଝୁରି ।।

ରାକେଶ କୁମାର ସାହୁ
କରାଣ୍ଡ, ପିଙ୍ଗୁଆ, ଢେଙ୍କାନାଳ

ଅସମ୍ଭାଳ ହୃଦେ ସୀତୟା ସନ୍ଧାନେ
ପ୍ରଭୁ ହେଲେ ଅଗ୍ରସର,
ଗିରି,ବନ,ସିନ୍ଧୁ, ସରଗ,ପାତାଳ
ସର୍ବ କରି ଏକାକାର ।।

ପାରିଲେନି କରି ଠାବ କାହିଁ ଅବା
ତିନି ପୁରରେ କେଉଁଠି,
କୌଶଲ୍ୟା ନନ୍ଦନ ସତେ ଦୃଷ୍ଟିହୀନ
ମାତା ଥିଲେ ତାଙ୍କ ଯଷ୍ଟି ।।
ମାତାଙ୍କୁ ମୁରୁଛି ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
ଅଶାନ୍ତ ଅସ୍ଥିର ମନ,
ଉଦାସ ମାନସେ ଲୋତକ ନୟନେ
କରନ୍ତି ସୀତା ସନ୍ଧାନ ।।

ପ୍ରଭୁ ପାଦ ଚ୍ୟୁତ ଯୋଜନ ଯୋଜନ
ପଥ କରି ଅତିକ୍ରାନ୍ତ,
ମାତାଙ୍କୁ ନ ଭେଟି ହୃଦୟ ବିଳାପେ
କ୍ଲାନ୍ତ,ଶ୍ରାନ୍ତ ମନ ଚିତ୍ତ ।।

ଦିନେ ପ୍ରଭାତରୁ ମାତାଙ୍କ ସନ୍ଧାନେ
ପ୍ରଭୁ ଚଳୁଥିଲେ ପଥ,
ଶୁକ୍ରାଙ୍ଗ-ଶୁକ୍ରାଙ୍ଗୀ ରମଣେ ରଞ୍ଜିତ
ପ୍ରଭୁ ଦେଖୁ କ୍ରୋଧାନ୍ବିତ ।।

ହାୟରେ ମୟୂର ତୁ ଏତେ ପାମର
ଭୁଲି ଗଲୁ ରୀତି ନୀତି,
ଅଂଶୁମାନ କରେ ଘିଘଟି ବେଳରେ
ପ୍ରେୟସୀକୁ ବାଣ୍ଟୁ ପ୍ରୀତି ।।

ଘେନ ମୋର ଶାପ ହେବୁ ଭସ୍ମୀଭୂତ
କରିବୁ ଯେବେ ରମଣ,
ମୂର୍ଦ୍ଧନା ଫାଟିବ ସହସା ସେକ୍ଷଣି
ହୋଇବ ନିଶ୍ଚେ ମରଣ ।।

ମୋର ଅଭିଶାପ ନହେବ ନିଷ୍ଠୁଳ
ଅକାଟ୍ୟ ବଚନ ଏ ତ',
ଏହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ପତ୍ନୀ ସଙ୍ଗ ତେଜି
ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଅ ଲିପୁ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀମୁଖୁ ଶୁଣି ତିକ୍ତ ଶାପ
ଭିଜା ଚକ୍ଷୁ ବେନି କେକୀ,
ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖେ ଦୁଃଖ ଜର୍ଜରିତେ
ହେଲେ ବେନି ପ୍ରାଣୀ ଦୁଃଖୀ ।।

ବେନି କେକୀ ନମ୍ରେ ଅନୁତାପ ହୃଦେ
ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଭାଷନ୍ତି ଯାଇ,
ତବ ଅଭିଶାପ ଫଳପ୍ରସାଦେ ଆମ
ବଂଶ ଯିବ ଲୋପ ହୋଇ ।।

ନୋହିଲେ ସଂଭୋଗ ମୟୂର କୁଳରେ
ବସ କିପରି ଜନ୍ମିବ?
କିଛି ଦିନ ଅନ୍ତେ ତୁମ୍ଭ ଚରାଚରୁ
ଶିଶୀ ନାମ ଲିଭି ଯିବ ।।

ଅଭିଶାପ ଯଦି ଦେଲ ବିଶ୍ୱସ୍ତଷ୍ଟା
ବଞ୍ଚିବାକୁ ରାହା ଦିଅ,
ତବ ସୁଦୟାରେ ରକ୍ଷା କର ଆମ୍ଭେ
ସଦା ରାମ ନାମ ଜୟ ।।

କରି ନିବେଦନ ଅସୀମ,ଅମାପ
ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀପୟରେ ଲୋଟି,
ଅଶ୍ରୁ ଜଳଧାରେ ମଗ୍ନ ବେନି ହୃଦ
ବିଖଣ୍ଡିତ ହୁଏ ଫାଟି ।।

ଶୁକ୍ରାଙ୍ଗୀ ସଧୀରେ ବୋଲେ ଏ ମହୀରେ
କିବା ମୋର ପ୍ରୟୋଜନ,
ନଲଭି ମାତୃତ୍ୱ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଅକାମ୍ୟ
ଶତଧୂକ୍ ନାରୀଜନ୍ମ ।।

ଅପୁତ୍ରିକ ଦୋଷ କଠୋର,ମର୍ମର
ଜାଣିଛି ମୋହରି ହୃଦ,
ଥୁଲେ ବା ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତିଳେ ନାହିଁ କାର୍ଯ୍ୟ
ଖେଳାଏ ମନେ ବିଷାଦ ।।

ମୟୂରୀ ବେଦନା ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର
ପାରିଲେନି ଆଉ ସହି,
ପ୍ରତିକାର ପଛା ବେନି ପ୍ରାଣୀ ପାଶେ
ଉପାୟ ଦେଲେ ବତାଇ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶେ ଶୁକ୍ରାଙ୍ଗୀ,ଶୁକ୍ରାଙ୍ଗୀ
ଥାନ୍ତି କଳା ମେଘ ଚାହିଁ,
ମେଘାଛନ୍ଦ୍ର ନଭ ସ୍ୱନେତ୍ରେ ଦେଖିଲେ
ଖୁସିରେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ।।

ଆନନ୍ଦ ଲହରୀ ହୃଦେ ଖେଳିଯାଏ
ମୟୂର ମୟୂରୀ ଭୋଳି,
ନର୍ତ୍ତକ ପ୍ରାୟ ଯେ ନୃତ୍ୟ କରୁଥାନ୍ତି
ଘନ ଆକାଶର ତଳ ।।

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୟୂର ଶରୀରୁ
ସ୍ଫଳନ ହୁଅଇ ରେତ,
ଚଞ୍ଚୁରେ ମୟୂରୀ ଆସ୍ପଦନେ ତାକୁ
ଗର୍ଭେ ଡିମ୍ବ ହୁଏ ଜାତ ।।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ କଲ୍ୟାଣେ କିଛି ଦିନ ଅନ୍ତେ
ଶିଶୀ ପ୍ରସବାଏ ଡିମ୍ବ,
ଉଷ୍ମାଏ ଯେଣୁ ଯଦ୍ ସହକାରେ
ସନ୍ତାନ ହୁଏ ସମ୍ଭବ ।।

ପ୍ରଭୁ ସୁଆଶିଷେ ସୁଦୟା ନିର୍ଦ୍ଦେଶେ
ଶିଶୀ ହେଲା ଗର୍ଭବତୀ,
ଜନ୍ମିଲା ସନ୍ତାନ ନହୋଇ ରମଣ
ଧନ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଦାଶରଥ ।।

ମୁଢ଼ିଘାଣ୍ଟ...

ରୋଷେଇ ଘରେ ହରଡ଼ଘଣାରେ ପଡ଼ିଗଲା ନିତା । ନୂଆ ବାହାଘର, ପ୍ରଥମ ରୋଷେଇ । ରୋଷେଇର "ର" ଅକ୍ଷର ଜଣା ନଥିବା ମଣିଷକୁ ରୋଷେଇ କରିବା କଥା କହିଲେ ଅବସ୍ଥା ଯାହା ହୁଏ! ମ୍ୟାଗି, କଫି ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବନାଇ ଜାଣି ନଥିବା ନିତାକୁ ମୁଢ଼ି ଘାଣ୍ଟ ଶବ୍ଦଟି କେମିତି ଅଜବ ଲାଗୁଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ସେ ଭାବି ନେଇଥିଲା ମୁଢ଼ି ମିଞ୍ଚର ଗୋଳାଇ ଦେଲେ ସେଇ ଖାଦ୍ୟକୁ ବୋଧହୁଏ ମୁଢ଼ି ଘାଣ୍ଟ କୁହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରୋଷେଇ ଘର ସ୍ଥାବ୍ ଉପରେ ମାଛ ମୁଣ୍ଡ କେତୋଟି, ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି, ବୁଟ ଡାଲି, ପନିପରିବା ଇତ୍ୟାଦି ସଜା ହୋଇ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଯୋଗକୁ ଆଜି ଫୋନ୍ ଟା ଚାର୍ଜ କମ ହେତୁ ସୁଇଚ ଅଫ୍ ହେବାର ଥିଲା, ନହେଲେ ୟୁଟ୍ୟୁବ୍ ଥିଲେ କିଛି ଗୋଟେ କରି ହୋଇଥାନ୍ତା । ସମସ୍ତେ ଆଜି ତା'ର ମଜା ଉଡ଼ାଇବା ଥୟ ।

ଶ୍ରୀମାତ୍ରୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ
ଗୋବିନ୍ଦ ପୁର, କଣ୍ଟାପଡ଼ା, କଟକ

ଝିଅଦେଖା ଦିନ ପିଇସୀ ତା'ର ଅନର୍ଗଳ କହିଚାଲୁଥିଲେ " ହଁ ମ, ଆମ ଝିଅକୁ କ'ଣ ବା ରୋଷେଇ ଜଣା ନାହିଁ ! ପଣସ ମଞ୍ଜି ଖତା ରାଇ, ଶାଗମୁଗ,ମାଛ ମହୁର ସବୁକିଛି ଜଣା" । ହସ ଲାଗୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ପାଟି ଚୁପ୍ କରି ବସିଥିଲା । ଏଇ ଖାଦ୍ୟ ସବୁ ବନେଇବା ଦୂରର କଥା ଚାଖୁ ନଥିଲା କେବେ ନିତା । ବୁଢ଼ୀ ମାଆ ତା'ର ନିତିଦିନ କୁହେ " ହେଇଟି ମନେ ରଖୁଥା, ଏଇ ଯୋଉ ରୋଷେଇ କରିବାକୁ ନାକ ଟେକୁଛୁ ନା, ଦିନେ ପାନେ ପାଇଲେ ଜାଣିବୁ । ଶାଶୁ ଯେତେବେଳେ ତୋତେ ନ ଶୁଣେଇଛି ମୋତେ କହିବୁନି ! ଆଲୋ ଏ ମେଞ୍ଚଡ ଟୋକି ଜନମ ହେଇଟି ମାଆ, ଜେଜେମା ନାଆ ତଳେ ପକେଇବାକୁ! ଆଲୋ ମୁଁ ବଞ୍ଚିଛି ଆସୁନୁ ପାରମ୍ପରିକ ଓଡ଼ିଆ ଖାଦ୍ୟ ରନ୍ଧା ଏମିତି ଶିଖେଇ ଦେବି ଯେ, ତୁ ମଲା ଯାଏଁ ମୋତେ କ'ଣ ମୋ ରୋଷେଇକୁ ଭୁଲି ପାରିବୁନି । ହେଇଟି ବୁଝିଲୁ ତ ?" ବୁଢ଼ୀ ମାଆ କଥାକୁ ଫୁ କରୁ ଉଡେଇ ଦଉଥିଲା ନିତା । ଯୁଗ କେତେ ଆଗକୁ ଗଲାଣି । ପିଢ଼ା, ବର୍ଗର ଦୁନିଆରେ ସେଇ ପୁରୁଣା କାଳିଆ ଖାଦ୍ୟ କିଏ ବା ପସନ୍ଦ କରିବ ! ବୁଢ଼ୀ ନିଜକୁ ନିଜେ ବେଶି ଟେକୁଛି । ଟେକୁଥାଉ ସେମିତି !

ବଡ଼ ଅସହାୟ ଲାଗୁଥିଲା ତାକୁ ଆଜି । ବୁଢ଼ୀମା କଥାକୁ ମାନିଥିଲେ ହୁଏତ ତାକୁ ଏଇଭଳି ଦିନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳି ନଥାନ୍ତା । ପିଇସୀଙ୍କ ମିଛ କଥାକୁ ସତ ଭାବି ଶଶୁର ଭାରି ଖୁସି ! ବୋହୂକୁ ମୋର ସବୁ ଜଣା , ଦେଖିବ ଆଜି ମୁଢ଼ି ଘାଣ୍ଟ ବନେଇବ । ଏଇ ଧାଡ଼ିଏ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଘରେ ଉପସ୍ଥିତ ସମସ୍ତ କୁଣିଆଁଙ୍କୁ ଜଣାଇ ସାରିଲେଣି । ସ୍ୱାମୀ ତାକୁ ଦେଖିବା ବାହାନାରେ ଦୁଇ

ଚାରି ଥର ରୋଷେଇ ଘରୁ ଏପଟ ସେପଟ ହଉଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲାଜବଶତଃ ପଚାରି ପାରୁନି । କାନ୍ଧ କାନ୍ଧ ହେଇ ଯାଉଥିଲା ନିତା! ଏଇ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କ'ଣ କରି ପାରିବ ? ହଠାତ୍ କାନ୍ଧ ଭପରେ ହାତ ସ୍ପର୍ଶ ପାଇ ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ଶାଶୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି ତା ମୁହଁକୁ ହସହସ ମୁହଁରେ ! ଲାଗୁଥିଲା ଯେମିତି ଭଗବାନ ତା ଡାକ ଶୁଣି ତା ଆଗରେ ପ୍ରକଟିତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

କ'ଣ ଭାବୁଛୁ ମୁଁ ଜାଣିନି କି ତୋତେ ରୋଷେଇ ଜଣାନାହିଁ । ତୋତେ ଦେଖୁ ଆସିବା ଦିନ ହିଁ ତୋ ଜେଜେମା ମୋ କାନରେ କହିଥିଲେ " ନାତୁଣୀଟା ମୋର ବଡ଼ ଗେହ୍ଲୀରେ ବଢ଼ିଛି, ତାକୁ ଚିକେ ରୋଷେଇ ଜଣା ନାହିଁ । ଶିଖେଇ ଦେଲେ ବଡ଼ ଖୁସି ହେବି, କିନ୍ତୁ କହୁ କଥା ଶୁଣି ସେ କାନ୍ଦିଲେ ଏ ବୁଢ଼ୀ ବି କାନ୍ଦିବରେ ମା " । ତୁ ଛୋଟପିଲା ଚାଲ ମୁଁ ତୋତେ ଶିଖେଇ ଦେବି ମୁଢ଼ିଘାଣ୍ଟ । ଶାଶୁ ଯେମିତି ଶିଖେଇଲେ ସେମିତି ହିଁ ବନେଇଲା ନିତା । ନିଜେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରୁନଥିଲା ସେ ପ୍ରଥମ ଥର କିଛି ରାନ୍ଧିଛି । ନୀତା କହୁଥିଲା " ଯେ ତ ଠିକ୍ ମାଛ ଛେঁଚଡ଼ା ପରି ଦିଶୁଛି !" ଶାଶୁ କହିଲେ "ଗୋଟିଏ ନା ଏକା ଜିନିଷ । ଦେଖୁଲୁ ନା ମା, ଶିଖୁ ଜାଣିଲେ ସବୁ ସୁନ୍ଦର! ତୁ ଚିନ୍ତା କରନା ମୁଁ ଅଛି ତୁ ସବୁ ଶିଖୁ ଯିବୁ । " ହାତ ଚାଟିଚାଟି ସମସ୍ତେ ମୁଢ଼ି ଘାଣ୍ଟ ଖାଇ ନିତାକୁ ପ୍ରଶଂସାରେ ପୋତି ପକେଇଲେ ,ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପ୍ରଶଂସା କରୁଥିବା ଦେଖୁ ନିତା ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମନ କୁଣ୍ଠେମୋଟ । ଶଶୁର ତୁପି ତୁପି କହୁଥିଲେ " ଯେ ମୁଢ଼ିଘାଣ୍ଟ ତ ଠିକ୍ ତୁମ ରନ୍ଧା ଶୈଳୀରେ ହେଇଛି ! ଶାଶୁଙ୍କ ମୁରୁକି ହସ ଦେଖୁ ଶଶୁର ସବୁ ବୁଝିପାରି ହସି ହସି କହୁଥିଲେ " ହଁ ମୋ ବୋହୂକୁ ତ ବେଶ ଭଲ ମୁଢ଼ିଘାଣ୍ଟ ରାନ୍ଧି ଆସୁଛି !" ଏଇ ବୁଢ଼ୀମା ପାଇଁ ସେ ଆଜି ବଞ୍ଚିଗଲା, ଏଇ ବୁଢ଼ୀମା ଯିଏ ଦିନେ ରୋଷେଇ ଘରେ ପଶେନି ବୋଲି କେତେ କଥା ଶୁଣେଇ ଦିଏ । ସେ ପୁଣି ଏତେ କଥା ଶାଶୁଙ୍କୁ ତା'ର କହିଛି !ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟକୁ ଶାଶୁ ଶଶୁର ତା'ର ଏତେ ଭଲ, ଅଷ୍ଟ ମଙ୍ଗଳାରେ ଘରକୁ ଗଲେ ବୁଢ଼ୀ ମାଆକୁ ବହେ ଗେଲ କରିକି ଆସିବି " ଲୁହମିଶା ହସତେ ଏବେ ହସୁଥିଲା ନିତା!

malharmagazine@gmail.com

8328951229

Malhar_Magazine/

MalharMagazine/

www.MalharOdia.com

ଜୀବନ ନଈର ସୁଅ...

ଦିନ ଦି ପହର ସୂର୍ଯ୍ୟ । ରାଗ ତମ ତମ ଜଣାପଡୁଛି , ପାଦ ମାଟି ରେ ଦେଇ ହଉନି , ଏତିକି ବେଳେ ଗୋଟେ ଏକ୍ସସେଲ ଗାଡ଼ି ଧରି ମୋହନ ବାବୁ ବାହାରିଲେ ଝିଅ ଦେଖୁବାକୁ , ଏଇ ୨୦ କି ୨୫ କି.ମି ପାଖାପାଖି ଦୂର , ସଡ଼କ ପାର୍ଶ୍ୱ ରେ କାଁ ଭାଁ ଗଛ ଦେଖାଯାଉଛି । ରାସ୍ତା ପୁରା ଶୂନ ଶାନ୍ , ମଧ୍ୟସ୍ଥି କୁ ଧରି ଅତୀତ ର କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ କଥା କୁ ମନେପକାଇ ଦୁଇ ଜଣ ପାଟି ପାକୁଳେଇ ପାକୁଳେଇ , ନାଲି ଅଧର ରୁ ଛେପ ପକେଇ ପକେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ମଧ୍ୟସ୍ଥି ବାବୁ କହି ଚାଲିଛନ୍ତି ଝିଅ ଟି ରୂପ ଯେମିତି , ଚାଲି , ଗୁଣ , କି ସମ୍ମାନ ଯାହା କୁହ ଝିଅ ଖଣ୍ଡେ , ତମେ ଗଲେ ମୋହନ ବାବୁ ଆଖି ପତା ବାହୁଡ଼ିବନି , ମୁଁ କଣ କହିବି ? ତମେ ତ ଦେଖିଲେ କହିବ ଆଉ ! ଏଭଳି କଥା ହଉ ହଉ ଆମ୍ଭ ଗଛ ମୂଳେ ଗାଡ଼ି ଖଣ୍ଡ ଥୋଇ ଝିଅ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଝିଅ ର ବାପ ପାଣି ଢାଳେ ଦେଲେ , ଗୋଡ଼ ହାତ ଧୁଆ ଧୋଇ ହୋଇ ଦାଣ୍ଡି ରାସ୍ତା ରେ ଦୁହେଁ ଚାଲିଲେ । ଘର ର ସାଜସଜ୍ଜା ଦେଖି ମୋହନ ବାବୁ ଏକ ଦମ୍ ଖୁସି , ତଳ ତ ଏତେ ଟିଙ୍କଣ ଯେ ଭାତ ବାଡ଼ି ଜଣେ ଖାଇଦବ । କଥା ବାଉଁ ମଝିରେ ଝିଅ କୁ ଡାକରା ହେଲା , ଝିଅ ଆସିଲା , ଦଣ୍ଡବତ ଟାଏ ହେଲା । ମୋହନ ବାବୁ ପଚାରିଲେ ଝିଅ କଣ ପଢ଼ିଛୁ , କେଉଁ ଠାକୁର କୁ ପୂଜା କରୁଛୁ , ଏମିତି କେତେ କଣ , ଝିଅ ଟି ଠକ୍ ଠକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇଦେଲା । ଝିଅ ପକ୍ଷ ରୁ ଜଣେ ପଚାରିଲେ ପୁଅ କଣ କରୁଛି ? ମଧ୍ୟସ୍ଥି ବାବୁ ଆଗ ପଛ ନ ବିଚାରି କହିଲେ , ଆଜ୍ଞା ! ଗୋଟେ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ଟାଏ କରିଛି , ତତକ୍ଷଣାତ୍ ମୋହନ ବାବୁ କହିଲେ ନାହିଁ ମ ପୁଅ ମୋର ପଢୁଛି , ଫରମ୍ ପକାଉଛି ଭଗବାନ ଚାହିଁଲେ ଚାକିରୀ ଖଣ୍ଡେ ମିଳିବ । ଗୋଟେ ପ୍ରାଇଭେଟ୍ ସଂସ୍ଥା ରେ ରାଜଧାନୀ ରେ ଅଛି , ମାସ କୁ ୧୫୦୦୦ ପାଉଛି । ମୋହନ ବାବୁ କହିଲେ ଆମର ଝିଅ ତ ମନକୁ ପାଉଛି । ଆପଣ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ବାବୁ ଜ୍ଞ ହାତ ରେ ଖବର ଦେବେ । ଦୁହେଁ ବାହାରିପଡିଲେ ଆସିବା ପାଇଁ , ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଆସିଲା ବେଳେ କହିଲେ ତମର ବାହା ଯୋଗ ନାହିଁ , ମୁଁ କଣ ଏଆଡୁ ସେଆଡୁ କହି ପ୍ରସ୍ତାବ ଟିଏ କଲା ବେଳକୁ ସତ ଓଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି , ଆଜି କାଲି ବିନା ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ରେ ଝିଅ ଟିଏ ମିଳିବ କଷ୍ଟକର , ପୁଅ ମଦ ଖାଉ କି ଗଞ୍ଜେଇ ? କି କାହାକୁ ଭଲ ପାଉ ହେଲେ ସରକାରୀ ଚାକିରୀ ଥିଲେ ସବୁ ମାଫ । ହଉ ଦେଖ ! ତମ ଭାଗ୍ୟ ରେ କଣ ଅଛି ? ମତେ ଆଉ କହିବିନି ଯେ ଝିଅ ଟିଏ ଦେଖ ବୋଲି ଏବେ ତମେ ତମ ରାସ୍ତା ରେ ଆଉ ମୁଁ ମୋ ରାସ୍ତା ରେ । ମୋହନ ବାବୁ ଘରକୁ ଆସିଲେ । ଏଣେ କନକ ଦେବୀ ପଚାରିଲେ ଯାଇଥିଲ ପରା କଣ ହେଲା ? ଝିଅ ମନ ପାଇଲା ତ , ଦେଖୁବାକୁ କେମିତି ? ଚାଲି ଚଳଣି , ଆଚାର , ତାଙ୍କ ପରିବାର ଭଲ ତ ? ମୋହନ ବାବୁ ହଁ ! ହେଲେ ତାଙ୍କର ଯାହା ଖବର ଦେବେ , ଆମ କେଶବ ର ଯଦି କୋଉଠି ଗୋଟେ ଲାଗିଯାଆନ୍ତା , ଭଲ ପ୍ରସ୍ତାବ ଟେ ମିଳନ୍ତା । ଦେଖ ଦଇବ ତା ମୁଣ୍ଡରେ କଣ ଲେଖିଛି ?

ଅଶୋକ କୁମାର ବାରୀକ
ବେରୁଆଁବାରୀ , ନୟାଗଡ଼

କେଶବ ରାତିରେ ଘର କୁ ଫୋନ୍ କଲା ଭଲ ମନ୍ଦ ବୁଝିଲା , ବାପା ପଚାରିଲେ ପୁଅ ରେ ଆଉ କେତେ ପଢ଼ିବୁ ? ବୋଉ ତ ଆଉ ଚାଲି ପାରୁନି , ମୋର ଦିହଟା ବି ଠିକ୍ ରହୁନି , ଝିଅ ଟିଏ ଘରକୁ ଆସିଲେ କଣ ହୁଅନ୍ତା ! କେଶବ ଶାନ୍ତନା ଦେଇ କହିଲା , ବାପା ତମେ ଜମା ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନି , ପରୀକ୍ଷା

ଦେଇଛି ଭଲ ହେଇଛି ଖାଲି ଯାହା ପରୀକ୍ଷା ଫଳ କୁ ଅପେକ୍ଷା । ହଉ ରଖୁଲି ! କଣ ଟିକେ ରୋଷେଇ କରି ଖାଇବି ଯାଉଛି ? ରହୁଛି ! ଫୋନ ରଖୁଦେଲା ।

କେଶବ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ଯେମିତି ଗୁଣ ବି ସେମିତି ବୟସ ଆସି ଗାଃ ହବ , ଶିକ୍ଷା ଗତ ଯୋଗ୍ୟତା ଏମ୍. ଏ , ଏମ୍ .ଫିଲ । ଗୋଟେ ସରକାରୀ ସେବା ରେ ଯୋଗଦେଇ ଭଲ କାମ କରିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ ରେ ଜୀବନ ଚାଲିଛି , ଘରେ ୬୫ ବୟସ ର ବୁଢ଼ା ବାପା ଆଉ ୫୭ ବୟସ ର ବୁଢ଼ୀ ମା , ଓଲିଏ ଖାଇଲେ ଓଲିଏ ଉପାସ, ଜୀବନ ରେ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା କଷ୍ଟ ଯେମିତି ପୁଅ ନ ପାଏ । ସେଇଥି ପାଇଁ କେଶବ କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କେଶବ ବା କଣ କରିବ ଗୋଟେ ବେସରକାରୀ ସଂସ୍ଥା ରେ ଅଛି , କାମ ସକାଳୁ ୮ ରୁ ରାତି କେତେଟା ହେଇଯିବ ତାର ଠିକଣା ନାହିଁ , ଦରମା ୧୫୦୦୦ । ସେଥିରେ ରାଜଧାନୀରେ ଘର ଭଡ଼ା, ଖାଇବା, ଆଉ ଯାହା ବଳେ ଘର କୁ ପଠାଏ, ଆଉ ଫର୍ମ ପକା ରେ ଶେଷ । ସଞ୍ଚୟ କହିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଟିକକ, ତଥାପି ଏକ ସରକାରୀ ସେବା ରେ ଯୋଗ ଦେବା ଆଶା ରେ ସମୟ କାଢି ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛି । ନିଜେ ଚଳିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ହେଲେ ବି ବାପା ଆଉ ବୋଉ ଈ ଛିତି ଦେଖି ବାହା ହେବାକୁ ଏବେ ରାଜି ହୋଇଛି । ପ୍ରସ୍ତାବ ଢେର ଆସୁଛି ହେଲେ ଆର୍ଥିକ ଛିତି ଯୋଗୁଁ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ , କିଏ କେତେ ରକମ୍ ର କଥା କହୁଛି । ତଥାପି ନିଜ ଆତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସ ଜାରି ରଖୁଛି ।

କେଶବ ରାତି ହେଲେ ଛାତ ଉପରେ ଚଉକି ଟାଏ ପକାଇ ବସେ , ଜହ୍ନକୁ ଦେଖେ ,ବେଳେ ବେଳେ ପଚାରି ଦିଏ, ଜହ୍ନ ମାମୁ ତମେ କଣ ଦିନ ରେ ଉଦୟ ହୁଅନ୍ତି ? ତମକୁ ରାତିରେ ଦେଖି ମାଆ ଠୁ ଧୋ ବାୟା ଗୀତ ଶୁଣି କେତେ ଭାତ ଖାଇଛି, କେତେ କଣ କରିଛି , ରାଗି ଥିଲେ କି କିଏ କଣ କହିଥିଲେ ବୋଉ ତୁମକୁ ଦେଖାଇ ଦିଏ ଆଉ ମୁଁ ଖୁସି ହେଇଯାଏ ।ତମେ ଯଦି ଦିନ ବେଳେ ଥାଆନ୍ତି ନାଁ ମୁଁ କେତେ ଆତ୍ମଶକ୍ତି ପାଆନ୍ତି ଆଉ ଏ ଲୋକ ଈ କଥା ମତେ ଜମା ବାଧନ୍ତାନି । ଏମିତି ଭାବି ଭାବି କେତେବେଳେ ଯେ ଗୀତ କାକର ରେ ନିଦ ଟିଏ ହେଇଯାଏ କେଶବ ଜାଣେନା ।

କେଶବ ଗାଁ କୁ ଆସିଛି , ବୋଉ ବାପା ମୁହଁ ରେ ଖୁସି , ଯିଏ ଦେଖୁଛି ସିଏ କହୁଛି ଆରେ କେଶବ ଆଉ ତୋର ଚାକିରୀ ହେଲାଣି ନା ନାହି ? ନହେଲେ ସେ ପାଠ ପଢ଼ା ରୁ କଣ ମିଳିବ ? ଗାଁ ରେ ରହି ଚାଷ ବାସ କି ଦୋକାନ ଟିଏ ଦେ? ଆଉ କିଏ କହେ, ହଁ ମ କେତେ ପିଲା ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ଚାକିରୀ ହବ ନା କଣ ? ଆଉ କିଏ କହେ ପିଲାଟି ଭଲ ହେଲେ ଦଇବ ଯାହା ଦେଇଛି । ଏମିତି କେତେ କଥା ଶୁଣି ବାକୁ ପଡୁଛି । ବହୁ କଷ୍ଟ ରେ ପ୍ରସ୍ତାବ ଟିଏ ଆସିଛି , କେଶବ ଆଜି ଝିଅ ଦେଖି ଯିବ, ଝିଅ ଘର ମଧ୍ୟ କେଶବ ବାବଦ ରେ ଖବର ନେଇଛନ୍ତି ଭଲ ପିଲା ମାଛି କି ମ କହିବନି । କେଶବ ଗଲା । ପ୍ରସ୍ତାବ ଟି ଠିକ୍ ଠାକ୍ ହେଲା । କେଶବ ର ବୋଉ ର ଖୁସି କହିଲେ ନ ସରେ ,ବାପା ବି ଖୁସି । କେଶବ ଚାଲିଲା ରାଜଧାନୀ । ପୁଣି ସେଇ ପାଠ ପଢ଼ା ପଢ଼ି ଆଉ ଚାକିରୀ ଜଞ୍ଜାଳ ।

କିଛି ଦିନ ପରେ କେଶବ ର ଓ.ଏ.ଏସ ଫଳା ଫଳ ବାହାରିଲା , କିନ୍ତୁ ସେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନାହିଁ , ମନ କୁ ମାରି ଛାତ ଉପରେ ବସିଛି । ଆଖିରେ ଲୁହ ଧାର ସାଙ୍ଗକୁ ବିଜୁଳି ଆଉ ଘଡ଼ ଘଡ଼ି, ତଥାପି ବସିଛି । ସେ ଜାଣିଛି ଜୀବନ ରେ ଯୋଉ ଘଡ଼ ଘଡ଼ି ଆଉ ବିଜୁଳି ର ଆଘାତ ତା ତୁଳନା ରେ

ଏ କିଛି ନୁହଁ । ମୁଁ ଆଜି ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିନି କି ନିସହାୟ ନୁହେଁ ? କି ବେକାରୀ ନୁହେଁ ? ଯଦି ମୋ ଛୁଟି ଭଲ ଥାଆନ୍ତା , ଯଦି ଆମ ର ଜମି ବାଡ଼ି ଥାଆନ୍ତା ମତେ କଣ ଏ ସମାଜ ଏମିତି ତାହଲ୍ୟ କରି କୁହନ୍ତା ମୁଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ବୋଲି , କେହି କେହି ତ ଅବାଡୁଆ ବୋଲି ଡାକିଲେଣି , କିଛି ନାହିଁ , ବସନ୍ତ ଆସିବ ଗଛ ରେ ପୁଣି ପତ୍ର ଫୁଲ ଧରିବ । ବାହୁଡ଼ି ଯାଇଥିବା ପକ୍ଷୀ ମାନେ ବି ଫେରିବେ , ଖାଲି ସେ ସମୟ କୁ ଅପେକ୍ଷା । ଏମିତି ଭାବି ଭାବି ରାତି ପାହିଗଲା ।

ଗାଁ ରେ ପୁଣି ହାଲା ଯେ , କେଶବ ଆମର ପରୀକ୍ଷା ରେ ଫେଲ , ଆଉ କିଏ କହିଲା ସେ ଅବାଡୁଆ ର ପ୍ରସ୍ତାବ ଟା ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଫଳ ବାହାରିବା ଦିନ ଝିଅ ଘରୁ ଖବର ଦେଲେ ଯେ ଆମେ ବିବାହ ପାଇଁ ରାଜି ନାହୁଁ । ପୁଅ ଟା ଫେଲ୍ ଯୋଉ ଟିକେ ଆଶା ଥିଲା ତାହା ଆଉ ନାହିଁ । ଆଉ ଗୋଟେ ମାତ୍ର ଚାନ୍ଦୁ ଚାକିରୀ ହେଲେ ହବ ନହେଲେ ନାହିଁ ,ଆମେ ବନ୍ଧୁ କୋଉ ଭରସାରେ କରିବୁ । କନକ ଦେବୀ ପ୍ରସ୍ତାବ ଟି ଭାଙ୍ଗି ଯିବା ଆଉ ପୁଅ ର ବିଫଳତାରେ ବହୁତ ମନ କଷ୍ଟରେ ଥିଲେ । ଏକ ଅଦିନିଆ ଭୀଷଣ ଝଡ଼ର ସାମ୍ନା କରିବା ଯେମିତି କେଶବ ପାଇଁ ବିଧି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଥିଲା । ଗତ କାଲି କୁଅ ରୁ ପାଣି କାଢ଼ିବା ସମୟରେ ଗୋଡ଼ ଖସି କନକ ଦେବୀ କୁଅ ରେ ପଡ଼ି ଯାଇଛନ୍ତି । ରାତି ଘଡ଼ି ପ୍ରାୟ ଗୋଟାଏ । କିଏ କାହିଁ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିବ ? ସକାଳୁ ଦେଖିଲା ବେଳକୁ ଭାସୁଛି ଦେହ, ଜୀବନ ନାହିଁ । କେଶବ କୁ ଡକାଗଲା, କେଶବ ଆସିଲା । ଆଉ ଶେଷ କୃତ୍ୟ ସାରି ରାଜଧାନୀ ମୁହାଁ ହେବାକୁ ମନ ବଳେଇଲା ନାହିଁ । ଏଣିକି ବାପା ଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ରହି ଜମି କେଇଟା ଭାଗ ଧରି ଗୁଜୁରାଣ ମେଣ୍ଟେଇବ ।

ରାତି ପ୍ରାୟ ୨ ଟା ଭଙ୍ଗା ଚାଲ ଘରେ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ ଟା ଡେରଛା ଭାବେ ପଡୁଛି । ବାପା ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡା ରେ ଛିଡ଼ା ଦଉଡ଼ି ଖଟ ରେ ଗାମୁଛା ଟେ ଦେଇ ଶୋଇଛନ୍ତି । ବିଳେଇ ହଉଛନ୍ତି , କନକ ଟା ଅଧା ବାଟେ ଚାଲି ଗଲା । କେତେ ସପନ ଦେଖୁଥିଲା ପୁଅ ହାକିମ ହବ , ବୋହୂ ଘର କୁ ଆସିବ , ଛତିଅଣ ନ ଭଜା କରିବ ମତେ ଖୁଆଇବ । ଆଉ ଆମେ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଦୁଃଖ ସୁଖ ହବୁ । ବୋହୂ ଟା ଘର ସମ୍ଭାଳିବ , ପୁଅ ତା ଧନ୍ଦା କରିବ , କେଜାଣି ମୋ କେଶବ କପାଳ ରେ ଷଠୀବୁଢ଼ୀ କଣ ଲେଖୁଛି ? କେଶବ ଆଖିରେ ଧାର ଧାର ଲୁହ, ଲୁହ ରେ ମୁଣ୍ଡ ତଳ ତ ଓଦା ହେଇଗଲାଣି, ସେ ସେଇ ଡିଙ୍ଗିକ୍ ଜହ୍ନ ଆଲୁଅ କୁ ଅନେଇଛି । କହୁଛି , ମାମୁଁ ! ତମ କୁ ମୁଁ ମୋ ଦୁଃଖ ସେଦିନ ଜଣେଇଥିଲି କଣ ଟିକେ ରାଗିଯାଇଥିଲି ଯେ , ମୋ ଦୁଃଖ ତମକୁ କମ ଲାଗିଲା ଯେ ତମେ ମୋ ବୋଉ କୁ ଆଜି ତୁମ ପାଖକୁ ନେଇଗଲ , ବୋଉ ବି ମୋ ଉପରେ ଏତେ ଅଭିମାନ କଲା ଯେ ମୁଁ ନଥିଲା ବେଳେ ବାପା ଘରକୁ ଗଲା ହେରି , ହଉ ମାମୁଁ ବୋଉ ଦାୟିତ୍ବ ତୁମ କୁ ଲାଗିଲା । ମାମୁଁ ! ବୋଉ ଆଜି ନାହିଁ ଯେ ବାପା ସେମିତି ଗାମୁଛା ଟେ ଦେଇ ଶୋଇଛନ୍ତି , ବୋଉ କେତେ ପାଟି କରିଥାନ୍ତା, ଆଉ ମୁଁ ଏଠି ଖାଲି ମାଟି ଉପରେ ଶୋଇଛି, ବୋଉ ଥିଲେ କହିଥାନ୍ତି ମୋ ବାୟଟା ଏମିତି କଣ ଶୋଇଛି ? ବାୟା ଟା ମୋର ରାଜଧାନୀ ରେ କଣ ଖାଉଥିବ କେଜାଣି, ଝଡ଼ିଗଲାଣି । ଏମିତି ରାତି ସାଙ୍ଗ କୁ ବୋଉ କଥା ଭାବି ଭାବି କେଶବ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ପରଦିନ ଜମିଦାର ଙ୍କ ଠୁ କିଛି ଜମି ଆଣି ଚାଷ କାମ କରି ପେଟ ପୋଷିବ । ବାପା ପୁଅ ଓଲିଏ ଖାଇଲେ ଓଲିଏ ଉପାସ, ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ଯାଏଁ ବିଲ ରେ ସେମିତି କାମ କରୁଥାନ୍ତି , ବର୍ଷା ଦିନ ସରିଲା ଏଣିକି ଅମଳ ସମୟ , କାମ ନାହିଁ , ବାପା ଙ୍କୁ କହିଲା ମୁଁ ଟିକେ ରାଜଧାନୀ ଯାଉଛି । ଦିନେ

ଦୁଇ ଦିନ ଲାଗିବ । ତମେ ତମର ଯତ୍ନ ନେବ । ସେଇ ପୁରୁଣା ପେଣ୍ଠ ସାଙ୍ଗ ପିନ୍ଧି ବାହାରିପଡ଼ିଲା । କଣ କଲମ ଆଉ ଖାତା ଟେ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଥିଲା । ଏମିତି ବେଳେ ବେଳେ ଦିନେ ଦୁଇ ଦିନ କହି ରାଜଧାନୀ ଯାଏ । ବାପା କି ଗାଁ ଲୋକ କିଏ ପଚାରିଲେ କହେ , ଏଇ ଧାନ ଫସଲ, ମାଟି ପରୀକ୍ଷା, ପିଡ଼ିଆ ଆଦି ପାଇଁ ଯାଏ ରାଜଧାନୀ । ସେଦିନ ବୋଉ ର ଶ୍ରାଦ୍ଧ ଥାଏ , ଶ୍ରାଦ୍ଧ ପାଇଁ ସଞ୍ଜା, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଡାକ ରେ କେଶବ ବ୍ୟସ୍ତ । ଖବର ଆସିଲା କେଶବ ଓ .ଏ.ଏସ ରେ ଟପ୍ପର । ମୋହନ ବାବୁ ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୁଲି ଛାତି ଫୁଲେଇ ବୁଲୁଥାନ୍ତି ଏ ସାହି ରୁ ସେ ସାହି । ଗୋପାଳ ପିଣ୍ଡ ଦେବା ବେଳେ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଧାର ଆସୁଥାଏ । ମନେ ମନେ କହୁଥାଏ , ବୋଉ ! ଆଜି ତୁ ପାଖରେ ନାହିଁ । କେତେ ଖୁସି ହେଇଥାଆନ୍ତୁ , ମୁଁ ଆଜି ପାସ୍ ହେଇଛି । ସବୁ ଚୋରି ପାଇଁ , , ଜାଣିଛୁ ତୁ ନାହିଁ ବୋଲି ମୋର ଏ ପାସ୍ ର ଖବର ଟା ମଳିନ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ତୁ ଥିଲେ ସାଇ ପଡ଼ିଶା , ବଂଧୁବାନ୍ଧବ କେତେ ଆଡ଼େ ମିଠା ବାଣ୍ଟି ଥାଆନ୍ତୁ । ହଉ! ସେତକ ତ ମୋ ଭାଗ୍ୟ ରେ ନାହିଁ । ଏତକ କହି ପିଣ୍ଡ ଦେଲା । ସବୁ ସରିଲା ରାତି ହେଲା ।

କେଶବ ଆଜି ଜହ୍ନ କୁ ପଚାରୁଛି ମାମୁଁ ! ଆଜି ବୋଉ କୁ ଗୋଟେ ଦିନ ଆମ ଘର କୁ ପଠାନ୍ତନି, ବୋଉ କେତେ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତା । ମୁଁ ଜାଣେ ବୋଉ ଏତେ ଭଲ ଯେ , ତାକୁ କେହି ପାଖରୁ ଛାଡ଼ନ୍ତିନି । ସହଜ ରେ ତମ ଭଉଣି କାଲି ଛାଡ଼ିବ । ନ ଛାଡ଼ିଲେ ନାହିଁ ! ବୋଉକୁ ଟିକେ ଦେଖାନ୍ତନି, ମୁଁ ଆଜି ତାକୁ ମନ ଭରି ଦେଖନ୍ତି । ଜାଣିଛି ! ତମେ ଭଲ ମାମୁଁ ନୁହଁ । ମୁଁ କଣ ତମ ନିଜ ଭଣଜା କି?

ମୁଁ ଜାଣିଛି ବୋଉ ତମ ପାଖରେ ଅଛି ଆଉ ମତେ ଦେଖୁଛି । ଏଇ ମାଉସୀ ମାନ କ୍ ମଧ୍ୟରୁ ମୋ ବୋଉ କିଏ ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁନି ,ମତେ ଟିକେ ଚିହ୍ନାଇ ଦଉନ । ହଉ ତମ ଇଚ୍ଛା , ତମେ ଏଇ ମିଠା ନିଅ ମୋ ବୋଉ କୁ ରସ ଗୋଲା ଭଲ ଲାଗେ । ସେ ମୋ ଚାକିରୀ କଥା ଶୁଣି ଗୋଟେ ଜାଗା ରେ ଦିଇଟା ଖାଇବ । ତମେ ସବୁ ଖାଇବନି ? ଏମିତି କେଶବ ରାତି ସାରା ବାରି ପଟେ ।ବସି ଗପୁ ଥାଏ ପିଲାଙ୍କ ପରି , ଶ୍ଵାସ ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ କହିପକାଉ ଥାଏ ବୋଉ ଆଜି ମୁଁ ଚୋର ସେଇ ଛୋଟ ପିଲା ପରି । ଫେରି ଆସେ ମୋ ପାଖକୁ ।

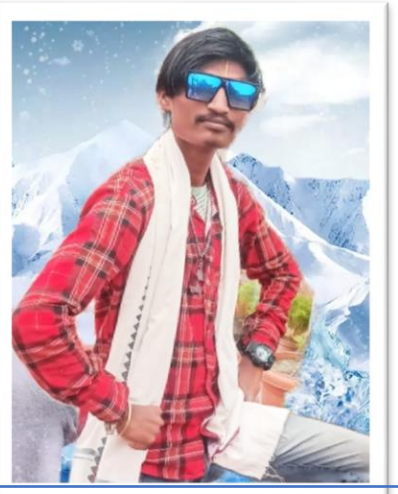
ସକାଳ ହେଲା , କିଏ କେଉଁ ଆଡୁ ଆସି କେଶବ କୁ ଫୁଲ ତୋଡ଼ା ଦେଲେ । ସମସ୍ତେ ତାର ଆମ୍ ବିଶ୍ଵାସ ଆଉ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ ର ତାରିଫ କରୁଥାନ୍ତି । ଜଣେ ଆସି କହିଲେ ତୋ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଟିଏ ଆଣିଛି , ଆଉ ଜଣେ କହିଲା ଯୋଉ ଝିଅଟିର ବାପା ମନା କରୁଥିଲେ ସେ ବି ଖବର ଦେଇଛନ୍ତି ।କେଶବ କହିଲା , ମୁଁ ମୋ ମା କୁ ହରେଇଛି, ଆଉ ମୋର ବଳକା ସମୟ ବାପା କ୍ ସହ କଟେଇବି । ଏମିତି ରେ ମୋର ଘର ସଂସାର ପାଇଁ ଡିଲେ ମାତ୍ର ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ । ଏ ବିଶ୍ଵ ମୋର ,ଆଉ ମୁଁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵ ର । ସମସ୍ତେ ମୋର ,ସେଥି ପାଇଁ ତ ଏ ଚାକିରୀ ! ଗୋଟିଏ ମାଆ ନୁହେଁ ସବୁ ମାଆଙ୍କ ମନରେ ଖୁସି ଆଣିଦେବି । ସବୁ ପରିବାରକୁ ମୋର ନିଜର କରିବି ।ସକାଳର ସୁନେଲି କିରଣ ତା ଆଖିରେ ସମ୍ଭାବନାର ରୋମାଞ୍ଚ ଭରୁଥିଲା ।ସେ ଆଗେଇ ଯାଉଥିଲା ତାର ନୂତନ ପଥରେ ।

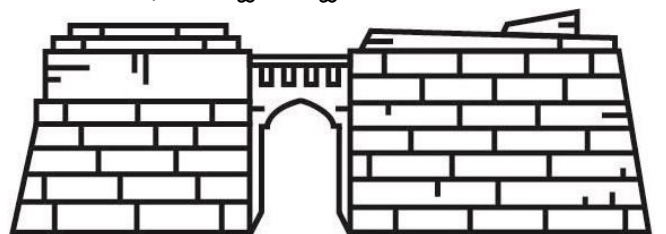
ବାରବାଟୀ କହେ ଆମ କଟକ କଥା...

କିରିଟି ବିମଣ୍ଡିତ ହର୍ମ୍ୟ ଶୋଭାଶାଳିନି ନୀଳ ଶ୍ୟାମଳ ବନରାଜ ଶୋଭିତ ଏହି ବୀରପ୍ରସବିନୀ ପ୍ରଜ୍ଞାପ୍ରସୁ ଉତ୍କଳ ଭୂମି, ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ନିଜ ସ୍ଥାନ କୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରଖିଛି ତାର କଳା ଓ ସଂସ୍କୃତି ରେ ପ୍ରତିଟି ହୃଦୟର ଶୁଷ୍କ କେଦାର ରେ ଏବେ ପଲ୍ଲବୀତ ହୁଏ ଏ ମାଟି ର କଳାକୃତି ଓଡ଼ିଶାର ନୃପୁର ର ନିକୋଶରେ।ଏଇ କଳା, ସଂସ୍କୃତି, ବୀରତ୍ବର ମାଟି ଉତ୍କଳ ର ସମ୍ରାଟ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ଯେଉଁ ଉତ୍କଳ ପ୍ରଦେଶ ର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ଦିନେ କଟକ ଯାହାର ପ୍ରାଚୀନ ନାମ ହେଉଛି "ବାରଣାସୀ କଟକ"। କୁହାଯାଏ ଯେ ରାଜା ନୃପତି କେଶରୀ ପ୍ରଥମେ କଟକ ଠାରେ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ଯାହାର ପୁରୁଣା ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ଯାଯନଗର ବା ଅଧୁନାର ଯାଯପୁର ଆଜି ଆମେ ଆଲୋଚନା କରିବା ସେଇ ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷର ସହର ,ବାଉନ ବଜାର ଆଉ ତେପନ ଗଳିର ସହର କଟକ ବିଷୟରେ।କଟକ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱର ସବୁଠୁ ବଡ଼ ପୁରୁଣା ସହର କହିଲେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ ଦେଶର ପୁରାତନ ସହର ବିଷୟରେ ଯଦି ଆଲୋଚନା କରାଯାଏ ତେବେ କାଶୀ, ଉତ୍କଳିନୀ ଏବଂ କଟକ ର ନାମ ଆଗଧାଡ଼ିରେ ଆସେ। ବର୍ତ୍ତମାନ ର ବଡ଼ ସହର ଚେନ୍ନାଇ, କୋଲକାତା, ମୁମ୍ବାଇ ସବୁ କଟକ ସହର ପରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବାର କଥା ଐତିହାସିକ ମାନେ କୁହନ୍ତି।ମାଦଳା ପାଞ୍ଜି ଓ ଷ୍ଟାଲିଙ୍ଗ ସାହେବଙ୍କ ନିୟମ ଅନୁସାରେ କୁହାଯାଏ ଯେ ଦଶମ ଶତାବ୍ଦୀ ବେଳେ ଉତ୍କଳ ରେ ନୃପକେଶରୀ ରାଜୁତି କରୁଥିଲେ । ସେହି ସମୟରେ ଏହି ସୋମବଂଶୀ ରାଜା ମାନେ ପହିଲି ଆକ୍ରମଣ ର ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇଥିଲେ ଫଳରେ ରାଜା ନୃପକେଶରୀ ଚୌହାନ ଅପେକ୍ଷା ନଦୀ ବେଷ୍ଟିତ କଟକକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କରି ସେଠାରେ ସୈନ୍ୟ ଛାଉଣି କରି ରଖିଥିଲେ। କଟକର ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସୈନ୍ୟ ଛାଉଣି ବା ସୈନ୍ୟଙ୍କ ନିବାସ ସ୍ଥଳୀ । ଉତ୍ତର ଭାରତର ନଦୀବେଷ୍ଟିତ ବାରଣାସୀ ପରି ଏହା ହୋଇଥିବାରୁ ମର୍କତ କେଶରୀ ଏହାର ନାମ "ବାରଣାସୀ କଟକ" ରଖିଥିଲେ କେହି କେହି ଏହାକୁ "ଅଭିନବ ବାରଣାସୀ କଟକ "ବୋଲି ଅଭିହିତ କରିଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହାକୁ ନିଜର ରାଜଧାନୀ କରିଥିଲେ। ମହାନଦୀ ଏବଂ କାଠଯୋଡ଼ି ମଧ୍ୟରେ ବାରବାଟୀ, ବିଡାନାସୀ, ରାମଗଡ଼, ହରିପୁର,କେଶରପୁର, ଶଙ୍କରପୁର, ତୁଳସୀପୁର ଏହି ଗ୍ରାମ ଗୁଡ଼ିକଥିଲା ଯାହାର ଅଧିବାସୀ ମାନେ କୃଷି ଓ ବାଣିଜ୍ୟ କରି ଜୀବିକା ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ। ଐତିହାସିକ ଙ୍କ ମତରେ ରାଜା ନୃପକେଶରୀ ୯୧୪ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଏ ନଗର ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ। ସେତେବେଳେ ଏହା ମହାନଦୀ ଓ କାଠଯୋଡ଼ି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଞ୍ଚଳ ଥିଲା। ଏହି ମହାନଦୀ ପାରହୋଇ ଓଡ଼ିଆ ସାଧବପୁଅ ମାନେ ବିଦେଶକୁ ଯାଉଥିଲେ ବାଣିଜ୍ୟ କରିବାକୁ । ଆଜି ବଦଳି ଯାଇଛି ଯୁଗ ଏ ସମୟ,ସେଇ ପୁରୁଣା ସହର ଆଜି ସ୍ମାର୍ଟ ସିଟି ରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ବସିଲାଣି ହେଲେ ଆଜି ବି ମୁକସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇଛି। ବାଲିଯାତ୍ରା ପଡ଼ିଆ, ବାରବାଟୀ ଦୁର୍ଗ ଏହା ଏବେବି ଅନେକ କଥା କୁହେ ।

ମହାନଦୀ କୂଳରେ ଓଡ଼ିଆ ବୀରତ୍ବ ର ମୁକସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବା ଏହି "ବାରବାଟୀ ଦୁର୍ଗ" ସତରେ କେତେ ମୋଗଲ, ଆଫଗାନ,ମରାଠା ଏବଂ କଳାପାହାଡ଼ ପରି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶ ଲୁଣ୍ଠନକାରୀ ମାନଙ୍କ ସହ ସଂଗ୍ରାମ କରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି କଟକ ର ଛାତି ଉପରେ ଇତିହାସ ର ମୁକସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଯାହାର କ୍ଷେତ୍ରଫଳ ହେଉଛି ୧୨ବାଟି ବା ୨୪୦ମାଣ ତେଣୁ ଏହାର ଏପରି ନାମକରଣ ହୋଇଥିବା କଥା ଲୋକେ କହନ୍ତି। ତ୍ରୟୋଦଶ ଅଧ୍ୟାୟ ରେ ଏହାର କାମ ଆରମ୍ଭ

ତୃଷାରକାନ୍ତ ବଳବନ୍ତରାୟ
ପାଇକବାରବାଟି , ନରସିଂହପୁର ,
କଟକ

ହୋଇଥିଲା ।୧୫୬୦ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ୧୫୭୮ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଓଡ଼ିଶାର ଶେଷ ସ୍ୱାଧୀନ ରାଜା ମୁକୁନ୍ଦ ଦେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ମୁକୁନ୍ଦ ଦେବଙ୍କ ପରେ୧୫୭୮ରୁ ୧୬୦୩ ଏହାର ଉପରେ ଆଫଗାନ,ମୋଗଲ, ମରାଠାମାନେ ନିଜର ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହାର ୨୦୦ବର୍ଷପରେ ୧୮୦୩ରେ ମରାଠା ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଇଂରେଜ ଏହାକୁ ଅଧିକାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଇଂରେଜ ମାନେ କଟକ କୁ ଓଡ଼ିଶାର ରାଜଧାନୀ ବନାଇଥିଲେ । ଆଜି ରାଜୁଡ଼ା ଶାସନ ଆଉ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏବେବି ସେ ଦୁର୍ଗ କଥାକୁହେ ଅନେକ ବୀରଭୂର ଆଉ ଆମ କଳା ଓ ସ୍ଥାପତ୍ୟର । ଏହି ମାଟିରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ପାଇଲଟ ବିଜୁ ପଟ୍ଟନାୟକ ଏବଂ ଅନ୍ତର୍ଜାତୀୟ ବିପ୍ଳବୀ ନେତାଜୀ ସୁବାଷ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଷ ଯାହାଙ୍କ ର ପଦଚିହ୍ନ ଏ ମାଟି କୁ ଗୌରବ ମଣ୍ଡିତ କରିଛି ।କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ଏ ମାଟି ଜନ୍ମ ଦେଇଛି ମଧୁସୂଦନ ଦାସ, ହରେକୃଷ୍ଣ ମହତାବ ଏବଂ ରମାଦେବୀ ଙ୍କ ପରି ନାରୀ ନେତ୍ରୀ କୁ ।କେହି କେହି ଏହାକୁ ସିଲିଭର ସିଟି କହୁଥିବା ବେଳେ କେହି କେହି କୁହନ୍ତି ଭାଇଚାରାର ସହର । ଦଶହରା ର ଦୁର୍ଗାପୂଜା କୁ ସଭିଏଁ ପାଳନ୍ତି ବଡ଼ ଧୁମଧାମରେ ପାଳନ କରୁଥିବା ବେଳେ କଟକ ବାଲିଯାତ୍ରା ଦୂରଦୂରାନ୍ତର ରୁ ଟାଣି ଥାଏ ଏହି ମାଟିକୁ କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ବାରବାଟୀ ଷ୍ଟାଡ଼ିୟମ୍ ମଧ୍ୟ ଖେଳ ଋତୁରେ ଅନେକ ବିଦେଶୀ କ୍ଲବ ଟାଣିଛି ଏଠାକୁ । ପାଣ୍ଡିତ୍ୟ ର ଗନ୍ତାଘର ରେଭେନ୍ସା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ କୁ ଅଧ୍ୟୟନ ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଛୁଟେ ମେଧାବୀ ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ଙ୍କ ସୁଅ ।କଟକ ର ହୃଦୟରେ ମା ମହାନଦୀ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା ବେଳେ ଏହାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମଣ୍ଡନ କରେ ହାଇକୋର୍ଟ, ବାରବାଟୀ ଦୁର୍ଗ, ବାରବାଟୀ ଷ୍ଟାଡ଼ିୟମ୍,ମା କଟକ ଚଣ୍ଡୀ ,ଅଂଶୁପା ହ୍ରଦ, ଆଠଗଡ଼ ଧବଳେଶ୍ୱର ମନ୍ଦିର , ବଡ଼ଫା ଭଙ୍ଗାରିକା ମନ୍ଦିର , ବଡ଼ଫା ଓ ନରସିଂହପୁର ରାଜବାଟୀ, ଚମ୍ପୈଶ୍ୱର ବାବା ଚମ୍ପାନାଥ ।ଏଠାରେ ୯୦%ହିନ୍ଦୁ,୮%ମୁସଲମାନ ଏବଂ୨% ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଲୋକମାନେ ବସବାସ କରନ୍ତି । ତଥାପି ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ପର୍ବପର୍ବାଣୀ ପାଳନ କରନ୍ତି । ଗୁରୁନାନକ ଏହି କଟକ ଦେଇ ଜଗନ୍ନାଥ କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା କୁ ପୁରୀ ଯାଉଥିଲେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବାରୁ ଏହି ମାଟିରେ ବିଶ୍ରାମ କରିଥିଲେ ଯାହାଙ୍କ ସମ୍ମୁତି ରେ ସେଠାରେ ଗୁରୁଦ୍ୱାର ସ୍ଥାପନ ହୋଇଛି ବାସ୍ତବିକ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ "ବସୁଧେବ କୁର୍ତ୍ତୁମ୍ୟତମ୍" ମନ୍ତ୍ରରେ ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ସତେକି ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ ଆଉ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ଏଠି ଜାତି ଓଡ଼ିଆ ଓ ଭାଷା ଓଡ଼ିଆ,ଏ ଭୂଖଣ୍ଡର ରାଜା ଜଗନ୍ନାଥ ଆଉ ସଭିଙ୍କ ଠାଣି କଟକିଆ । ଯାହାଙ୍କ ଆରାଧ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ, ଯାହାଙ୍କ ଧରାପୃଷ୍ଠ ରେ ପ୍ରବାହମାନ ମା ମହାନଦୀ । ଯେଉଁଠୁ ସ୍ୱର ଉଠିଥିଲା ଇଂରେଜ ବିରୋଧରେ ନେତାଜୀ ବୋଷଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ରେ ।ତାରକସି ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ହସ୍ତତନ୍ତ ସବୁଥିରେ ନିପୁଣ ଯାର କଳାକାର । ବାସ୍ତବରେ ଏଇ କଟକ କଳାଭୂମି,ତୀର୍ଥଭୂମି,ଆଉ ଦେବଭୂମି ଆଉ ମିତ୍ରୀର ମହାସମୁଦ୍ର ।ସତରେ କେତେ ସମ୍ମତି ଆଉ ସର୍ବ୍ୱମ୍ ଅଧ୍ୟାୟ ଇତିହାସ ରତ୍ନଗର୍ଭ ରେ ଆଜି ବିଲୀନ ।ଆଉ କିଛି କିଛି ସମ୍ମତି ଆଜି ବି କହୁଛି ଆମ ମା ମାଟି ର କଥା ।ଦିନ ପରେ ଦିନ ବିତିଯାଉଛି ତଥାପି ସେ ଏବେ ଆମକୁ କହୁଛି ଆଗକୁ ଆମର ଉତ୍ତର ପିଢ଼ି କି କହିବ ଏଇ ମାଟିର କଥା ଆମ କଟକର କଥା ଆମ କଟକିଆଙ୍କକଥା । ସତରେ ମନେହୁଏ ଯେମିତି ବାରବାଟୀ ଦୁର୍ଗ ଆଜି ମନେପକାଉଛି ଆମ କଟକର ପୁରୁଣା ଓ ଅଭୁଲ କଥା ସବୁକୁ ଆଉ ବଖାଣି ବସେ ସେଇ ବାଟରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ତା'ର ଅକୁହା କଥା ସବୁକୁ ଏହା ଦେଖିଲେ ମନେହୁଏ ସତେ ଯେମିତି "ବାରବାଟୀ କହୁଛି ଆଜି ଆମ କଟକ କଥା" ..

ସ୍ୱପ୍ନ କହିତ ସ୍ମୃତି ଶିଖା...

ଖୋଲା ଆଖିରେ ମୁଁ ସପନ ବୁଣଇ
ନିଦ ନ ଆସିବା ବେଳେ ,
ପାଛୁଶାଳାର ପରିଭାଷା ଖୋଜେ
ବୟସର ଲମ୍ବା ତାଳେ ।

ଅନ୍ୟ ପାଇଁ ଗଢେ ନଭଶ୍ରୁତ୍ୟା ସୌଧ
କ୍ଷତ ବିକ୍ଷତ ହୋଇ ,
ମଖମଲି ଶେଯ ବିଛାଇ ଦିଏ ମୁଁ
ଗଜଦନ୍ତ ପଲଙ୍କେ ନେଇ ।

କ୍ଷତାକ୍ତ ଆତ୍ମାର କ୍ଷତ ଦିଶେ ନାହିଁ
ଅଭିଯୋଗ ଥିଲେ ଯେତେ ,
କୋଇଲାଚୁ ହୀରା ଗଢିବା ଆଶାରେ
ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ପାଏ ସତେ ।

ଦୁନିଆ ସାଜିଛି ଆଶାବାଦୀ ଆଜି
ଆଶା ହିଁ ଏକ ସମ୍ବଳ ,
ଜୀବନ ପଥରେ ମୋଡ଼ ଆସିଗଲେ
ପାଦ ହୁଏ ଟଳମଳ ।

ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ସବୁ ଛଳନା ଲାଗଇ
ପ୍ରେମ ପ୍ରତିଧ୍ୱନି ସ୍ୱରେ ,
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର ରଙ୍ଗ ବି ବଦଳେ
ମର୍ଯ୍ୟାଦାର ମହିମାରେ ।

ଚକ୍ଷୁବାନ୍ ଏଠି ଜଞ୍ଜାନ୍ ରୂପରେ
ସିଂହାସନ ପରେ ବସେ ,
ଅର୍ଦ୍ଧ ସତ୍ୟ କୁ ବି ସ୍ୱଚ୍ଛସ୍ୱପ୍ନ ଭାବି
ଅସରନ୍ତି ହସ ହସେ ।

ହସ ହାତୁଡିରେ ଆଘାତ କରେ ସେ
ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ,
ତୃଷିତ ସ୍ମନ ନୀରବତା ଖୋଜେ
ଅନିଚ୍ଛାରେ କରି ବାସ ।

ଡଃ: ଶୁଭ୍ରା ଦାସ
ଝାଞ୍ଜିରୀ ମଙ୍ଗଳା,
ଡେଲେଙ୍ଗା ବଜାର, କଟକ

ଭାବନା ରାଇଜେ ମନ ଉପବନେ
ସ୍ନେହ ର ପ୍ରଲେପ ଭରେ ,
ଆଲିଙ୍ଗନ ପରେ ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ
ସର୍ତ୍ତର ସାହାରା ଧରେ ।
ମହାଶୂନ୍ୟତା ର ନିବିଡ଼ ଅନ୍ଧାର
ପରି ଲାଗେ ମନ ତାର ,
ଆଲୋକ ପୁଞ୍ଜରେ ଆଲୋକିତ ହେବ
ସ୍ୱପ୍ନ ଯେ ଖୋଲା ଆଖିର ।

ଘାଟି ରାସ୍ତା ପରି ଜୀବନଟା ସତେ
ଅଟେ ଭୟଙ୍କର କେତେ ,
ତଥାପି ମୁଁ ସେହି ପଥ କୁ ଆଦରି
ଚାଲେ କଳ୍ପନାର ସ୍ରୋତେ ।

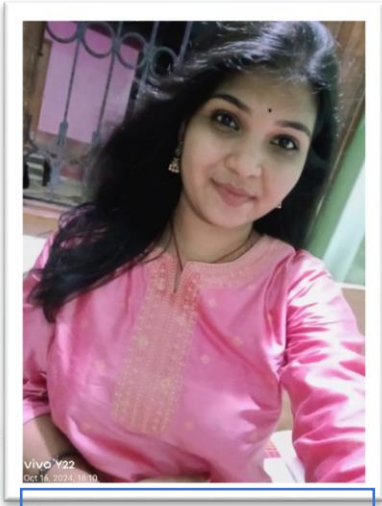
ସ୍ୱାର୍ଥ ସମ୍ପର୍କରେ ବନ୍ଧା ଏ ଦୁନିଆ
ସଭିଏଁ ଏଠି ଦର୍ଶକ ,
ମରୀଚିକା ପଥେ ନିତି ଧାଇଁଥିଲେ
ଭୁବନ ମିଳେ କ୍ଷଣିକ ।

ଯୁଗ ବିଦ୍ରୁଅଛି ଯୁଗର ପଥରେ
ପ୍ରକୃତି ନିୟମ ବହି ,
ଆଜି ଯାହା ଅଛି କାଲି କି ନ ଥିବ
ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ଏହି ।

ଜାତି...

କିଏ ଗଢ଼ିଛି ଏ ଜାତି ?
କାହିଁ ମିଛ ରେ
ଏ ଜାତି ପ୍ରହସନ !
କିଏ ହିନ୍ଦୁ, କିଏ ମୁସଲମାନ ଫୁଣି କିଏ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ୍ ?
କାଇଁ ଆଜି ରକ୍ତ ରଙ୍ଗର ରଞ୍ଜିତ
ମୋ ପୁଣ୍ୟ ଭାରତ
ସ୍ୱର୍ଗୟ ଭୂଇଁ ?
ଶାନ୍ତି ମୈତ୍ରୀ ,
ବିରତ୍ତ ଧୂଜା ଆଉଟେ
ଭିଜା ରକ୍ତ ବାସ୍ନା କୁ ଛୁଇଁ...
ନୀରିହର ରକ୍ତ ଛଟେଇ,
ନିଜ ନୃଶସତାର ଚର
ଚରିତାର୍ଥ ପାଇଁ ...
କାଇଁ ଏ କଳିଯୁଗ ମଣିଷ
ଦିଏ ଜାତି ର ହାହି ।।

ଗୀତାଞ୍ଜଳୀ ସାହୁ
ଭଦ୍ରକ

ସ୍ୱାଧୀନ...

କିପରି କହିବୁ ନିଜକୁ ସ୍ୱାଧୀନ
ଯେଉଁଠି ସ୍ୱପ୍ନକୁ ମିଳେନା ସମ୍ମାନ
ପରିହାସକୁ ଦିଆଯାଏ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ
କଣ ଏପରି କହିବୁ ନିଜକୁ ସ୍ୱାଧୀନ?

ପରିବାର ଭୂମିକା ଅତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ
କରେ ଆମର ସବୁ ଦାୟିତ୍ୱ ବହନ
କିନ୍ତୁ ଯେବେ ବଳୀୟତେ ଆମର ସ୍ୱପ୍ନ
କଣ ଏପରି କହିବୁ ନିଜକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ?

ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ଅଛି ଅଧିକାର
ତେଣୁ ଆଖିରେ ରହିଛି ଅନେକ ସ୍ୱପ୍ନ
କିନ୍ତୁ ସୁଯୋଗ ନାହିଁ ତାହା କରିବାକୁ ପୁରଣ
କଣ ଏପରି କହିବୁ ନିଜକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ?

ନମିତା ଜାନୀ
ନୟାଗଡ଼

ମନ ଖୋଜେ ମନଟିଏ ...

ଏ ମନରେ ରଖିଛି ସାଇତି ତୁମକୁ
ତୁମ ଲାଗି ଏ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଭୁଲି ମୁଁ ଯାଇଛି
ତୁମ ସ୍ୱର୍ଗରେ କି ଯାବୁ ଅଛି ?
ସାରା ରାତି ତୁମକୁ ମୁଁ ଝୁରେ ,
ମନ ମୋର ଖୋଜେ ଖାଲି ତୁମକୁ ।।

ତୁମ ବିନା ସାରା ଦୁନିଆଁ ଲାଗେ ଫିକାଫିକା
ତୁମେ ଯେବେ ଆସ ମୋ ପାଖେ,
ହଜିଯାଏ ଏ ମନ ତୁମରି ଠାରେ ,
ପ୍ରେମ କଣ ଜାଣେ ନାହିଁ ମୁଁ...
ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁ ହୋଇଯାଏ ପାଗେଳୀ
ଯେତେ ଦେଖିଲେ ତୁମକୁ ମନ ମୋର ମାନେନି
ଆଖି ପଲକରେ ସବୁଦିନ ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ।।

ଭାଗ୍ୟର ଲେଖା କରିଛି ଦୂର ସିନା
ହୃଦୟ କେବେ ଦୂର ହୋଇନାହିଁ
ସେମିତି ମହ ମହ ହୋଇ ବାସୁଥାଏ ତୁମ ଲାଗି
ଫୁଲ ଯେମିତି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ
ଦେବତା ମଥାରେ ଲାଗିବା ପାଇଁ ,
ମୁଁ ସେମିତି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ତୁମରି ଲାଗି ।।

ପ୍ରମିଳା ସ୍ୱାଇଁ
ରାଜକନିକା, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଏକ ନୂତନ ଆଶାରେ ପ୍ରାଣ ସଞ୍ଚାର...

ମହାପ୍ରଭୁ ତୁମେ ମହାନ...

ମହାପ୍ରଭୁ ତୁମେ ମହାନ ,
 ସ୍ୱର୍ଗ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଗରୀୟନ୍ ।।
 ସାଜି ଅଛ ପ୍ରଭୁ ଦାରୁ ଦେବତା ,
 ଦୁନିଆ ଦେଖୁଛି ତମେ ସଂଯମତା ।।
 ଟକା ଆଖିରେ ଜାଗର ଦେଖୁଛି ,
 ରତ୍ନ ସିଂହ ସନେ ବସି ଜଗତ ପାଲୁଛି ।।
 ପତିତପାବନ ବାମ୍ନା ଆକାଶେ ଉଡ଼ାଇ ,
 ଧନ୍ୟ ମହା ପ୍ରଭୁ ନାମେ ଜଗତ ଜାଣଇ ।।
 ନିଲାଦ୍ରିଶ ପ୍ରଭୁ ତୁମେ ଦାସିଆ ଠାକୁର ,
 ଆଦିବାସୀ ହସ୍ତେ ପୂଜା ତୁ ସୋନପୁରର ।।
 ବାଇଶି ପାହାଚ ତୁମ ଦେଉଲେ ସଜାଇ ,
 ଭକ୍ତେ ଗନେ ମହାପ୍ରସାଦ ଆନନ୍ଦେ ବଢ଼ାଇ ।।
 ଦଇତା ପତି ସେବଇ ତୋହର ଚରଣ ,
 ଦୁଃଖ ଥିଲେ ଭକ୍ତ କଷ୍ଟ କରୁ ନିବାରଣ ।।
 ନବକଳେବର ପଣେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରତିଷ୍ଠଇ ,
 ବର ସକେ ସ୍ନାନ ବେଦିରେ ସ୍ନାନ ଯେ କରଇ ।।
 ରତ୍ନବେଦୀ ତୁମ ପାଇଁ ସଦା ସଜାଗ ରହଇ ,
 ସ୍ନାନ ପଣେ ମହା ପ୍ରଭୁ ସୁନା ବେଶ ଯେ ଧରଇ ।।

ଶ୍ରୀ କ୍ଷେତ୍ର ତୁମ ରହଣି ସ୍ଥାନ ,
 କରୁଛି ଜଣାଣ ମୁହିଁ ଶ୍ରୀ ହୀନ ।।
 ଚାରି ଧାମ ମଧ୍ୟେ ତୁମରି ଧାମ ,
 ବକ୍ତା ସ୍ନେହେ ଡାକେ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ଧାମ ।।
 ପୁରୀ ବେଲା ଭୂମି ତୁମ ପାହନ୍ତେ ,
 ଦୁଃଖ ପାରି କର ଆହୋ ସାଆନ୍ତେ ।।
 ନୀଳ ଚକ୍ର ତୁମ ସିର୍ସେ ବିରାଜେ ,
 ସୁଦର୍ଶନ ତୁମ ସାଥେ ଗରଜେ ।।
 ତୋର ପରେ ଭୋଗ ଶ୍ରୀ ଅନ୍ନ ବୋଲେ ,
 ଅବତ୍ତା ଲାଗାଇ ପୁଣି ବିମଳା କମଳେ ।।
 ତୋହରି ରୋଷରେ ଅନ୍ନ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରସଇ ,
 ଗୋଟି କ ଉପରେ ପାତ୍ର ଗୋଟିକ ରୁହଇ ।।
 ତୋହରି କ୍ଷେତ୍ର ପଟିରି ଜଗତ ଜାଣଇ ,
 ମେଘନାଦ ରୂପେ ତାହା ଶବ୍ଦ ପ୍ରବାଡ଼ଇ ।।

ହିମାଞ୍ଚଳ ନାଗ
 ସାଲେପାଲି, ମଣିରାମପୁର ,କଳାହାଣ୍ଡି

ତୋହରି ଦୁଆର ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡ ନାମେ ଜଣା ,
 ତୁହି ସେହି ଅଣାକାର ନିରାକାର ରୁପି,
 ତୋ ହାତ ମୋ ସିରେ ରହୁ ମୁଁ ମଣିଷ ପାପି ।।
 ତୋହରି ଯାତରା ସାରା ଜଗତେ ବିକ୍ଷାତ ,
 ତୋ ହାତ ଯିବା ଗଲା ରାବଣ କୁ କ୍ଷାତ ।।
 ଆହେ ମହା ବାହୁ ତୁମେ କୈବଲ୍ୟ ଠାକୁର ,
 ତୁମେ ମହା ବାହୁ ତୁମେ ପୁରୀର ଠାକୁର ।।
 ନୀଳାଦ୍ରି ବିଜେ ତୁମ ହେରା ପହରାରେ ,
 ନନ୍ଦୀଘୋଷେ ବିଜେ ପରା ରଥ ଯାତରାରେ ।।
 ଛେରା ପାହରା କରାଉ ଗଜପତି ହାତେ ,
 ହରିବୋଲ, ହୁଳହୁଳି ବୋଲ ହଇ ହୋ ଭକତେ ।।
 ନାନା ପିଠା ପଣା ମାନ ତୋହର ନିମିତ୍ତ ,
 ରଥ ରେ ବିରଜୁ ମଧ୍ୟେ ସୁଦର୍ଶନ ଯେ ସହିତ ।।
 ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ତୁମେ ସବା ଶେଷେ ଥାଅ ,
 ମଧ୍ୟମେ ଦର୍ପଦଳନେ ଭଗ୍ନୀ ସୁଭଦ୍ରା ବୋଲାଅ ।।
 ସର୍ବ ଅଗ୍ରେ ଭ୍ରାତା ବଳରାମ ରଥ ଯାଏ ,
 ତାଳଧ୍ୱଜ ତାଙ୍କ ରଥ ଯାହା ଜଗତ ବୋଲାଏ ।।
 ନଅ ଦିନ ରହି ପୁଣି ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର କୁ ଆସ ,
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଜଗି ଥାନ୍ତି ଦେଖାଇ ଆକ୍ରୋଶ ।।

ଭାବର ଠାକୁର...

ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ନିତି ପାଦ ଥିବା ଯାଏଁ
ବଡ଼ଦାଣ୍ଡେ ଚାଲୁଥିବି ,
ଭକ୍ତ ପାଦଧୂଳି ପାଇ ହେ ସାଆନ୍ତେ
ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଲଭିବି ।।

ନୀଳଚକ୍ର ପରେ ପତିତପାବନ
ନିତି ଦର୍ଶନ କରିବି ,
ଥାଉ ଯେତେ ଦୁଃଖ ହେବିନି ବିମୁଖ
ତୋ ଶ୍ରୀମୁଖ ଦେଖୁଥିବି ।।

ବାଇଶି ପାହାଚେ ଚଢ଼ି ଯାଉଥିବି
ଅନ୍ତରେ ଭକତି ବହି ,
ଆନନ୍ଦ ବଜାରେ ଅତି ଆନନ୍ଦରେ
ଅବଢ଼ା ଖାଇବି ମୁହିଁ ।।

ଇଚ୍ଛା ଖାଲି ତୋର ଶ୍ରୀମୁଖ ଦର୍ଶନ
ଆନ ଚିନ୍ତା ନାହିଁ ମନେ ,
ସବୁକିଛି ତେଜି ତୋର ନାମ ଭଜି
ରହିଥିବି ତୋର ଧ୍ୟାନେ ।।

ଶିରୀକ୍ଷେତ୍ରେ ରହି ଦେଖୁଥିବି ମୁହିଁ
ବାରମାସେ ତେର ଯାତ ,
ତୋ ଭାବ ସାଗରେ ବୁଡ଼ି ଯାଉଥିବି
ଗାଉଥିବି ତୋର ଗୀତ ।।

ସଂଗୀତା ନାଏକ
ରେଭେନ୍ସା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ,
କଟକ

ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ...

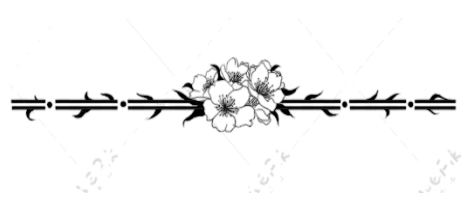
ଗୋଟାଏ ଗାଁ ରେ ସୁଦାମ ନାମକ ଏକ ବାଳକ ଥାଏ । ଜନ୍ମ ରୁ ଅତି ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ରେ ବଢ଼ିଛି, ତିନି ଭଉଣୀ ରେ ଭାଇ । ବାପା ଅତି ଗରିବ । ସୁଦାମ ର ପାଠ ପଢ଼ିବାରେ ବହୁତ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା । ତା ବାପା ଯେତିକି ଧନ ଅର୍ଜନ କରୁଥିଲେ ଘର ଚଳିବା ବହୁତ କଷ୍ଟ ଥିଲା । ସୁଦାମ ପାଠ ପଢ଼ିବା ସହ କିଛି କଷ୍ଟ କରି ଧନ ଅର୍ଜନ କରୁଥିଲା । ତାର ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ବିଦ୍ୟାସାଗର ନାମକ ଜଣେ ଗାଁ ର ଆଦର୍ଶ ଶିକ୍ଷକ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଏହିପରି ଚାଲୁଥାଏ । ଥରେ ଶିକ୍ଷକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ ପ୍ରାୟ ୧୦ ଦିନ ହେବ ସୁଦାମ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଆସୁନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ ଜଣଙ୍କ ତା ଘରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ତାର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତର । ଡାକ୍ତର ବାବୁ ୧୫ ଦିନ ବଞ୍ଚିବ ବୋଲି ତାକୁ କହିଥିଲେ । ଏହି ସବୁ ପରେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଲୁହ ର ଛାୟା ଘେରି ରହିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷକ ଜଣଙ୍କ ତାକୁ ଯାଇ କହିଲେ ତୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା, ସେ ଝରକା ପାଖରେ ଥିବା ଗଛ ଠି ଦେଖୁଛୁ ଯେତେ ଦିନ ଯାଏ ସେ ଗଛ ରୁ ପତ୍ର ଗୋଟାଏ ବି ଝଡ଼ି ନାହିଁ ତୋର କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷକ ଙ୍କ କଥା ରେ ସବୁ ଭୁଲି ଯାଇ ତାର ବଞ୍ଚିବା ରେ ଆଗ୍ରହ ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା ।

ଏମିତି କିଛି ଦିନ ଗଲା ସୁଦାମ ସୁସ୍ଥ ହେଇଗଲା । ସୁସ୍ଥ ହେବା ମାତ୍ରେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯାଇ ଶିକ୍ଷକ ଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ତାଙ୍କ ଘରେ ଯାଇ ଦେଖିଲା ଶିକ୍ଷକ ଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଙ୍କୁ ବିଧବା ରୂପରେ । ଏହା ଦେଖି ସେ ଦୁଃଖ ରେ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ଏବଂ ଏହା କିପରି ହେଲା ? ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା । ସେ କହିଲେ ଯେ ଆଜି ତୁ ନୂଆ ଜୀବନ ପାଇଛୁ କେବଳ ତୋ ଶିକ୍ଷକ ଙ୍କ ପାଇଁ କାରଣ ଯେତେେଲେ ଗଛରେ ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ଝଡ଼ି ଯିବାର ସେ ଯାଇ କୃତ୍ରିମ ପତ୍ର ଲଗେଇ ଆସିବାର । ପ୍ରବଳ ଥଣ୍ଡା ରେ ଯାଇ ସନ୍ଧିପାତ ରେ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଛି । ଏହା ଶୁଣି ସେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ କଲା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସମାଧି ନିକଟ ରେ କୃତଜ୍ଞତା ଜ୍ଞାପନ କଲା ଏବଂ ଆଜୀବନ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଙ୍କୁ ମାଆର ସମ୍ମାନ ଦେଇ ପୁଅ ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ କରିବା କୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲା ।

ବାସ୍ତବ ରେ ଏହି ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ ସମାଜ ପାଇଁ ଏକ ଉଦାହରଣ । । ଆଜିକାଲି ଯେପରି ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ କଳ୍ପକ୍ଷିତ ହେଇ ଚାଲିଛି ଏହି ଗଳ୍ପଟି ସମାଜ ଏକ ବାଉଁ ଅଟେ ।

ପ୍ରତିଭା ପଟ୍ଟନାୟକ
 ଗୋପପୁର, ଟିକିଲି

ଜୀବନ କୁସୁମ...

ବର୍ଷା ବୈଶାଖ ବସନ୍ତ ରତ୍ନଚକ୍ର ଢାଳି
ପ୍ରକୃତି ର ଲୀଳା ରେ ଲୀଳାୟିତ
ସବୁ ରଙ୍ଗ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ,
କେହି ନା କେହି ସେ ରଙ୍ଗେ ହୁଏ ଝଲମଲ ,
ପ୍ରକୃତି ଜଗତ ପରି ଜୀବନ ଆକାଶେ
ଯେବେ ଉଡେ ହୁଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ,
ବୁଣିଦିଏ ସେହିପରି ସୁନେଲି ରଙ୍ଗର ମୁରୁଜ ।

ଅନିତା କୁମାରୀ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ
ଖଲ୍ଲିକୋଟ, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା

ସେହି ପରି ଅବିନିଆ ବୈଶାଖୀ ର ଝଡ
ଯେବେ କେବେ ତାଣ୍ଡବ ରଚଇ
ଝଡ ଅମିଗଲା ପରେ ସେହି ଆକାଶରେ
ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରଭା ବଳେ
ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ଟିଏ ଉଜ୍ଜି ମାରଇ ;
ସପ୍ତରଙ୍ଗେ ଭରା ତା ପସରା
ମନ ବନେ ରଚେ ସେ ଆଖଡ଼ା
ନାନା ରଙ୍ଗ ଫୁଲ ପରି ନାନା ଆଶା ନେଇ
କୁଞ୍ଜବନ ସଜାଇ ସେ ହୋଇଯାଏ ରାଇ ।

କଳା ଧଳା ନାଲି ନେଲି କେବେ ବାଇଗଣୀ
ହଳଦୀ ବସନ୍ତ କେବେ କେବେ କମଳିନୀ
କେବେ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା କେବେ ସେ ଗଙ୍ଗଶିଉଳି
ସୁରୁଜକୁ ଦୂରୁ ଦେଖୁ ଯାଏ ସେ ମଉଳି
କେବେ ପୁଣି ବସନ୍ତ ର ମଧ୍ୟେ
କିଆ ଅବା କେତକୀ ର ପ୍ରାୟେ
ବିତରେ ସେ ବାସ କେଉଁ ନିଭୂତ ନିଳୟେ
କେବେ ପୁଣି ସୁରଭି ବିହୀନ -
ପିଙ୍ଗଳ ବରଣ ପଳାଶ ରୂପରେ
ଦସ୍ତ ହୁଏ ଅପେକ୍ଷା ର ଯଜ୍ଞବେଦୀ ପରେ ।
କେବେ ପୁଣି ସୋରିଷ ଫୁଲ ର କୋମଳତା ମଧ୍ୟେ
ହସୁଥାଏ କିରି କିପରି ସୁନେଲି ଆନନ୍ଦେ !

କେବେ ପୁଣି କନିଅର ଦୂର ଦେବାଳୟେ
କେବେ ହେୟ ମନ ପ୍ରାଣେ ଘାସ ଫୁଲ ଟିଏ
କେବେ ପୁଣି ସାଧାରଣ ଟଗର ତରାଟ
କେବେ ପୁଣି ଇଟମଲା ରୂପେ ଶୋହେ
ବିବାହ ବେଦୀ ରେ ।
କେବେ ରଜନୀଗନ୍ଧା ର ଗନ୍ଧେ ହୁଏ
ମତୁଆଲା
କେବେ ପୁଣି ଗୋଲାପ ଲୋଭରେ
କଣ୍ଟାର ଆଘାତେ
ଜୀବନ କୁ କରଇ ଘାଇଲା ।
ଏହି ପରି ଜୀବନ - କୁସୁମ
ରତ୍ନଚକ୍ର ପରି
କେତେବେଳେ କୋମଳ ତ କେତେବେଳେ
ଲଭଇ ପରମ ।।

ପ୍ରେମ / ଅପ୍ରେମ ...

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ରଙ୍ଗ
ମଧୁମତି ମଧୁଶାଳା ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ମିଛ ସମ୍ପର୍କର
ସୁସଜ୍ଜିତ ଚିତ୍ରକଳା ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଆଶାର ଅଲୋକ
ଅନ୍ଧାର ରାତିର ସାଥ୍ ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ବାଲି ଘରଟିଏ
ନିମିଷେ ହଜାଏ ଛୁଟି ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଗୀତା ଭାଗବତ
ମହାକାବ୍ୟ ରାମାୟଣ ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ଅଢେଇ ଅକ୍ଷର
ନେଇ ଥାଏ କେବେ ପ୍ରାଣ ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଶ୍ରୀବଣରେ ଭିଜା
କୋରକିତ କାଦମ୍ବିନୀ ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ କଳଙ୍କର ନଈ
ଜୁଆରିଆ ସ୍ରୋତସିନୀ ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ସୁଖର ବଉଦ
ପ୍ରଣୟର ବାରି ଧାରା ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ଲୁହରେ ବହୁରା
ଦୁଃଖର ସାଗର ପରା ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ମିଠା ମିଠା ସ୍ମୃତି
ଅଭିସାର ମିଠା ଗପ ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ଦେହର ଦହନ
ପାପ ଆଉ ପଶ୍ଚାତାପ ।।

ସସ୍ମିତା ତ୍ରିପାଠୀ
କହ୍ନୁଇପୁର , ଯାଜପୁର ରୋଡ

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ମଧୁର ମୂର୍ଚ୍ଛନା
କୋକିଳର ମିଠା ସ୍ବର ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ବେସୁରା ରାଗିଣୀ
ଭଗ୍ନ ହୃଦୟ ବୀଣାର ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ସୁନେଲି ସକାଳ
ଭଦିତ ସୁରୁଜ ଟିଏ ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ଉଆଁସି ରାତିର
ଅବାଞ୍ଛିତ ସ୍ବପ୍ନ ଟିଏ ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ସେନେହ ସଉଧ
ମୂଲ ତା ଅମୂଲ ମୂଲ ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ଭଙ୍ଗା ନଉକାଟେ
ଅପହଞ୍ଚିଥ ଥଳ କୂଳ ।।

କାହା ପାଇଁ ପ୍ରେମ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଭାବ
ଦେବା ଦେବୀ ଆରାଧନା ,
ମୁଁ କହିବି ପ୍ରେମ ନିଜ ସହ ନିଜେ
କରିଥିବା ପ୍ରତାରଣା ।।

ଭୂମି ର ପ୍ରଶ୍ନ ...

କାଳିଆ, ଆଉଥରେ ଆସିଛି ତୁମ ଦାଣ୍ଡକୁ
କିଛି ମାଗିବାକୁ ନୁହେଁ, କିଛି ଦେବାକୁ
ପ୍ରଶ୍ନର ଆସରା ସାଥରେ ନେଇ ଆସିଛି
ଆଜି ସବୁ ତୁମପାଖରେ ରଖିବି,
ଅଭିଯୋଗର ଖାତା ତୁମ ଆଗରେ ଖୋଲିବି ।

ଜାଣେନା, ତୁମେ ଉତ୍ତର ଦେବ କି ନାହିଁ,
ତଥାପି ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବ ।
ଭୂମିର ଭୂଲ କ'ଣ?
କାହିଁକି ବିନା ଦୋଷରେ ମୁଁ ସଜା ପାଉଛି?
ଯଦି ଦୁଃଖ ଦେବାରେ ଲୁଚିଛି ଖୁସିର ଝଲକ,
ତେବେ କାହିଁକି ଦେଖାଉଛ ସୁଖର ଆଲୋକ !
ଜାଣିଶୁଣି ତୁମେ ଦୁଃଖ ଦେଉଛ,
କ'ଣ ଏଭଳି କରି ତୁମେ ଖୁସିରେ ଅଛ?

କୁହ କାଳିଆ, କୁହ ।
ଏମିତି ପ୍ରତିଦିନ କଷ୍ଟ ଦେବା ଅପେକ୍ଷା,
ତମ ବଡ଼ ଦାଣ୍ଡରେ ଥରେ ମାରିଦିଅନା ।
ଆଉ ତୁମ ବଡ଼ପଣକୁ ମହାନ କରି ନିଅନା !
ଜଗତର ଠାକୁର ବୋଲାଉଛ
ଭୂମିର ଡାକ ବି ଶୁଣୁନ,
ସବୁବେଳେ ତୁମ ଖୁସି ମାଗୁଥିଲି
ଆଜି ଦୁଃଖର କାରଣ ମାଗୁଛି
ଦେଇପାରିବ !

ଖୁସିର ନୌକାରେ ବସେଇ ଦୁଃଖର ବର୍ଷା କରିବାର କାରଣ କ'ଣ?
ମଝି ସୁମୁଦ୍ରରେ ରଖି ଅକାତ ଗଣ୍ଡକୁ ଠେଲିବାର କାରଣ କ'ଣ?
ଅନ୍ଧାରରେ ରଖିବାର ଅଛି ଯଦି ଏଇ ଦୁଇ ଆଖି ଦେବାର କାରଣ କ'ଣ?
ମାଗି ପାରିବିନି ଯଦି ତୁମକୁ ସେ ଦୁଇ ହାତ ଦେବାର କାରଣ କ'ଣ?

କୁହ କାଳିଆ କୁହ,
ଭୂମି ପ୍ରଶ୍ନର ଆଜି ଜବାବ ଦିଅ ??

ଭୂମିକା ମହାରଣା
ଖରଗପୁର ,ପଶ୍ଚିମ ବଙ୍ଗ

ତୁମେ' ଆସନ୍ତନି...

ତୁମେ ଆସନ୍ତନି,
ପୁଣି ଥରେ ମୋ' ଜୀବନରେ...
ଲୁଚାଇ ରଖନ୍ତି ଆଉଥରେ, ଏ ମନରେ..

ଆକାଶର ବୁକୁଡ଼ିରି,
ହଜି ଯାଆନ୍ତେ ଜହ୍ନ ରାଇଜରେ ,
ହାତରେ ହାତ ରଖୁ
ଖୁବ୍ ଗପନ୍ତେ, ଏ ଚିକ୍ମିକ୍ ତାରା ମେଳରେ...

କିଛି ଭାବନା ତୁମର,
ଆଉ କିଛି ସ୍ବପ୍ନ ମୋର,
ସଜାଡ଼ି ପାରନ୍ତେ ଆଉଥରେ, ଏ ଜୀବନରେ...
ତୁମେ ଆସନ୍ତନି,

ତୁମେ ଆସନ୍ତନି,
ଆଉଥରେ ମୋ ସପନରେ...
ସାଧବ ବୋହୂ ପରି ସଜାଇ ରଖନ୍ତି ତୁମକୁ,
ମୋ'ମନ, ମାନସ ପଟରେ...

ତୁମେ ଭିଜନ୍ତନି,
ତୁମେ ଭିଜନ୍ତନି ଏଇ ଶ୍ରାବଣରେ,
ଦେହ ମନ ତୁମ ପ୍ରେମରେ ଭିଜାଇ
ପାଛୋଟି ନିଅନ୍ତି ମୋ' ବାହୁରେ...

ହୃଦୟରେ ଯେତେ ଘୃଣାଭାବ ଥାଉ,
ହୃଦୟରେ ଯେତେ ଘୃଣାଭାବ ଥାଉ,ମନରେ ମିଶାନ୍ତେ ମନ,
ରାଗ ରୁଷା ଭୁଲି, ଦୁହେଁ ମନ ଖୋଲି,
ଦେଖନ୍ତେ ଦିବା ସପନ...

ସବୁ ପ୍ରେମ ମାନେ ଦୁହେଁ ତ' ପାଇବା
ହାରିବାରେ କିବା ଦୁଃଖ,
ଶାଶ୍ବତ ପ୍ରେମରେ କଳଙ୍କ ନ'ଥାଏ
ନିଜକୁ ପଟାରି ଦେଖ...

ଶିଶିର କୁମାର ସାମଲ.
(ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା/ମୁଖ୍ୟ-ସମ୍ପାଦକ)
ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା

ତୁମେ କୁହନ୍ତନି,
ତୁମେ କୁହନ୍ତନି, ତୁପିତୁପି କାନେ କଥା,
ଭିତର ଯାଆନ୍ତା ମନରୁ ବିଷାଦ
ହଟିଯାଇ ନୀରବତା....

ନୀରବତା ତୁମ ଭାରିକଷ୍ଟ ଦିଏ,
ନୀରବତା ତୁମ ଭାରିକଷ୍ଟ ଦିଏ,
ଅସହ୍ୟ ହୁଏ ଯନ୍ତ୍ରଣା,
ସେଥିଲାଗି ବୋଧେ ପ୍ରେମର ବହିରେ
ଶବ୍ଦ ଟିଏ ପ୍ରତାରଣା

ତୁମେ ପଢନ୍ତନି,
ତୁମେ ପଢନ୍ତନି ଅତୀତର କିଛି ପୃଷ୍ଠା,
ବିନ୍ଦୁରୁ ଆରମ୍ଭ, ସାଗରରେ ଶେଷ
ପ୍ରେମ ଯହିଁ ଠାରେ ସ୍ରଷ୍ଟା...

ଗଛ ଲଗାଇ ସବୁଜ ଜଙ୍ଗଲ ସୃଷ୍ଟି କରିବା...

ଆସ ଲଗାଇବା ଗଛଟିଏ ଭାଇ
 ପରିବେଶ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେବ
 ଗଛଟି ଆମର ବନ୍ଧୁ ସହୋଦର
 ବଞ୍ଚିବାର ରାହା ଦେବ.
 ଗଛ ଟି ଦିଅଇ ଅମୃତଜନ ଭାଇ
 ଫଳ ମୂଳ ପତ୍ର ଫୁଲ
 ତା ସହିତ ଏଇ ଦୁନିଆଁରେ କେହି
 ହେବେ ନାହିଁ ସମତୁଲ
 ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର, ବାସଗୃହ, ଦିଏ ସିଏ
 ପାନୀୟ ବି ଦେଇଥାଏ
 ଘରର ଉପକରଣ ପ୍ରାୟ ସବୁ
 ଗଛ ଠାରୁ ମିଳିଥାଏ.
 ଖରାଦିନେ ଆମେ ଗଛର ଛାଇରେ
 ଅଳ୍ପା ମେଣ୍ଟାଇ ଆଆନ୍ତି
 କେତେ ପକ୍ଷୀ ସବୁ ଗଛର ଡାଳରେ
 ବସା କରି ରହିଥାନ୍ତି.
 ନିସ୍ୱାର୍ଥପର ସେ ଦାନ କରେ ସବୁ
 ଆଶା କିଛି ରଖେ ନାହିଁ
 ଉପକାରୀ ବନ୍ଧୁ ଗଛଠାରୁ କେହି
 ଧରାରେ ଜନ୍ମି ନାହିଁ.
 ପତ୍ରରୁ ତାହାର ମହୋଷ୍ଣିୟ ହୁଏ
 ବଞ୍ଚାଇ ଥାଏ ଜୀବନ
 ଗଛ ପାଇଁ ବର୍ଷା ହୋଇ ଥାଏ ଜାଣ
 ଦାନ ତା ଅଟେ ମହାନ
 ଗଛ କାଟି ପଦା କରୁଛି ମନୁଷ୍ୟ
 ପ୍ରଚଣ୍ଡ ଖରା ହେଉଛି
 ସତେ ଯେପରି ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କିରଣରୁ
 ଉତ୍ତପ୍ତ ଲାଭା ଝରୁଛି.
 ଖରାରେ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ
 ଭାରି ଡର ମାଡୁଅଛି

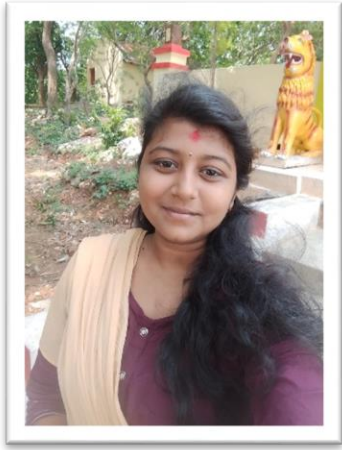
ପ୍ରତିମା ଶତପଥୀ
 ଭାଗବତ ପୁର, ଯାଜପୁର

ଅଂଶୁଘାତ ଭୟ ମନର ଭିତରେ
 ପ୍ରଥମେ ଭଜି ମାରୁଛି.
 ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗଛ କୁ
 ଯନ୍ତ୍ରେ ଦେଲେ ଲଗାଇ
 ସବୁଜ ଜଙ୍ଗଲ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯିବ
 ହସିବ ଭାରତ ଭୂଇଁ.
 ଛୋଟ ଶିଶୁ ପରି ଯନ୍ତ୍ରେ ନେବା ତାର
 ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ ହୋଇବ
 କିଛିଦିନ ପରେ ଦେବ ଅମୃତଜନ
 ତାପମାତ୍ରା କମିଯିବ.
 ଉପକାରୀ ଗଛ କାଟୁଛି ମନୁଷ୍ୟ
 ଆପଣାର ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ
 ଜାଣୁନାହିଁ ସିଏ ଗଛ ନ ରହିଲେ
 ବଞ୍ଚି ପାରିବନି ସେହି.
 ଆସ ଆମେ ସବୁ ମିଳିମିଶି କରି
 ସଭିଏଁ ଶପଥ ନେବା
 ଛୁଟି ଦିନ କିମ୍ବା ଜନମଦିନରେ
 ଗଛ ଟିଏ ଲଗାଇବା.
 ଜଙ୍ଗଲ ବଞ୍ଚିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ବଞ୍ଚିବ
 ଏପରି ସ୍ନେହାନ ଦେଇ
 ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତେ ସଚେତନ ବାଉଁ
 ବାଣ୍ଟିବା ଭଉଣୀ ଭାଇ।

ସୌଭାଗ୍ୟ ନା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ...

ବିଗତ ଦୁଇ ମାସ ହେଲାଣି ଶୁଭାଂଶୀ ଖୋଲି ଚାଲିଛି ଦୁଇ ମାସ ର ଅତୀତ ର ଫର୍ଦ୍ଦ ମାନଙ୍କୁ । ଖୋଜି ଚାଲିଛି ସେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ର ଉତ୍ତର । କିନ୍ତୁ ସେ ସେହି ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ର ଉତ୍ତର ଦୀର୍ଘ ଦୁଇ ମାସ ହେଲାଣି ମଧ୍ୟ ପାଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ଜୀବନ ର ଗତି ପଥ ଯେ କିଛି କ୍ଷଣ ରେ ବଦଳି ଯାଏ ସେ ସେହି ଦିନ ଅନୁଭବ କରିଲା । କିଛି କ୍ଷଣ କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ରେ ସବୁକିଛି ଶେଷ ହୋଇଯାଏ ତାହା ସେ ସେହି ଦିନ ଜାଣି ଗଲା । ଏଠି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ର ବି ବହୁତ ମୂଲ୍ୟ । କାରଣ ସେ ନିଜ ଆଖି ଆଗରେ ଦେଖୁଛି ସେହି କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ କିଛି ସେକେଣ୍ଡ ରେ ଭଗବାନ ତା ପାଖରୁ ଗୋଟିଏ ଅମୂଲ୍ୟ ଓ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜିନିଷ ଛଡାଇ ନେଇଥିଲେ । ସେହି କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ଶୁଭାଂଶୀ ର ବଞ୍ଚିବାର ଶୈଳୀ ହିଁ ବଦଳିଗଲା ।

ସଂଯୁକ୍ତା ପୃଷ୍ଠି
ବିଜ୍ଞାନିକ , ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ଠିକ୍ ଦୁଇ ମାସ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଭାଂଶୀ ର ବାପା ସନ୍ଧ୍ୟା ପାଖରୁ ଟିକେ ଅସୁସ୍ଥତା ଅନୁଭବ କରିଲେ । ତାଙ୍କୁ ସେଦିନ ପଣ୍ଡା ହେବା କାରଣ ରୁ କାଣ ହେଉଥିଲା । ଶୁଭାଂଶୀ ରାତିରେ ତା ବାପା କୁ ଔଷଧ ଦେଇଥିଲା । ଔଷଧ ଖାଇବା ପରେ ତା ବାପା ଟିକିଏ ସୁସ୍ଥତା ଅନୁଭବ କରିଲେ । ରାତି ଯାଇ ସକାଳ ହେଲା । ରାତିରେ ଠିକ୍ ରେ ଶୋଇ ନ ଥିବାରୁ ଶୁଭାଂଶୀ ର ମୁଣ୍ଡ ଜୋର୍ ରେ ବ୍ୟଥା ହେଉଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ସକାଳୁ ଜଳଦୀ ନ ଉଠି ଶୋଇ ରହିଥିଲା । ତା ମୁଣ୍ଡ ବ୍ୟଥା କାରଣ ରୁ ତା ମା' ମଧ୍ୟ ତାକି ଉଠାଇ ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶୁଭାଂଶୀ ବାପା ଙ୍କର କାଣ ସକାଳୁ ଟିକେ ବଢିଗଲା ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଶୁଭାଂଶୀ ର ମା' ଶୁଭାଂଶୀ କୁ ଉଠାଇଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ଉଠି ଦେଖିଲା ବାପା ଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ।ଘରେ ସେ ଏବଂ ତା ମା' ଆଉ ବାପା । ତା ଭାଇ କୌଣସି ଏକ କାମରେ କଟକ ଯାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ କ'ଣ କରିବ ଭାବି ନ ପାରି ତା ଭାଇ କୁ ଫୋନ୍ ରେ ସବୁ କଥା କହିଲା ।ତା ଭାଇ ଗୋଟିଏ ଅଟୋ ଠିକ୍ କରି ଶୁଭାଂଶୀ କୁ କହିଲେ ଯେ ପାଖ ଡାକ୍ତରଖାନା କୁ ନେଇ ଯିବା ପାଇଁ ବାପା କୁ ।ଶୁଭାଂଶୀ ଆଉ ବିଳମ୍ବ ନ କରି ତା ମା' ଓ ବାପା କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ପାଇଁ କହିଲା । ତା ବାପା ଖାଇ ସାରି ନିଜେ ସୁଟ୍,ସାର୍ଟ ପିନ୍ଧି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ଓ ତା ମା' ସେମିତି ଦାନ୍ତ ଘଷି ବାହାରିଲେ । ଖାଇବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମୟ ନ ଥିଲା । ଡାକ୍ତରଖାନା ରେ ପହଞ୍ଚି ଶୁଭାଂଶୀ ତା ବାପା କୁ ଡାକ୍ତର କୁ ଦେଖାଇଲା । ଡାକ୍ତର ଡାଇବେଟିସ୍, ବି.ପି. ଟେଣ୍ସ କରିଲେ ଏବଂ କାଣ ଓ କଫ ପାଇଁ ଶ୍ଵାସକ୍ରିୟା ରେ ଅସୁବିଧା ହେଉଥିବାରୁ ବାପା କୁ ଅକ୍ସିଜେନ ଲଗାଇବା ପାଇଁ ନର୍ସ କୁ କହିଲେ । ସବୁ ଟେଣ୍ସ ସରିଲା,କିଛି ଇଂଜେକ୍ସନ ଦିଆଗଲା, ଅକ୍ସିଜେନ ବି ଦିଆଗଲା ତା ବାପା କୁ । ଶୁଭାଂଶୀ ତା ମା' କୁ କହିଲା,"ଏବେ ତ ସବୁ ସରିଲାଣି ତେଣୁ ତୁ ଯାଇ ପାଖ ଦୋକାନ ରୁ କିଛି ଖାଇ ଆସିବୁ ତା ପରେ ମୁଁ ଯିବି ଖାଇବା ପାଇଁ । କାରଣ କେତେ ସମୟ ଅକ୍ସିଜେନ ଦିଆଯିବ ସିଏ ବି ଜାଣେ ନାହିଁ ।" ତା ମା' ଯିବା ପାଇଁ ମନା କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଶୁଭାଂଶୀ ଜିଦ୍ କରିବାରୁ ଖାଇବା ପାଇଁ ଗଲେ ।

ଶୁଭାଂଶୀ ମା' କୁ ପଠାଇ ସାରି ବାପା କି ପାଖରେ ବସିଛି । କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ କ'ଣ ହେଲା କେଜାଣି ତା ବାପା କୁ ଭାରି ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ଲାଗିଲା ଅଳ୍ପଦେନ ଚାଲିବେ ସତ୍ତ୍ୱେ । ଶୁଭାଂଶୀ ସେତେବେଳେ କ'ଣ କରିବ ତାକୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧି ଦିଶୁ ନ ଥାଏ । ତା ବାପା କି ପାଖରେ ରହିବ ନା ତାହାର କୁ ତାକିବା ପାଇଁ ଯିବ । କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥାଏ ସେ । ବାପା କି ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଦେଖୁ ତା ଆଖିରୁ ଅବିରତ ଲୁହ ଝରିବାରେ ଲାଗିଥିଲା । ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଇ ପାଖ ବେଡ୍ ରେ ଥିବା ଜଣେ ଲୋକ କୁ ଡାକି ତା ବାପା କି ପାଖରେ ବସିବାକୁ କହି ଗୋଟିଏ ନିଶ୍ୱାସ ରେ ଦୌଡ଼ିଲା ତାହାର କି ପାଖକୁ । ତାହାର ଆସି ଦେଖିଲେ ଯେ ଅଳ୍ପଦେନ ସିଲିଣ୍ଡର ରୁ ଅଳ୍ପଦେନ ସରି ସରିଆସୁଛି । ସେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କୁ ଡାକି ସିଲିଣ୍ଡର ବଦଳାଇବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ତା ବାପା କୁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଛୁଆ ପରି ଧରିକି ବସିଥାଏ ବେଡ୍ ଉପରେ । ତା ବାପା କିର ସେ କଷ୍ଟ କୁ ମର୍ମେ ମର୍ମେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିଲା । ବିକଳରେ ତା ବାପା କି ହାତକୁ ଜୋର ରେ ଧରିଥିଲା ସେ । ସେ ତା ବାପା କୁ ମନେ ମନେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଥିଲା ଯେ, "କିଛି ହେବନି ବାପା, ତୁମେ ଚିନ୍ତା କରନି । ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଯିବ ।" କିନ୍ତୁ ନିୟତି ର କିଛି ଅଲଗା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା । ଆଉ ଗୋଟିଏ ସିଲିଣ୍ଡର ବଦଳିବା ପୂର୍ବରୁ ଶୁଭାଂଶୀ ର ଜୀବନ ର ମୋଡ୍ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ବଦଳିଗଲା । ତା ବାପା ଥରେ ତା ଆଡେ ଅତି ଦୟନୀୟ ଭାବେ ଚାହିଁ ଦେଇ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଭଳି ପଡ଼ିଲେ ଶୁଭାଂଶୀ ଉପରକୁ । ଯେତେ ଡାକିଲେ ବି ଆଉ ଶୁଣିଲେନି ଶୁଭାଂଶୀ ର ଡାକକୁ । ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ତା ମା' ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାହାର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଟେଣ୍ଟ କରୁଥିବାର ଦେଖି, ଶୁଭାଂଶୀ କୁ କାନ୍ଦୁଥିବା ର ଦେଖି ସେ ଡରିଗଲେ । ଏଇ ଟିକିଏ ଆଗରୁ ତ ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ଥିଲା ତାହେଲେ ଶୁଭାଂଶୀ କାନ୍ଦୁଛି କ'ଣ ପାଇଁ ?? ତା ବାପା କି ମୁହଁ ରୁ ଅଳ୍ପଦେନ କ'ଣ ପାଇଁ ଖୋଲା ହୋଇଛି ?? ସେ ଶୁଭାଂଶୀ କୁ କିଛି ପଚାରିବା ପୂର୍ବରୁ ତାହାର ଡାକର ଶେଷ ବାକ୍ୟ ଶୁଣାଇ ଦେଲେ, "ସେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି ଏ ଦୁନିଆରେ ।"

ସେହି ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ବାକ୍ୟ ଶୁଭାଂଶୀ ଓ ତା ମା' କୁ ଯେମିତି ଠେଲି ଦେଇ ଗଲା ଏକ ଅନ୍ଧକାରମୟ ଦୁନିଆକୁ । ଶୁଭାଂଶୀ କୁ ଚାରିଆଡେ ଅନ୍ଧାର ଦେଖାଗଲା । ତା ମା' ର ସେ ବୁକୁ ଫଟା କାନ୍ଦ, ବାପା କି ସେ ଦୟନୀୟ ଚାହାଣୀ କଥା ଭାବି ଶୁଭାଂଶୀ ର ସବୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ର ବାଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଏପଟେ ବାରମ୍ବାର ତା ଭାଇ ଫୋନ୍ କରୁଛନ୍ତି ତା ବାପା କି ଦେହ ବିଷୟ ରେ ଜାଣିବା ପାଇଁ । ଫୋନ୍ ଦେଖିକି ବି ସେ ରିସିଡ୍ କରିପାରୁ ନାହିଁ । ତା ଭାଇ କୁ ସେ କ'ଣ କହିବ କିଛି ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ବହୁତ କଷ୍ଟ ରେ ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳିଲା । ନିଜ ଆଖି ର ଲୁହ କୁ ପୋଛି ଆଗ ତା ଭାଇ କୁ ଫୋନ୍ କରିଲା । ତା ଭାଇ ତାକୁ ଫୋନ୍ ରେ ଡାକୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଶୁଭାଂଶୀ ର ଓଠ ଖୋଲୁ ନ ଥିଲା । ସେ ସେମିତି ଫୋନ୍ କୁ କାନ ପାଖରେ ଦେଇ କାନ୍ଦି ଚାଲିଥିଲା । ତା ଭାଇ ଯେତେ ପଚାରୁଥିଲେ କ'ଣ ହେଲା କାନ୍ଦୁଛୁ କ'ଣ ପାଇଁ, ତଥାପି ଶୁଭାଂଶୀ ମୁହଁ ଖୋଲି କିଛି କହି ପାରୁ ନ ଥିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲା " ଏ କେମିତିକି ପରିସ୍ଥିତି ?? କେମିତି ଏ ପରିସ୍ଥିତି କୁ ସେ ସାମ୍ନା କରିବ ?? ଏତେ ସାହସ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ସେ କୋଉଠୁ ଆଣିବ ?? ଏତେ ବଡ଼ ସତ ର ସେ କେମିତି ସାମ୍ନା କରିବ ?? କ'ଣ କେମିତି କହିବ ତା ଭାଇ କୁ ଭାବି ଭାବି ହଠାତ୍ ତା ପାଟିରୁ ସେହି ନିଷ୍ଠୁର କଷ୍ଟବାୟକ ସତ ଟି ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ।" ଦଶ ମିନିଟ ଯାଏଁ କେହି କାହାକୁ କିଛି କହି ପାରୁ ନ ଥିଲେ ସେମିତି ଦୁହେଁ ଲାଇନ୍ ରେ ରହିଥିଲେ । ତା ଭାଇ ଜାଣିଥିଲେ ଶୁଭାଂଶୀ ବହୁତ ଭାବ ପ୍ରବଣ ଝିଅଟିଏ । ଏବେ ତା ମନ ଭିତରେ କ'ଣ ହେଉଥିବ ସେ ଜାଣିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଶୁଭାଂଶୀ

କୁ ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ମା' କୁ ସମ୍ଭାଳି ପାଇଁ କହିଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ବି ଭାବିଲା ଯଦି ସେ ଏମିତି ହେବ ତାହେଲେ ଏ ପରିସ୍ଥିତି ରେ ତା ମା' କୁ କିଏ ସମ୍ଭାଳିବ ?? ସେ ନିଜ ଆଖିର ଲୁହ କୁ ପୋଛି ତା ମା' କୁ ବୁଝାଇଲା । କିନ୍ତୁ ତା ମା' ଶୁଭାଂଶୀ ର କୌଣସି କଥା ଶୁଣିବା ଅବସ୍ଥା ରେ ନ ଥିଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ବୁଝି ପାରୁ ନ ଥିଲା କ'ଣ କରିବ ସେ ଏଇ ଜଟିଳ ପରିସ୍ଥିତି ରେ । ତା ହୃଦୟ କ୍ଷଣ କୁ କ୍ଷଣ ଖଣ୍ଡ ବିଖଣ୍ଡିତ ହୋଇଯାଉଥିଲା । ସେ ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ଦୁଇ ଜଣ ସଂପର୍କୀୟ ଭାଇ ଓ ଦାଦା ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଶୁଭାଂଶୀ ନିଜକୁ ଯେତେ ଟାଣି କରିଥିଲା ସବୁ ବିଫଳ ହୋଇଗଲା । ହୃଦୟର ସେହି ଅକୁହା ଅଦେଖା କଷ୍ଟ ଓ କୋହକୁ ଶୁଭାଂଶୀ ଝରାଇ ଦେଲା ତା ଦାଦା ଓ ଭାଇ ଙ୍କ କୋଳରେ ଲୁହ ଆକାରରେ । ସେମାନେ ଆସିବା ପରେ ବିଭିନ୍ନ ସରକାରୀ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ତା ବାପା କୁ ଡିସ୍ମାର୍ଜ କରିବା ପାଇଁ ଫର୍ମ ପୂରଣ ହେଲା । ଯେତେବେଳେ ସେହି ଫର୍ମ ରେ ସଂପର୍କୀୟ ଜାଗା ରେ ଶୁଭାଂଶୀ କୁ ଦସ୍ତଖତ କରିବା ପାଇଁ କହିଲେ ଶୁଭାଂଶୀ ର ପଛ କଥା ସବୁ ଗୋଟି ଗୋଟି କରି ମନେ ପଡି ଯାଉଥିଲା । ସ୍କୁଲ ର ବିଭିନ୍ନ ସରକାରୀ କାଗଜ ହେଉ କିମ୍ବା ଇନକମ୍ ସାର୍ଟିଫିକେଟ୍ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ସେ ଦୌଡି ଯାଉଥିଲା ତା ବାପା ଙ୍କ ପାଖକୁ ଦସ୍ତଖତ କରିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସିଏ ଏକ ଏମିତି କାଗଜ ରେ ଦସ୍ତଖତ କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ଯେଉଁଥିରେ ତା ବାପା ଙ୍କ ଦେହାନ୍ତର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିବରଣୀ ଥିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲା ଏବେ କିଏ ତାର ସେସବୁ କାଗଜରେ ଦସ୍ତଖତ କରିବ ଅତି ଆଦରରେ ?? ସେ ତା ବାପା ଙ୍କ ହାତକୁ ବହୁତ ଜୋର୍ ରେ ଟାପି ଧରିଲା ତା ବାମ ହାତରେ ଆଉ ଥରିଲା ଥରିଲା ହାତରେ ନିଜ କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା କୁ ଟାପି ଧରି ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଦସ୍ତଖତ କରିଲା । ଦସ୍ତଖତ କରିବା ସମୟରେ ତା ମନ ହୃଦୟ ଆଖି ଗୁମୁରି ଗୁମୁରି କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଡାକ୍ତରଖାନା ର ସବୁ ଫର୍ମାଲିଟି ସରିବା ପରେ ତା ବାପା କୁ ଘରକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ଗାଡି ର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା । ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସରିବା ପରେ ଘରକୁ ଆଣାଗଲା । ଶୁଭାଂଶୀ ଓ ତା ମା' ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ରେ ଆସିଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ରାସ୍ତା ରେ ଆସିବା ବେଳେ ଭାବିଲା, "ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ଡାକ୍ତରଖାନା ଆସିଥିଲେ ଅଟୋ ରେ ସେତେବେଳେ ସିଏ ତା ବାପା ଙ୍କ ପାଖରେ ବସିକି କଥା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ରେ ଏମିତି ପରିସ୍ଥିତି ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଗଲା ଯେ ତା ବାପା ଆଉ ତା ସହ କଥା ହେବା ତ ଦୂରର କଥା ସେମାନେ ଅଲଗା ଅଲଗା ଗାଡି ରେ ଆସୁଥିଲେ ।" ଶୁଭାଂଶୀ ତା ସଂପର୍କୀୟ ଭାଇ ଓ ଦାଦା ଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଜିଦ୍ କରିଥିଲା ତା ବାପା ଙ୍କ ସହ ସିଏ ସେହି ଗାଡି ରେ ଆସିବ ବୋଲି । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝେଇଲେ, " ଯଦି ତୁ ତୋ ବାପା ଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ଏ ଗାଡି ରେ ଯିବୁ ତାହେଲେ ତୋ ମା' କୁ କିଏ ସମ୍ଭାଳିବ ?? ଏବେ ତୋ ମା' ପାଖରେ ରହିବା ନିହାତି ଦରକାର । ଯିଏ ଗଲେ ସିଏ ଆଉ କ'ଣ ଫେରି ଆସିବେ, ତେଣୁ ଯିଏ ଅଛନ୍ତି ତୁ ତାଙ୍କର ଯତ୍ନ ନେ ।" ଶୁଭାଂଶୀ ତା ମା' ଙ୍କର ଅବସ୍ଥା ବୁଝି ଆଉ ଜିଦ୍ କରିଲା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତା ମନ ଗୋଟିଏ କଥା କୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ନାରାଜ୍ ଥିଲା ଯେ, "ତା ବାପା ଆଉ ଏ ଦୁନିଆରେ ନାହାନ୍ତି ବୋଲି ।" ତାପରେ ସିଏ ବାଧ୍ୟ ଶିଶୁ ଟି ପରି ତା ମା' ଙ୍କ ସହ ଅନ୍ୟ ଏକ ଗାଡି ରେ ଘରକୁ ଫେରିଲା ।

ଘରକୁ ଫେରିଲା ପରେ ତା ବାପା କୁ ଯେତେବେଳେ ଶୁଆଇ ଦେଇ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଧଳା ଚାଦର ଘୋଡାଇ ଦେଲେ ସେତେବେଳେ ଶୁଭାଂଶୀ ର ସବୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ପାଣି ପରି ବୋହିଗଲା । ତା ବାପା ଙ୍କ ଛାତି ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ତଣ୍ଡି ଫଟେଇ କାନ୍ଦିଲା । ତାକୁ ଯିଏ ଯେତେ ବୁଝାଇଲା ମଧ୍ୟ ସେ

ଆଉ ବୁଝିବା ଅବସ୍ଥା ରେ ନ ଥିଲା । ତା ବାପା ଙ୍କ ସହ ସବୁ ଖଟା ମିଠା ସ୍ମୃତି ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ରାଗ,ଅଭିମାନ,ଗାଳି,ସ୍ନେହ ସବୁକିଛି । ଅନ୍ୟ ଭାଇ ଭଉଣୀ ମାନେ ତା ବାପା ଙ୍କ ପାଖରୁ ବହୁତ ଗାଳି ଶୁଣିଥିଲେ ଓ ମାତ ବି ଖାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶୁଭାଂଶୀ ଘରର ସାନ ଝିଅ ହୋଇଥିବାରୁ ବୋଧେ ତା ବାପା କେବେ ତାକୁ ମାରି ନ ଥିଲେ । ସ୍ୱଳ୍ପ ରୋଜଗାର ରେ ମଧ୍ୟ କେବେ ଅଭାବ ର 'ଅ' ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇ ନ ଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ଯିଏ ଯାହା ଚାହିଁଛି ତା ଅଳି ପୁରଣ କରିଛନ୍ତି ତା ବାପା । ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କ ମୁହଁ ରେ ହସ ଧାରେ ରହିଥାଏ । ତାଙ୍କୁ ଶୁଭାଂଶୀ କେବେ ଉଦାସ ରହିବାର ଦେଖି ନ ଥିଲା । କିଛି ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସ ନ ଥିଲା କି କାହା ର ଅମଙ୍ଗଳ ଚିନ୍ତା ବି ସେ କରୁ ନ ଥିଲେ । ଜଣେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନାଧାରୀ ମଣିଷ ଥିଲେ ତା ବାପା । ଏତେ ଅଭାବ ଅସୁବିଧାରେ ମଧ୍ୟ କେବେ ସେ ଅସତ୍ ଉପାୟ ରେ ଟଙ୍କାଟିଏ ବି ରୋଜଗାର କରୁ ନ ଥିଲେ । ଛୋଟ ରୁ ବୁଢ଼ା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଆଦର କରୁଥିଲେ । ଯାହାକୁ ଯେମିତି ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦାନ କରିବା କଥା ସେମିତି କରୁଥିଲେ । ତଥାପି ଏତେ ଭଲ ଲୋକ କୁ କାହିଁକି ଭଗବାନ ନେଇଗଲେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ?? ଶୁଭାଂଶୀ ବେଳକୁ ବେଳ ଅଧିର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡୁଥିଲା । କାହାର ସାହୁଦିନ ତା କାନକୁ ଶୁଣା ଯାଉନଥିଲା । ତା ବାପା କୁ କାହାକୁ ଛୁଇଁବା ପାଇଁ ଦେଉ ନ ଥିଲା । ନାକରେ ତୁଳା ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଦେଉ ନ ଥିଲା । କାରଣ ତାର ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା ଯେ ତା ବାପା ତା ତାକ ଶୁଣି ନିଶ୍ଚୟ ଉଠି ତା ମୁଣ୍ଡ ଆଉଁସି ଦେଇ ତା ଆଖିର ଲୁହ କୁ ପୋଛି ଦେବେ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସମସ୍ତେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ତା ଭଉଣୀ ମାନେ ଓ ସଂପର୍କୀୟ ମାନେ । ଦିନ ସାରା ଅଖିଆ ଅପିଆ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତାକୁ ଶକ୍ତିହୀନ ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ଯିଏ ଯେତେ କହିଲେ ବି ଶୁଭାଂଶୀ ପାଣି ଠୋପେ ବି ପି' ନ ଥିଲା । ତା ବାପା ଙ୍କ ଗୋଟିଏ ହାତ ଧରି ସେ ଛୋଟ ଛୁଆ ପରି ଅଳି କରିବା ଭଳିଆ ତାଙ୍କ ଛାତି ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି କାନ୍ଦିଲା । ତାର ଅଳି ଏତିକି ଥିଲା ଯେ," ମୋର କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ ବାପା,ବାସ୍ ତୁମେ ଖାଲି ଉଠିଯାଅ । ମୋର ଆଉ କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ମୋତେ ଖାଲି ତୁମେ ଦରକାର । ଏବେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ ଦେଖୁ ନାହିଁ ବାପା,ତୁମ ହାତ ଧରି ମୁଁ ଏ ଦୁନିଆକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଚାହେଁ ବାପା । ଉଠ ବାପା ଉଠ । ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି "ଯାହାର ବାପା ତାର ସାହା ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣିଛି ଭାଇ ଓ ଅପାମାନେ ମୋର କିଛି ଅଭାବ ରଖିବେ ନାହିଁ କେବେ କାନ୍ଦିବା ପାଇଁ ବି ଦେବେ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତୁମ ସ୍ନେହ ମୋତେ କିଏ ଦେବ ?? ବାପା ବୋଲି ମୁଁ କାହାକୁ ଡାକିବି ??? ତୁମ ଅନୁପସ୍ଥିତି କେମିତି ସହିବି ମୁଁ ବାପା ??? ଏତେ ବଡ଼ ଆଘାତ କୁ ମୁଁ ସହି ପାରିବିନି ବାପା । ଉଠ ବାପା । "ଦିନ ସାରା କିଛି ଖାଇ ନ ଥିବାରୁ ସେ ଅଚେତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ସେ ନିଜେ ବି ଜାଣି ପାରିଲା ନାହିଁ ତାପରେ କେମିତି କ'ଣ ସବୁ ହେଲା ।

ଦିନ ପରେ ଦିନ ଗତି ଚାଲିଲା । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଦଶାହ କର୍ମ, ଏକାଦଶାହ କର୍ମ ଏମିତି ସବୁ କର୍ମ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସରିଗଲା । କିନ୍ତୁ ଶୁଭାଂଶୀ ର ଆଖିରୁ ଯେମିତି କିଏ ନିଦ ନେଇଯାଇଥିଲା । ସେ କାହା ସାମ୍ନା ରେ କାନ୍ଦିଲା ନାହିଁ କି ମନ ଦୁଃଖ ବି କରିଲା ନାହିଁ । କାରଣ ସେ ଚାହୁଁ ନଥିଲା ତା ମା' କୁ ଦୁର୍ବଳ କରିଦେବା ପାଇଁ , ସେ ଚାହୁଁ ନଥିଲା ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କର ଏହି ଦୟନୀୟ ପରିସ୍ଥିତି ର ଫାଇଦା ଉଠାନ୍ତୁ ବୋଲି । ଶୁଭାଂଶୀ ଏହି କିଛି ଦିନ ଭିତରେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କ କୁସଭାବ ସଂପର୍କରେ ଜାଣି ପାରିଥିଲା କିଏ କେମିତି । ଦୁନିଆରେ ଏମିତି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି

ଯେଉଁମାନେ ଆଗରେ ଜଣେ ଦରଦୀ, ଆପଣାର ହୋଇ ଦୁଃଖ ରେ ସାନ୍ତ୍ବନା ଦେବେ କିନ୍ତୁ ପଛରେ ଅନେକ କଟୁ କଥା କହି ପରିହାସ କରନ୍ତି । ଜଣେ ଜଣେ ତା ମା' ଙ୍କୁ ଦେଖୁ ଏମିତି ଅନୁଭବ କରାଇବେ ଯେମିତି ତା ମା' ର ମୁହଁ ଦେଖିଦେଲେ ତାଙ୍କର ଅଶୁଭ ହୋଇଯିବ । କିଛି ଲୋକ ତ ଏମିତି କଥା କହିଲେ ଯେମିତି କାହା ଘରେ ପୂର୍ବରୁ କେହି ସ୍ୱର୍ଗାରୋହଣ କରି ନଥିଲେ ଶୁଭାଂଶୀ ର ବାପା ଙ୍କର ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଏମିତି ହେଲା । ଜଣେ ଜଣେ ତ କଟା ଘା' ରେ ଚୂନ ଦେବାକୁ ପଛାଇଲେ ନାହିଁ । ଶୁଭାଂଶୀ ବହୁତ ଲୋକ ଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁତ କିଛି ବାଧୁଲା ଭଳି କଥା ଶୁଣିଲା । କିନ୍ତୁ କାହାକୁ କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । ସେ ତାର ସବୁ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା କୁ ପାଣି ସହ ଲୁହ କୁ ମିଶାଇ ଧୋଇ ଦେଉଥିଲା ବାଥରୁମ୍ ର ବନ୍ଦ କୋଠରୀ ମଧ୍ୟରେ ଓ ରାତିର ଅନ୍ଧକାର ରେ ।

ତା ବାପା ଙ୍କ ବିନା ଘର ପୁରା ଶୂନ୍ୟ ଯାଇଯାଇଥିଲା । ଶୁଭାଂଶୀ ର ବାପା ଯିବା ପରେ ଶୁଭାଂଶୀ ର ମା' ପୁରା ଚୁପ୍ ଚାପ୍ ସ୍ୱଭାବ ର ହୋଇ ଯାଇଥିଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ଭାବୁଥିଲା, "ମୋ ବାପା ଙ୍କ ବିନା ମୁଁ କେମିତି ରହିବି । ମୋର ସବୁ ଦୁଃଖ ରୂପି ଝଡକୁ ନିଜକୁ ପାହାଡ ଭଳି କରି ଦୂର କରି ଦେଉଥିଲେ ମୋ ବାପା , ମୋ ପାଇଁ ଧରା ରୂପି ନର୍କ କୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି ଦେଉଥିଲେ ମୋ ବାପା , ଜୀବନ ର ସବୁ ବିଷ କୁ ଅମୃତ ପରି ପି' ଯାଉଥିଲେ ମୋ ବାପା, କୌଣସି କାମରେ ହାରି ଯାଉଥିଲେ ପାଦେ ପାଦେ ସାହସ ଦେଉଥିଲେ ମୋ ବାପା । କିନ୍ତୁ ଏଇ ସୁନ୍ଦର ,ସାହସପୂର୍ଣ୍ଣ,ସ୍ନେହ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ର ପ୍ରତୀକ,ଧୈର୍ଯ୍ୟର ଗନ୍ତାଘର,ମୋର ସୃଷ୍ଟିକାରୀ, ମୋର ସ୍ୱର୍ଗ , 'ବାପା' ତାକ ମୋ ପାଇଁ ଏବେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ମୋ ବାପା ଥିଲେ ମହାନ , ମୋ ବାପା ଥିଲେ ମୋର ଶକ୍ତି,ବାପା ଥିଲେ ଏ ଘରର ମେରୁ, ବାପା ହେଉଛନ୍ତି ଚିର ପୂଜ୍ୟ ଓ ଚିର ନମସ୍ୟ, ବାପା ହିଁ ମୋର ସ୍ୱର୍ଗ , ମୋ ବାପା ହିଁ ମୋ ଜୀବନ ତରୁ,ବାପା ହିଁ ମୋ ପାଇଁ ଗର୍ବ ।"

ସବୁକିଛି ଠିକ୍ ଥିଲା ବେଳେ କିଛି ସମୟ ର ଅନ୍ତରାଳରେ ଶୁଭାଂଶୀ ର ଜୀବନ କୁ ଓଲଟ ପାଲଟ କରିଦେଲା ଏହି ନିଷ୍ଠୁର ସତ୍ୟ ଚି, "ଦଇବ ଦଉଡି ମଣିଷ ଗାଇ,ଯୁଆଡେ ଟାଣଇ ସିଆଡେ ଯାଇ ।" ଶୁଭାଂଶୀ ଏହି ନିରାଟ ସତ୍ୟ ବାକ୍ୟ ରୁ ଏତିକି ଶିଖୁ ଯାଇଥିଲା ଯେ, "ଜନ୍ମ ମାନେ ହିଁ ମୃତ୍ୟୁ । ଆମେ ଆସିଛୁ ଏକା ଯିବା ମଧ୍ୟ ଏକା । କେହି ସାଙ୍ଗରେ କାଣି କଉଡି ଟିଏ ବି ନେଇ ଯିବ ନାହିଁ । ସେହି ପଞ୍ଚଭୂତ ରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇ ସେହି ପଞ୍ଚଭୂତ ରେ ହିଁ ଲୀନ ହୋଇଯିବା । ଲୀନ ହେଲା ବେଳେ ଖଣ୍ଡିଏ ଲୁଗା ମଧ୍ୟ ଦେହରେ ରହିବନି । ଗର୍ବ, ଅହଂକାର ,ସଂପତ୍ତି,ରାଗ, ଅଭିମାନ ସବୁ ବଞ୍ଚିଥିଲା ସମୟରେ କିନ୍ତୁ ମରିବା ପରେ ତାର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ବି ମିଳିବ ନାହିଁ । ସବୁ ସଂପର୍କର ଅତୁଟ ବନ୍ଧନ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ଥରେ ଜୁଇ ଜଳିବା ପରେ କର୍ପୂର ଉଡି ଯାଇ କନା ରହିଯିବା ଭଳି ମଣିଷ ଚାଲିଯାଏ କିନ୍ତୁ ତାର ଯଶ,କୀର୍ତ୍ତି,ସୁନାମ ର କଥା ରହିଯାଏ ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ସମସ୍ତେ ରଂଗ ମଂଚ ରେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ ସାରି କାଳ ବଳରେ ବାହୁଡି ଯିବେ ସେହି ଅଫେରା ରାଇଜ କୁ ।"

କେମିତି ବ୍ୟକ୍ତ କରିବ ଶୁଭାଂଶୀ କାହାକୁ ସେଦିନ ର ସେ କଷ୍ଟପୂର୍ଣ୍ଣ, ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଓ ଛାତି ଥରା ଦୃଶ୍ୟ କୁ । କାରଣ ସେଦିନ ର ପରିସ୍ଥିତି କେବଳ ଜଣେ ଅନୁଭବୀ ହିଁ ବୁଝି ପାରିବ । ତା ବାପା ଙ୍କର ସେ କଷ୍ଟ, ଯନ୍ତ୍ରଣା, ତାଙ୍କର ସେ କଷ୍ଟଭରା ଯନ୍ତ୍ରଣାଦାୟକ ଚାହାଣୀ ସବୁବେଳେ ମନେ ପଡିଯାଉଛି ଶୁଭାଂଶୀ ର । କେମିତି ଶୋଇବ ସେ ଶାନ୍ତି ରେ ??? ତା ବାପା ଙ୍କ ପାଖରେ ଥାଇ ବି ସେ କିଛି କରି

ପାରିଲା ନାହିଁ । ତା ଆଖି ସାମ୍ନା ରେ ତା ବାପା ତା ପାଖରୁ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଶୁଭାଂଶୀ ଯେତେ ବିକଳ, ଅସହାୟ ହୋଇ ଡାକିଲେ ମଧ୍ୟ ତା ବାପା ଆଉ ଶୁଣୁ ନ ଥିଲେ । କେମିତି ଭୁଲିବ ସେ ତା ବାପା ଜ୍ଵର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ ଶେଷ ଚାହାଣୀ କୁ । ଆଖି ବନ୍ଦ କରିଲେ ହିଁ ମନେ ପଡ଼ିଯାଉଛି ଶୁଭାଂଶୀ ର ସେଦିନ ର ସେ ଅଭାବନୀୟ ପରିସ୍ଥିତି । କେମିତି ସହିବ ସେ, ତା ମା'ର ସେହି ଶୂନ୍ୟ ସୀମନ୍ତ, ଯେଉଁ ହାତ ଦିନେ ପୁରି ହୋଇ ରହିଥିଲା ନାଲି ଚୁଡ଼ି ଓ ଶଂଖା ରେ ସେ ହାତ ଆଜି ଶୂନ୍ୟ..... ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ, ଯନ୍ତ୍ରଣା ରେ ତା ଦେହ ଶୀତେଇ ଉଠୁଛି । ଜଳ ଜଳ ହୋଇ ତାକୁ ଦେଖାଯାଉଛି ବାରମ୍ବାର ତା ବାପା ଜ୍ଵର ସେ ଶେଷ କଷ୍ଟପୂର୍ଣ୍ଣ ଶୁଖିଲା ମୁହଁ । କେମିତି ଶୋଇବ ସେ ?? ନା ସେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିଲେ ମଧ୍ୟଶୋଇ ପାରୁ ନାହିଁ । ଦୀର୍ଘ ଦୁଇ ମାସ ହେଲାଣି ସେମିତି ନ ଶୋଇ ରହିଛି ସେ ।

ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି, " ଶୁଭାଂଶୀ ତୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ଯେ ତୋ ବାପା ଜ୍ଵର ତୋ ପାଖରେ ଥିଲା, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ତୋ କୋଳରେ ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିଲୁ । ତେଣୁ ତୋର ବହୁତ ସୌଭାଗ୍ୟ । ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାପା ଜ୍ଵର ଦେଖିଲୁ, ତାଙ୍କର ସେବା କରିଲୁ , କଥା ହେଲୁ, ଶେଷ ଦର୍ଶନ ବି ପାଇଲୁ । ଏହା ଠାରୁ ବଳି ଆଉ ସୌଭାଗ୍ୟ ର କଥା କ'ଣ ଅଛି ?? କିନ୍ତୁ ଆମର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଯେ ସେତିକି ବି ଆମକୁ ମିଳିଲାନି ।" କିନ୍ତୁ ଶୁଭାଂଶୀ ଭାବୁଥିଲା , " ହଁ ଏଇଟା ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ଯେ ମୁଁ ମୋ ବାପା ଜ୍ଵର ସେବା କରିଛି, କଥା ହେଇଛି ଆଉ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାପା ଜ୍ଵର ପାଖରେ ଥିଲି । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ମୋରି ଭାଗ୍ୟ ରେ ସେସବୁ ଦେଖିବାର ଥିଲା, ବାପା ଜ୍ଵର ସେ କଷ୍ଟ, ଶୁଖିଲା ମୁହଁ, ବାପା ଜ୍ଵର ଯନ୍ତ୍ରଣା, ବାପା ଜ୍ଵର ସେ ଶେଷ କରୁଣ ଓ ଦୟନୀୟ ଚାହାଣୀ ।" ଶୁଭାଂଶୀ ଶୋଇ ଶୋଇ ରାତିରେ ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ର ଭିତର ଖୋଜୁଛି । କ'ଣ ଏଇଟା ମୋ ପାଇଁ ସୌଭାଗ୍ୟ ର କଥା କଥା? ମୁଁ କ'ଣ ବୁଝିବି ବାପା , ତୁମେ ହିଁ କୁହ ବାପା ଏଇଟା କ'ଣ ଥିଲା ମୋ ପାଇଁ ସୌଭାଗ୍ୟ ନା ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ?

ଇ-ପତ୍ରିକା

ମୁଁ ଯଦି ଗୋଟେ କବି ହେଇଥାନ୍ତି...

ମୁଁ ଯଦି ଗୋଟେ କବି ହେଇ ଥାଆନ୍ତି,
ମୋ ମିଠା ମିଠା କବିତା ଶୁଣେଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ କିଣି ନେଇଯାଆନ୍ତି...
ମୁଁ ଯଦି ଗୋଟେ କବି ହେଇଥାନ୍ତି...
ସମୁଦ୍ର ର ଢେଉ ସହ ଢେଉ ଯେମିତି ବାଡ଼େଇ ହୁଅନ୍ତି ...
ମୁଁ ସେମିତି ତମକୁ ମୋ କବିତା ଫାସରେ ବାନ୍ଧି ଦିଅନ୍ତି...
ହଁ ମୋ ତମେ ଠିକ୍ ଶୁଣିଲ ...
ଆଜ୍ଞା ତମେ କଣ ଭାବିଲ ମୁଁ କଣ କବିତା କୁ ଖାଲି ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ଜାଣେ...
ନାଲ ମୋ, ଆରେ ଖାଲି ବର୍ଣ୍ଣନା ନୁହଁ ତୁମ ଅନୁପସ୍ଥିତି ରେ ସ୍ଥାପିତ କରି ଦେବି...
ଆଉ ହଁ ଯଦି ମୁଁ କବି ହେବି ରାତି ପଛେ ପାହି ଯିବ
କିନ୍ତୁ ମୋ କବିତା ସରିବନି ମୋ...
କଣ ପାଇଁ ଜାଣିଛ ତ ଆରେ କଣ ହେଲା ଜାଣିନ ?
ଆଜ୍ଞା ହେଉ ଶୁଣ ମୋର ନୁହଁ କବିତା ସହ ପ୍ରେମ ହେଇ ଯାଇଛି...
କେଉଁ କବିୟତ୍ରୀ ସାଙ୍ଗରେ ନୁହଁ ମୋ କବିତା ସାଙ୍ଗରେ...
କବିତା ସାଙ୍ଗରେ...

ଶିଖାନ୍ନା ଦାସ
ରାଜଗାଙ୍ଗପୁର

କହିବ କି?
ତୁମ ଓଠରେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ହସ ଦେଲା କିଏ?
ତୁମ ଆଖିର କଜଳେ ଏତେ ନିଶା ଭରିଲା କିଏ?
କହିବ କି?
ଫୁଲଠାରୁ କୋମଳ ତୁମକୁ ଗଢିଲା କିଏ?
ହୁଏତ ତୁମେ ଭୁଲ୍ ବୁଝିବ ତଥାପି
କହିବ କି?
ତୁମ ମନରେ ମୁଁ ଅଛି ନା ଆଉ କିଏ?

ଡ଼ିକୁକୁ ମହାରଣା
ନିର୍ଭିକ୍ଷା, ଟାଙ୍ଗୀ,
କଟକ

ସର୍ବ କନିଷ୍ଠ ସହିଦ ବାଜିରାଉତ...

ଜିଲ୍ଲା ଢେଙ୍କାନାଳ ଭୁବନ ଚନ୍ଦ୍ରସିଲ
ନୀଳକଣ୍ଠପୁର ଗ୍ରାମେ
ଅକ୍ଟୋବର ପାଞ୍ଚ ଉଣେଇଶ ଛବିଶ
ଜନ୍ମି ଥିଲ ତ ତମେ ।୧।

ବାଜି ରାଉତ ହେ ପ୍ରଜାମଣ୍ଡଳର
ଆଦେଶକୁ ନେଇ ମାନି
ଇଂରେଜ ଫଉଜ ଦେଲେ ବି ଆଦେଶ
ନଦୀ ପାର କରିଲନି ।୨।

ରାଜା ଅତ୍ୟାଚାର ଶୋଷଣ କଷଣ
ଦେଖୁ ଜଳୁଥିଲା ମନ
ସାନ କି ମହାନ ବିପ୍ଳବ ସପନ
ଜଳୁଥିଲା ହୁତାଶନ ।୩।

ଫଉଜର ଗୁଳି ଛାତିରେ ବାଜିଲା
ତଙ୍ଗାରେ ପଡ଼ିଲ ଟଳି
ଧୂଳି ଖେଳ ଛାଡ଼ି ବାର ବରଷରେ
ଗଲ ଆରପାରି ଚାଲି ।୪।

ସାରା ଭାରତର ସବୁଠାରୁ ସାନ
ଶହୀଦ ହୋଇଲ ତୁମେ
କିର୍ତ୍ତୀ ସ୍ତମ୍ଭ ଆଜି ତିଆରି ହୋଇଛି
ନୀଳକଣ୍ଠପୁର ଗ୍ରାମେ ।୫।

ସଚିରାଉତ ରା' ଲେଖିଗଲେ ପରା
ତୁମର ଚିତାକୁ ଦେଖୁ
ମୁକ୍ତିର ସଳିତା ଦେଖାଇବ ରାସ୍ତା
କେହି ପାରିବେନି ରୋକି ।୬।
ଅକ୍ଟୋବର ମାସ ଏଗାର ତାରିଖ
ଉଣେଇଶ ଅଡ଼ତିରିଶ
ମୃତ୍ୟୁ ଦିବସଟି ସଶ୍ରଦ୍ଧ ସଭକ୍ତି
ପାଳୁଅଛି ଆଜି ଦେଶ ।୭।

କୁମୁଦିନୀ ଘି
ଅଷ୍ଟମ ଶ୍ରେଣୀ, ସରସ୍ୱତୀ ଶିଶୁ
ବିଦ୍ୟାମନ୍ଦିର,
ଜୁନାଗଡ଼, କଳାହାଣ୍ଡି

ମହାନଦୀ ବାଲି ତାକେ ଝୁରି ଝୁରି
ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ବୀର ଶିଶୁ
ଦେଖେଇ ସାହସ ସାରିଲ ଆୟୁଷ
ଫିରିଙ୍ଗି ହଟିଲା ଦେଶୁ ।୮।

କିଛି ବି ଶିଖୁକି ଦେଶର ପାଇଁ କି
ବାଜିଆ ପରି ଲଢ଼ିଲେ
ମୁକତି ସୁଫଳ ପାଇବେ ସକଳ
ଶ୍ରାବ୍ଧରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଟି କଲେ ।୯।

ମରାଳ ମାଳିନୀ ନୀଳସୁ ଚିଲିକା...

ଚିର ହାସ୍ୟାମୟୀ ଚିର ଲାସ୍ୟାମୟୀ
ତଟିନୀ ମେଖଳା ଛବି
ପ୍ରକୃତି ରାଣୀର ନିତ୍ୟ ନର୍ତ୍ତକୀ
ମନ ନେଉଥାଏ ଲୋଭି ।।

ଚିର ଶୋଭାମୟୀ ଚିର ବିଭାମୟୀ
ଉତ୍କଳ ଜନନୀ ମୋର
ବିଭବମୟୀ ଯେ ପ୍ରକୃତି ସୁନ୍ଦରୀ
ଅପରୂପ ମନୋହର ।।

ଉତ୍କଳ ମାତାର ଚାରୁ ଗନ୍ତାଘର
ଭୁବନ ମୋହିନୀ ଶୋଭା
ଭାରତର ଏହି ଲୁଣି ହ୍ରଦ ଚିଏ
ପାରିକୁଦ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପ୍ରଭା

ବିଦେଶୀ ବିହଙ୍ଗ ନୂତନ ଅତିଥି
ନୀଳ ଜଳ ମନୋହରି
ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ବିହଙ୍ଗମ ଶୋଭା
ସମାଗମେ ପ୍ରାଣ ମୋହି ।।

ଭଳି ଭଳି କଳରବ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୱନି
ହୃଦୟେ କରଇ ଜୟ
ହଂସ ହସରାଳୀ ରମେ ତଳ ତଳି
ଦର୍ଶନେ ପ୍ରାଣ ତନ୍ମୟ ।।

ଶୋଭା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀଳ ଜଳରାଶି
ଅପ ରୂପ ରମଣୀୟ
ସାମୁହିକ ପାଣି ଉଦ୍‌ବିଦ ସମୂହ
ବିହଙ୍ଗମ ଗନ୍ତାଘର ।।

ରୁପାଲି ପଲେଇ
ଚିଲିଶି, ପାରିକୁଦ, ପୁରୀ

ସ୍ୱାଦୟୁକ୍ତ ମାଛ, ଚିଙ୍ଗୁଡ଼ି, କଙ୍କଡ଼ା
ବନ୍ଧରେ ତା ଭରପୁର
ଜୈବ ବିବିଧତା ଅତି ଅନୁପମ
ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କୁ କରେ ଆକର୍ଷ ।।

ବିହଙ୍ଗ ଅଭୟାରଣ୍ୟ ନଳବଣ
ତଳଫିନ୍ ମନ ତୋଷେ
ସୂର୍ଯ୍ୟଦୟ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ର ଶୋଭା
କେତେ ମୃଗେ ଆଶେ ହସ ।।

ଶୋଭାମୟୀ ହ୍ରଦ ନୀଳାୟୁ ଚିଲିକା
ଜୟକରେ ସର୍ବ ପ୍ରାଣ
ଚିଲିକା ମଝିରେ ମୋର ଘର ପରା
ଗର୍ବେ ମନ ମୋ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଖୋଜୁଛି ଓଡ଼ିଶା ଭୂଇଁ...

ଉଠ ଉଠ ବ୍ୟାସେ ଏ ମାଟି ଭିତରୁ
ଖୋଜୁଛି ଓଡ଼ିଶା ଭୂଇଁ,
ସାରିଆ କାନ୍ଥୁଛି ରେବତୀ ଜଳୁଛି
ନ୍ୟାୟ ତାଙ୍କୁ ମିଳୁ ନାହିଁ ।
ଶୁଭୁଛି କି ତାଙ୍କ ଚିତ୍କାର ତୁମକୁ
ବାସୁଛି କି ପୋଡ଼ା ଗନ୍ଧ ,
ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ନିତି ଭିକ ସେ ମାଗନ୍ତି
ଜାଣି ଶୁଣି ସବୁ ଅନ୍ଧ ।
ଉଠିବ କି ଥରେ ଉତ୍କଳର ମଣି
ଦେଖିବ ଏ ସମାଜକୁ ,
କେତେ ଜଳିଗଲେ କେତେ ମରିମଲେ
ନ୍ୟାୟ ଚିକେ ପାଇବାକୁ ।
ପୁରି ନାହିଁ ପରା ଏ ଦେଶର ଗାଡ଼
କେତେ ରକ୍ତ ମାଂସ ହାଡ଼େ ,
ଏ ଦେଶରେ ପରା ନ୍ୟାୟ ଲୁଚିଯାଏ
କେତେ ଅନ୍ୟାୟର ଗାଡ଼େ ।
ଫେରିବକି ଥରେ ମଧୁ ବାରିଷ୍ଟର
ନ୍ୟାୟ ଦବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ,
ନ୍ୟାୟର ନିକିତି ଅନ୍ଧ ଯେ ହୋଇଛି
ନ୍ୟାୟ ଦିଶୁ ନାହିଁ ତାକୁ ।
ଜଣ ଜଣ କରି ମାଟିରେ ମିଶିଲେ
ଶୁଭୁ ନାହିଁ କି ଚିତ୍କାର ,
ପୋଡ଼ା ପୋଡ଼ା ଗନ୍ଧ ନାକରେ ବାଜୁନି
ସେ ଦର ପୋଡ଼ା ଦେହର ।
ଉଠ ଉଠ ଥରେ ଉତ୍କଳର ବୀର
ହବ ଏକ ନୂଆ ଯୁଦ୍ଧ ,
ଅସ୍ତ୍ରଶସ୍ତ୍ର ନୁହେଁ କଲମର ଧାରେ
ରାକ୍ଷସ ହେବେ ଯେ ବଧ ।

ଜଗମୋହନ ପ୍ରଧାନ
ଶକୁନ୍ତଳାପୁର, ବଡ଼ଚଣା,
ଯାଜପୁର

ଫୁଟେଇବ କି ଥରେ ଶବ୍ଦର ବୋମା
ରାକ୍ଷସ ଉଠିବେ ଥରି
ଦେହ ଲୋଭି ନର ରାକ୍ଷସ ଗଣ ଯେ
ସବୁ ଯିବେ ଏଠି ମରି ।
ଜନ୍ମିବେନି ଆଉ ଦେହ ଲୋଭି ଗଣ
କଲମର ଧାର ଦେଖୁ
ସ୍ତନ ଯୌନପାଇଁ ଆଉ ମରିବେନି
ନାରୀ ରୂପୀ ଏହି ଦେବୀ ।

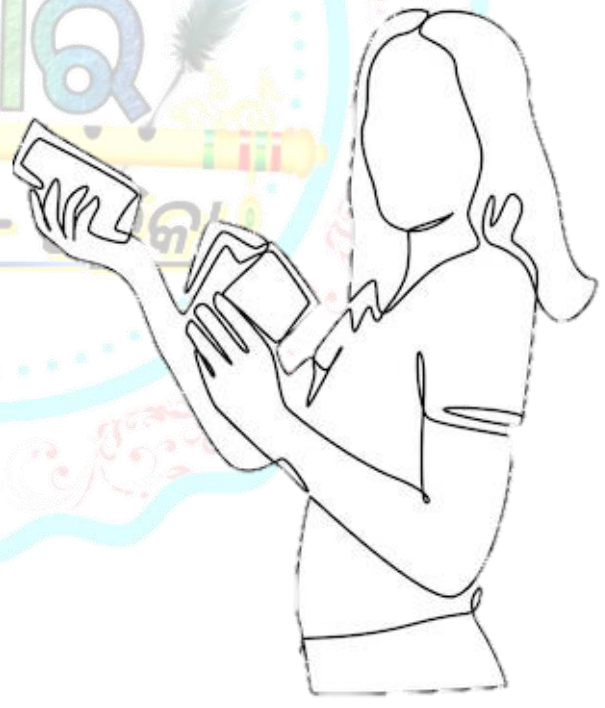

ରହିଯାଏ ଅଭାବ ତଥାପି...

ଲହୁ ଲୁହେ ଭରା ଦୁଃଖଦ ଜୀବନେ
ସୁଖ ଖୋଜି ନୀତି ନୀତି ,
ପାଇଗଲେ ସୁଖ ନ ମେଣ୍ଟଇ ଶୋଷ
ଆଶା ବଢ଼ି ଯାଏ ଅତି ।।
ଘର ବାଡ଼ି ସୁନା ରୂପା ଅଳଂକାରେ
ପୁରି ରହି ଆଲମାରୀ ,
ତଥାପି କୁହନ୍ତି ଆହୁରି ଦରକାର
ଏ ଜଗତର ନରନାରୀ ।।
ନିସନ୍ତାନ ଟିଏ ସନ୍ତାନ ଆଶାରେ
ପୁରଣ ହୋଇଲେ ମନ ,
ତଥାପି ରୁହେ ଅଭାବ ଭିତରେ
ଦେଖୁ ବାକୁ ନୀତି ଗଣ ।।
ଏତିକି ଥାଉ ହେ ଆଉ ମାଗିବିନି
ଦୟାମୟ ଶ୍ରୀ ହରି ,
ସେତିକି ପାଇଲେ ଆହୁରି ମାଗନ୍ତି
ଉପରକୁ ହାତ ଠାରି ।।
କେବେ ତ ପୁରେନି ମନର ବାସନା
ଏତ ସଂସାର ନିୟମ ।।
ଚାଲ ଘର ଠାରୁ କୋଠାବାଡ଼ି ଯାଏ
ବଦଳୁ ଥାଏ ସମୟ ,
ସମୟ ସିନା ବଦଳେ ହେଲେ
ପୁରେ ନାହିଁ ଅଭାବ ।।
ଯେତେ ଥିଲେ ପଛେ କୁହନ୍ତି ସର୍ବିଏ
ବହୁତ ଅଛି ଅଭାବ ,
ରହିଯାଏ ଏଠି ଅଭାବ ତଥାପି
ହାତୀ ଘୋଡ଼ା ରୂପ୍ୟ ମାନ୍ୟ ,
ଅଭାବ ଭିତରେ ଅଭାବ ଚାଲିଛି
ଜୀବନର ଶୂନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ।।

କାବେରୀ ବାରିକ
ଫକୀର ମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ,
ସ୍ନାତୋତ୍ତର ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ
ବିଭାଗ ବ୍ୟାସ ବିହାର, ବାଲେଶ୍ୱର

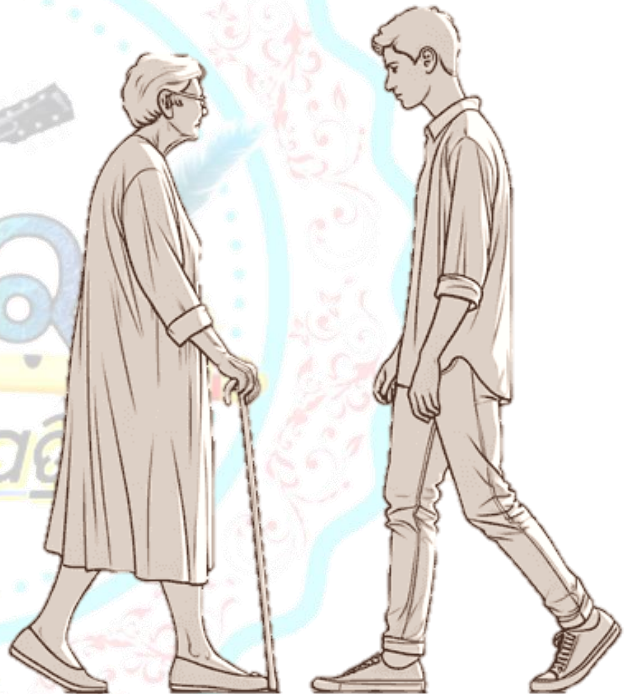

ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁ ବଡ଼ ହେଇଗଲିଣି...

ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁଆ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେଇ ଗଲିଣି
 ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁଆ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେଇ ଗଲିଣି...
 ପିଲା ବେଳେ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରେ,
 ପ୍ରତି ଉତ୍ତର ବାରମ୍ବାର ଦେଉ କେବେ ବିରକ୍ତି ନ ହୋଇ
 ଆଜି ମୋତେ ତୁ କିଛି ପଚାରିଲେ
 ମୁଁ କାଳେ ରାଗିଯିବି ବୋଲି ତୁ ଡରିଗଲୁଣି...
 ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁଆ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେଇ ଗଲିଣି...
 ଆଇସକ୍ରିମ ଖାଇବା ଠାରୁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଖର୍ଚ୍ଚ
 କେବେ କେଉଁଥିରେ ଅଭାବ କରିନୁ,
 ତୋ ଭାଗର ଖାଇବା ମୋ ପାଇଁ ରଖୁ
 ମିଛେ କହୁ ପେଟ ଡୋର ପୁରି ଗଲାଣି...
 ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଛିଡ଼ା ହେବା ପାଇଁ
 ଘରୁ ଗୋଡ଼ କାଢ଼ି ଗାଁ ରୁ ସହର
 ବଜାର,ଅଳି କନ୍ଦି ବୁଲି ସାରିଲିଣି...
 ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁଆ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେଇ ଗଲିଣି ...
 ପିଲା ଦିନ ପର୍ବ ସବୁ ଏବେ ଲାଗେ ଫିକାଫିକା
 ଭାଇ, ଭଉଣୀ ସବୁ ଅଲଗା ଅଲଗା,
 ପରିବାର ଠାରୁ ଦୂର ସତରେ ଭାରି କଷ୍ଟ ଦେଲାଣି...
 ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁଆ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେଇ ଗଲିଣି...
 ଛୋଟ ଥିଲି ଅଚିନ୍ତା ରେ ଦୁଷ୍ଟାମୀ ରେ ଘୂରି ବୁଲେ
 ବଡ଼ ହେଇ ଭୁଲ୍ କଲି ଚାଲିବା କୁ ହୁଏ ମାପି ତୁପି
 ବ୍ୟସ୍ତ ହେଲା ଜୀବନ ଟା ଭୁଲିଗଲା ବନ୍ଧୁପରିଜନ
 ଆ ଭିତରେ ବୟସ ଟା ଗଡ଼ିତ ଗଲାଣି...
 ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁଆ ଭିତରେ ବଡ଼ ହେଇ ଗଲିଣି...

ବି.ଏମ୍ ମିତ୍ରଭାନ୍ନୁ
 ରାଣୀ ତୋଳା, ଜଗତସିଂହପୁର

ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ ତୁମର ରାଗ...

କଥା ରେ କଥାରେ ରାଗି ସେ ଯାଆନ୍ତି
ବୁଝେଇ ପାରେନା ମୁହିଁ

କେମିତି କହିବି ସିଏ ଅମାନିଆ
ରହିଥାଏ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ

ରାଗ ତାଙ୍କ ଅଟେ ଅଦିନ ଶ୍ରାବଣ
ମନ ହେଲେ ଝରିଯାଏ

ଝରି ଝରି ସିଏ ଭିଯାଏ ତୁମକୁ
କେତେ ଭଲ ପାଉଥାଏ

ରାଗ ଅଭିମାନ ନ ଥାଏ ମନରେ
ଦେଖିଲେ ପାରେନା ଜାଣି

କେତେ କଥା ସିଏ କହି ଯେ ଯାଆନ୍ତି
ସବୁକଥା ଦିଏ ଶୁଣି

ତାଙ୍କ ସେ କଥା ରେ ଭରି ଯେ ରହିଛି
ଭଲ ପାଇବା ର ଭାଷା

ସେଇ ଭାଷା ଟିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଖାଲି
ରଖୁଅଛି ଟିକେ ଆଶା

ସବୁରୁ ସୁନ୍ଦର ତୁମର ସେ ରାଗ
ମନେ ପ୍ରେମ ଭରି ଦିଏ

ସେଇ ପ୍ରେମ ମୋର ଜୀବନ ସାଜିଛି
ମନ କୁ ମୋ କିଣି ନିଏ

ରାକେଶ କୁମାର ମୁଦୁଲି
ମୁଗକଣି, ରାଜନଗର,
କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ବାଙ୍କ ଚାହାଣି...

ଦେଖିବାକୁ ବାଙ୍କ ଚାହାଣି ଡୋର
ଚକା ଚକା ଏଇ ଦୁଇ ଆଖି,
ନାଲି ଚୁକୁ ଚୁକୁ ହସ ଯେ ହସୁ
ଭକତ ର ଭକତି କୁ ଦେଖୁ ।

କଳାବଦନେ ଘିନି ନେଉ ତୋ
ଦୁଃଖ ଲୋକ ର ଦୁଃଖକୁ,
ଏ କି ଲୀଳା ଯେ ମହାବାହୁ
ଜିଣି ନେଇଛୁ ସାରା ଜଗତ କୁ ।

ଶରଧା ବାଲି ରେ ମନ ଲାଖିଲାଣି
ଏ ଦୂର ପଥକ କୁ ଆପଣେଇ ନେ,
ନରେନ୍ଦ୍ର ତୁଠ ରେ ବୁଡ଼ ପକେଇବି
ପାପ ମୋର ସବୁତକ ମିଟେଇ ନେ ।

ସ୍ବର୍ଗଦାରେ ମୋର ଶେଷ ଜୀବନ
ଜଳିଯାଉ ମୋ ଏଇ ଶରୀର,
ଆପଣାର ବୋଲି ଭାବିରେ କାଳିଆ
ତୋ ଅଙ୍ଗେ ମିଶିଯାଉ ଜୀବଟି ମୋର ।

ରୋଶନ ସାହୁ
ଚରଭା,ସୋନପୁର

ଏହି ମୋ ଭାରତ ମାଆ...

ରାଷ୍ଟ୍ର ପ୍ରେମର କାହାଣୀ ଶୁଣିଛି
ଶୁଣିଛି ଗାରିମା କେତେ ,
ଶୁଣିଅଛି କେତେ ବୀରବର ଗାଆ
ଏ ମାଟିରେ ଯେତେ ଯେତେ ।।

ଗୈରିକ ବାନା ହିନ୍ଦୁ ର ସେନା
ଭାରତର ମୂଳପିଣ୍ଡ ,
ଏ ଜାତିର ଟେକ ରଖିବା କେବଳ
ଜୀବନର ମାନଦଣ୍ଡ ।।

କଳିକେ ପାରିବ ତା'ର ଯେତେ ଯଶ
ପାଦରେ ତା ଦେବଲୋକ ,
ଅବତାର ଯେତେ ତାହାରି କୋଳରେ
ତୁରଙ୍ଗା ତା ବଇରଖ ।।

ଜୀବନରେ ରଣ ସଂଗ୍ରାମେ ତା'ର
ନାହିଁ କେବେ ପଛଘୁଆ ,
ଉନ୍ନତ ତା'ର ଶିର ଚିରକାଳ
ନିୟତ ତାହାର ସଜା ।।

ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସିଏ ବିଶ୍ୱ ବନ୍ଧିତା
ବିଶ୍ୱ କଲ୍ୟାଣୀ ସିଏ ,
ଜଗତକୁ ଦେଇ ବିଶ୍ୱସ ଆଲୋକ
ଜ୍ଞାନ ଦୀପ ଜାଳି ଦିଏ ।।

ସେ ଯେ କାଳେ କାଳେ ବୀର ପ୍ରସବିନୀ
ସେହି ମୋ ଭାରତ ମାଆ ,
ଆଦର୍ଶ ତାହାରି ଅନୁସରି ଦିନେ
ରଖିବା ତାହାର ନାଁ ।।

ପାର୍ଥସାରଥୀ ପାତ୍ର
ଚାଉଳିଆଗଞ୍ଜ, କଟକ

କାଳ ଚକ୍ରରେ ଜୀବନର ଇତିହାସ...

କାଳ — ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ସ୍ରୋତ, ଯାହା ଆମର ସମଗ୍ର ଅସ୍ତିତ୍ବରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଛି । ସେ କେବେ ଅମେନି, କେବେ ପଛକୁ ଫେରେନି । ତାର ଗତି ଅବିରତ, ତାର ନିୟମ ଅଚଳ । କାଳ କେବଳ ଘଣ୍ଟାର କଣ୍ଠାରେ ମପାଯାଏନି, ସେ ମପାଯାଏ ଆମେ କେତେ ଦିନ ବଞ୍ଚିଲୁ, କେତେ କଣ ହାରାଇଲୁ, କେତେକିଛି ହୃଦୟରେ ସଞ୍ଚୟ କଲୁ — ପୁଣି କେତେ ସ୍ମୃତି ଧାରା ସାଉଁଟିଲୁ ।

ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମହାପାତ୍ର
ଗଣ୍ଡପଡ଼ା, ଗୁଆମାଳ , ଭଦ୍ରକ

“ସମୟକୁ ତୁମେ ଧରିପାରିବନି, କିନ୍ତୁ ସେ ତୁମକୁ ଧରିରଖିବ ତୁମର ଅଭେଦ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ।”

ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷଣ, ଆମେ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ଗ୍ରନ୍ଥରେ ନିଜର ଅଧ୍ୟାୟ ଲେଖୁଛୁ । ସେହି ଗ୍ରନ୍ଥ କେବେ ଆମ ପାଖରେ ନଥାଏ, କିନ୍ତୁ ତାର ପୃଷ୍ଠାଗୁଡ଼ିକୁ କାଳ ସତର୍କତାର ସହିତ ସଞ୍ଚୟ କରୁଛି । ହସର ରଙ୍ଗ, ବିରହର ଛାୟା, ସ୍ବପ୍ନର ପରୀକ୍ଷା, ଓ ଭଙ୍ଗା ଆଶାର ଖଣ୍ଡିତ ଖଣ୍ଡିତ ରୂପ — ସବୁକିଛି ସେହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ ସ୍ଥାନ ପାଏ ।

ସ୍ମୃତିର ଆଲୋକ ଓ ଛାୟା:

ସ୍ମୃତି — ଏକ ସୁକୁମାର ଆଲୋକ, ଯାହା କେବେ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣର ଭଳି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ, କେବେ ଗୋଧୂଳିର ମେଘମାଳ ।

“କେତେକ ସ୍ମୃତି ହସାଏ, କେତେକ ସ୍ମୃତି କନ୍ଦାଏ, କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ମୃତି ଆମକୁ ଆମର ମୂଳକୁ ମନେ ପକାଏ।”

ଜୀବନର ଅନେକ ଦିନ, ଆମେ ବୁଝି ପାରୁନଥାଉ କି ସେମାନେ କେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ । ତାଙ୍କର ମୂଲ୍ୟ କେବଳ ସମୟ ବିତିଗଲେ ବୁଝାଯାଏ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପଛକୁ ଦେଖି କହୁ — “ସେହି ଦିନଟା ... ସତେ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଥିଲା ନା ।”

ସ୍ମୃତିର ଏକ ବିଚିତ୍ର ଶକ୍ତି ଅଛି — ସେ ସମୟକୁ ପଛକୁ ନେଇଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ପୁଣିଥରେ ସେଥିରେ ବଞ୍ଚିବାର ସୁଯୋଗ ଦେଉନାହିଁ ।

ପ୍ରେମ, ବିରହ ଓ କାଳ:

ପ୍ରେମ — କାଳର ଚକ୍ରରେ ସବୁଠୁ ସୁନ୍ଦର ଓ ସବୁଠୁ ଅସୁରକ୍ଷିତ ପତ୍ର । ସେ କେବେ ବସନ୍ତର ପୁଷ୍ପ, କେବେ ଶରତରେ ଝରିଥିବା ପତ୍ର ।

“ଯାହାକୁ ଆମେ ସତରେ ଭଲପାଉ, ସେ କେବେବି ମରେନି, କେବଳ ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରେ — ହୃଦୟରୁ ସ୍ମୃତିର ମାଳରେ ଗୁଚ୍ଛା ହୋଇ।”

ବିରହ କାଳର ସହଚର ସେ ଆମକୁ ଶିଖାଏ — କିଛି ସୁନ୍ଦରତା କେବଳ ହାରାଇବା ପରେ ଦେଖାଯାଏ। ପ୍ରେମର ସୁଗନ୍ଧ ବିରହର ମାଟିରେ ଅଧିକ ଗଭୀରତାରେ ମିଳେ।

ଜୀବନର ତତ୍ତ୍ୱ:

ଜୀବନ — କେବଳ ଶ୍ୱାସ ନେବାର ନାମ ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ଅର୍ଥ ଖୋଜିବାର ପଥ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆମେ ଦୁଇଟି ପଥରେ ଚାଲୁଛୁ — ଗୋଟିଏ ବାହ୍ୟ, ଯାହାକୁ ସମସ୍ତେ ଦେଖନ୍ତି; ଓ ଗୋଟିଏ ଅଭ୍ୟନ୍ତର, ଯାହାର କେବଳ ଆମେ ନିଜେ ମୁକ୍ତସାକ୍ଷୀ।

“ଜୀବନର ସତ୍ୟ କେବେବି ଦିନର ଆଲୋକରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏନି, ସେ ପ୍ରକାଶିତ ହୁଏ ନିରବ ରାତ୍ରିରେ, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହୋଇ ଅନ୍ୱେଷଣର ପଥରେ ନିଜକୁ ଝୁଣ୍ଟି ପଡୁ!”

ଅମରତାର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ:

କାଳ ସବୁକିଛିକୁ ନେଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଅଛି ଯାହା କେବେ ନଷ୍ଟ ହୁଏନି — ଭଲପାଇବା, କରୁଣା, ସତ୍ୟ, ଓ ନିଷ୍ଠା।

“ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯାଏ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର କାମ, ତାଙ୍କର କଥା, ଓ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି — କାଳ କାଳକୁ ଅମର ହୋଇ ରହିଯାଏ।”

ଆମେ ଯାହା ଆଜି କରୁଛୁ, ସେହି କାମ କାହାକୁ ଆଗାମୀ ଦିନରେ ପ୍ରେରଣା ଦିଏ। ଏହା ବୁଝିଲେ, ଜୀବନ କେବଳ ନିଜ ପାଇଁ ବଞ୍ଚିବା ନୁହେଁ, ସମୟ ପାଇଁ, ଆଗାମୀ ପିଢ଼ୀ ପାଇଁ ବଞ୍ଚିବାର ପଥ ହୋଇଯାଏ।

ଶେଷରେ କହିବି....

କାଳର ଚକ୍ର ଅବିରତ ଘୁରୁଛି। ଆମେ ସେଥିରେ ଯାତ୍ରୀ, ସାକ୍ଷୀ ଓ ସ୍ରଷ୍ଟା — ତିନୋଟି ଭୂମିକାରେ ଏକାଥରେ।

“କାଳରେ ବାସ କରିବାର ଅର୍ଥ — ନିଜର ପଦଚିହ୍ନ ଏଭଳି ରଖିଯିବା, ଯାହାକୁ ଦେଖି କାହାର ହୃଦୟ କେବେ ଆଲୋକିତ ହେବ।”

ଜୀବନ ଶେଷ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଇତିହାସ କେବେ ମରେନି। ଏବଂ ଆମେ, ଅଜାଣତାରେ, ସେହି ଇତିହାସରେ ନିଜର ଅଧ୍ୟାୟରେ ଅମର ହୋଇ ଲେଖିଦେଇଥାଉ ନିଜ ଜୀବନର କାହାଣୀ..!

ପଦେ ଅଧେ...

ବିଦ୍ୟାକ୍ଷେତ୍ର ଆମ ଅଟଇ ସୁନ୍ଦର
ସତେ ଅବା ନିଜ ଘର ,
ଉପରିକ୍ଷ ଠାରୁ ଅଧିକ୍ଷନ ଯାଏ
ସବୁ ଗୋଟେ ପରିବାର...(୧)

ଅଧକ୍ଷ ଆମର ଅଟନ୍ତି ମୁରବି
ଭଲ ମନ୍ଦ ବୁଝୁଥାନ୍ତି ,
ହସ ହସ ମୁଖେ ସୁଖେ ଅବା ଦୁଃଖେ
ସର୍ବଦା ସେ ରହିଥାନ୍ତି....(୨)

ପରିଚାଳନାରେ ସେ ଯେ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ
ଅଟନ୍ତି ସେ କର୍ମବୀର ,
ତାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ଯେ
ଲାଗୁଥାଏ ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର...(୩)

ତାଙ୍କ ପରେ ଅଛନ୍ତି ସେକ୍ରେଟାରୀ ମହୋଦୟା ,
ଭାରି ବୁଦ୍ଧିମତୀ ସେ ଯେ
ସର୍ବଦା ସଦୟା...(୪)

କି ଲେଖିବି ପ୍ରଶାସନିକା ମହୋଦୟା କଥା
ଅନୁଷ୍ଠାନ ଭିତ୍ତିରେ ସର୍ବଦେବ ଭକ୍ଷା
ତୁଣ ଠାରୁ ଦୁମ ଯାଏ ସବୁ ପରଖନ୍ତି ,
ସ୍ଥିତି ପରିଚାଳନାରେ ଧ୍ୟାନ ସେ ରଖନ୍ତି..(୫)

ପରୀକ୍ଷା କଥା ବୁଝନ୍ତି କଣ୍ଢୋଲର ବାବୁ
ସଜୋଟ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷ
ନିରେଖନ୍ତି ସବୁ....(୬)

ସ୍ତର କୁ ସ୍ତର ଆମର ଯେତେ ପରିଚାଳକ
ସଭିଏଁ କର୍ମତତ୍ପର
କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କ ସଠିକ...(୭)

ଲକ୍ଷ୍ମୀଧର ଚାନ୍ଦ
ବୀରବରପୁର, ବଡ଼ୟା, କଟକ

ସଭିଙ୍କ ସହଯୋଗରେ
କାର୍ଯ୍ୟ ଯାଏ ଆଗେଇ ,
ଭିତ୍ତି ନିମନ୍ତେ ନିଜ
ଶ୍ରମ ଦ୍ୟନ୍ତି ଲଗେଇ (୮)

ଅନୁଷ୍ଠାନ ଆମର ଅଟେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ଶିକ୍ଷା ଦିକ୍ଷା ସଂସ୍କୃତିରେ
ସବୁଠାରୁ ଆଗର...। (୯)

ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ସଂସ୍କୃତି କଳା
ପ୍ରଦୀପଟେ ଜଳାଇ ,
ଶିକ୍ଷା ପ୍ରତି ପିଲାଙ୍କର ମନୋବଳ ବଢାଇ
ଶପଥ କରିଛୁ ଆମେ ନବୁ ସଦା ଆଗେଇ
କୁନି କୁନି କଳିକାଙ୍କୁ
ନୂଆ ଦିଗ ଦେଖେଇ ।(୧୦)

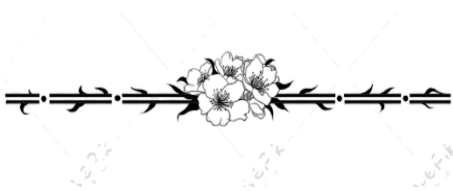

କଲାଣି ବାସ ଶରତେ କାଶ...

କଲାଣି ବାସ ଶରତେ କାଶ
 ଏଠି ସେଠି ସବୁଠି
 ଗାଆଁ ସହର ବିଲ ପ୍ରାନ୍ତର
 ନାଳ ନଈପଠାଠି ।
 ବରଷା ଶେଷେ କାଶ ହରଷେ
 ମରତେ ଦେଖା ଦେଇ
 ଶରତ କାଳ କଲେ ପ୍ରବେଶ
 କାଶ ଚମକି ଥାଇ ।
 କି ବିଲ ପ୍ରାନ୍ତ ପଡ଼ିଆ କ୍ଷେତ
 ଥିଲେ ସନ୍ତସନ୍ତିଆ
 ଘଞ୍ଚ ହୋଇକି କାଶ ବଗିଚା
 ଥାଏ ସେଠି ଉଠିଆ ।
 ବାସ ବାସନା ନଥାଏ ସିନା
 ଥାଏ ଚମକ ଭରି
 ଚାମର ପ୍ରାୟ ସେ ଝୁଲିଥାଏ
 ପବନ ସାଥେ ଖେଳି ।
 ରୂପା ରୂପେଲି ଚେହେରା ଧରି
 ହସେ ସେ କିରିକିରି
 ବାଟରେ ଥାଇ ବାଟ ସୁନ୍ଦରୀ
 ସାଜେ ଶରତ ଶାରି ।
 କାଶ ଚେହେରା ଦିଶଇ ତୋରା
 ଶରତର ସକାଳେ
 କାଶ ବିପଣି ବସେ ସବୁଠି
 ନିର୍ମଳ ଶରତରେ ।

ଧରୁବ ଚରଣ ଘିବେଲା
 ବଉଦରାଜ, ବୌଦ୍ଧ

ନୂଆଖାଇ...

ବରଷକେ ଥରେ ଆସେ ନୂଆଖାଇ ଯେବେ
ଗହଳ ଚହଳ ପଡେ ଏ ଓଡ଼ିଶା ଭବେ ।। ୧ ।।

ପଶ୍ଚିମ ଓଡ଼ିଶା ପୁଣି ବେଶୀ ପାଲିଆନ୍ତି
ଘରେ ଘରେ ପିଠାପଣା ମଉଜ କରନ୍ତି ।। ୨ ।।

ଘର ଓ ଦୁଆର ସବୁ ଲିପା ପୋଛା ହୁଏ
ନୂଆହାଣ୍ଡି କୁମାରଠୁ କିଣା ହୋଇଥାଏ ।। ୩ ।।

ବଜାରରୁ ନବ ଲୁଗା ପ୍ରତିଟି ଲୋକର
ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧ ବନ୍ଦିତା ଲୋଡ଼ା ସଭିଙ୍କର ।। ୪ ।।

ମାଟିଚୁଲି ଭଙ୍ଗା ହେବ ପୁରୁଣା ଭାବିକି
ନୂଆ ଗଢ଼ା ନବ ଅର୍ଣ୍ଣ ରୋଷେଇ ପାଇଁକି.... ।। ୫ ।।

ଝୋଟିରେ ହସିବ କାନ୍ଧ ଦୁଆର ବାହାର
ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାନ୍ତି ବନ୍ଧୁଜ୍ଞନିଜର ।। ୬ ।।

ଦୁଇ ତିନି ମାସ ଠାରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅନ୍ତି
ଭାବ ଆଉ ଭକତିରେ କରମେ ଚାଲନ୍ତି ।। ୭ ।।

ମାଆ ସମଲେଇ ପାଠେ ନବ ଅର୍ଣ୍ଣ ଯାଇ
ଆକୁଳେ ଡାକନ୍ତି ମା ସୁଖ ଦେବ ଥୋଇ ।। ୮ ।।

ନିଜ ପାଇଁ କେହି କେବେ ମାଗନ୍ତିନି କିଛି
ସମୂହଏକାତିପାଇଁପାର୍ଥନାରହିଛି ।। ୯ ।।

ଦୂର ହେଉ ରୋଗ ଶୋକ ପ୍ରତିଟି ଜାତିର
ନରପଶୁପକ୍ଷୀଅବାସବୁଭଭିଦର ।। ୧୦ ।।

କୋଟିଏ ପ୍ରଣାମ ଆଜି ଘେନ ମହାପ୍ରଭୁ
ଧନ୍ୟ ତୁମେ ପଶ୍ଚିମ ଏ ଓଡ଼ିଶା ମାଟିର ।। ୧୧ ।।

ଆକାଂକ୍ଷାମୟୀ ଦାଶ
ବଲାଙ୍ଗୀର

ଗେହ୍ଲା ଭଉଣୀ...

ଚାହେଁନାହିଁ ସୁନା ଚାହେଁନାହିଁ ରୂପା
ଚାହେଁନାହିଁ ହୀରାମୋତି ,
ଭଉଣୀ ମୋହର ଅତି ଆଦରର
ଲୋଡ଼ାନାହିଁ ଘୋଡ଼ାହାତୀ । ୧

ଖୁଲି ଖୁଲି ହସ ଶୁଭୁ ନାହିଁ ଆଉ
ମୋ ଘର ପଡ଼ିଛି ଖାଲି,
ଶାଶୁ ଘରେ ତୁଲୋ ସୁନା କଣ୍ଢେଇଟା
ମନରେ ପଡ଼ୁଛି ବୋଲି । ୨

ଲାଗେନାହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳିଯାଏ ସୁଖ
ତୋ ସାଥରେ ଲାଗିଦେଲେ,
ଦିନରାତି କେବେ ଜଣାପଡ଼େ ନାହିଁ
ରାଗରକ୍ଷା ଛାଡ଼ିଗଲେ । ୩

ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ ତୋର ମାଟିର କଣ୍ଢେଇ
କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଥ ,
କହିଦିଏ ଯେବେ ଆସୁ ରାଜାପୁଅ
ମୁହଁକୁ ଲୁଚେଇ ହସୁ । ୪

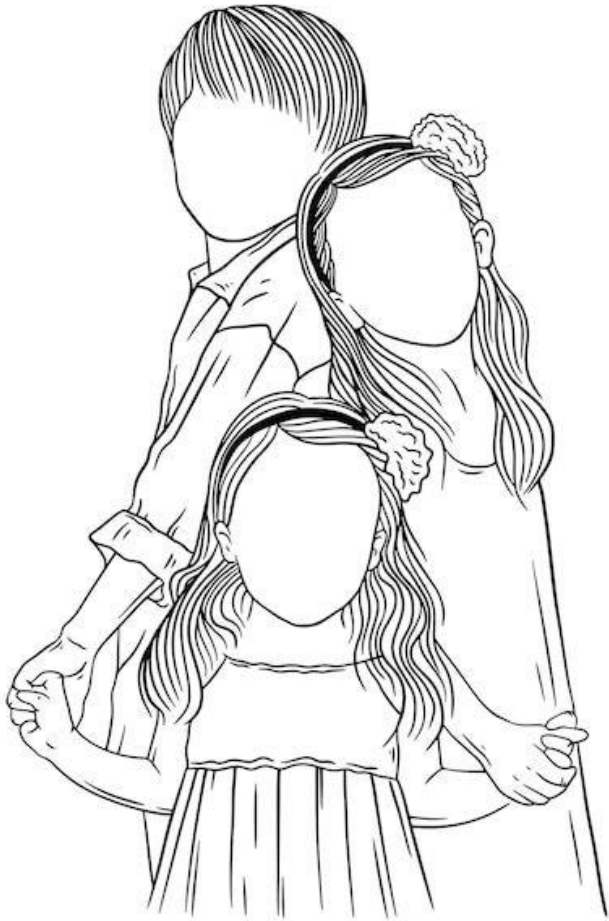
ଜୀବନ ମୋହର ସାର୍ଥକ ହୋଇବ
କୋଟିଏ ଜନମ ପାଇଁ,
ମୋ ଭଲପାଇବା ସ୍ନେହ ଆଶୀର୍ବାଦ
ତୋ ଠାରେ ସରିବ ନାହିଁ । ୫

କେତେ ଜନମରେ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ବଳେ
ପାଇଅଛି ତୋପରି ବାୟାଣୀ,
ଜନମେ ଜନମେ ସରଗ ଶଶିମୋ
ସୁନା ନାକୀ ଗେହ୍ଲା ଭଉଣୀ । ୬

ଯେତେ ଦିନ ଥିବା ଜୀବନ ମୋହର
ଭଉଣୀ ମୋହର ଥିବୁ,
ଯଦି ହୋଇଯାଏ ନୀରବ ନିଷ୍ଠୁ
ଭାଇ ବୋଲି ଡାକିଦେବୁ । ୭

ସୌମ୍ୟ ରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ
ସମଣା, ହାଟଡ଼ିହି,କେନ୍ଦୁଝର

କାଳୁ ର କରାମତି...

କାଳୁ ଏବଂ କୁନା । ଦୁହେଁ ଜନମ ବେଳରୁ ଭାରି ସାଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତି । କୁନାର ଜନ୍ମ ବେଳକୁ କାଳୁର ମା ତା'କୁ ଜନ୍ମ ଦେଇ ଖାଦ୍ୟ ନପାଇ ମରିଯାଇଥିଲା । କୁକୁର ଛୁଆଟିକୁ ବାଟରୁ ପାଇ କୁନାର ବାପା ସରୋଜ ବାବୁ ରାସ୍ତା ମଝିରୁ କୋଳେଇ ଆଣିଥିଲେ । ସେହି ଦିନଠାରୁ ମଣିଷ ମାନେ ହେଲେ ତା'ର ମା, ବାପା, ସାଙ୍ଗସାଥୀ । କୁନାକୁ ଯେତେବେଳେ ସାତବର୍ଷ କାଳୁକୁ ମଧ୍ୟ ସେତେବେଳେ ସାତବର୍ଷ । ଦୁହେଁ ଭାରି ସାଙ୍ଗ ହୁଅନ୍ତି । ଜଣେ ଜଣକ ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କୁନାକୁ ଜ୍ୱର ହେଲେ କାଳୁ ରାତି ରାତି ନଶୋଇ ବସି ରହିଥାଏ ।

ସୀମାଲତା ସାହୁ
ଯାଜପୁର

ଭଦ୍ର ଲୋକମାନେ ଘରକୁ ଆସିଲେ କାଳୁ ତା'ର ଲାଞ୍ଜ ହଲାଇ, ଗୋଡ଼ ଟେକି ସ୍ୱାଗତ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ଜଣାଇଥାଏ । ଅତିଥି ମାନେ ଖୁବ୍ ଆନନ୍ଦିତ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସରୋଜ ବାବୁଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ କାଳୁକୁ କେବେ ଆଦର କରନ୍ତି ନାହିଁ । କୁନା ସହ ଖେଳୁ ବୋଲି ସେ କେବେ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ମା'ଙ୍କ ଆକଟରେ କୁନା ଉଦାସ ହୋଇଯାଏ । କାଳୁକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ଘର ଭିତରକୁ ପଶିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଠାକୁର ଘର ଓ ରୋଷେଇ ଘର ଭିତରେ ଯଦି କାଳୁ ପଶିଯାଏ ତେବେ ମାରା ହୋଇଯିବ ନି!!! ସେଥିପାଇଁ କାଳୁକୁ ସବୁବେଳେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ମାରମାର ହୁଅନ୍ତି । କାଳୁକୁ ଭୋକ ହେଲେ ଭୋ ଭୋ ହୋଇ ଭୁଲେ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସରୋଜ ବାବୁ ଆସିଲେ ତାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ।

କାଳୁ ସିନା ମଣିଷ ଦୁହେଁ ହେଲେ ସେ ବି ତ ଗୋଟିଏ ଜୀବ..... ତା'ର ବି ତ ଗୋଟାଏ ପେଟ ଅଛି!!! ଭୋକ ଅଛି । ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀଙ୍କ ଆକଟରେ ତା'ର ଆଖିରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହ କାହିଁକି ଝରିପଡ଼େ? ତେଣୁ ତା'ର ବି ଗୋଟିଏ ନିରାହ ମନ ଅଛି । ମଣିଷ ମାନଙ୍କ ପରି ଖୁସିରେ ହସେ ଆଉ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ହେଲେ କାନ୍ଦେ । କୁନା ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢ଼େ । କାଳୁକୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ରାଗୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୁନାର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ସେ କାଳୁକୁ ପଠାନ୍ତି ବିଦ୍ୟାଳୟରୁ କୁନାକୁ ଆଣିବାପାଇଁ । ହଠାତ୍ ଦିନେ କୁନାକୁ ଡକାୟତ ମାନେ ଅପହରଣ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ନିଛାଟିଆ ରାସ୍ତାରେ କୁନାକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ କାଳୁ ଚୋର ମାନଙ୍କୁ କାମୁଡ଼ି ଝିଣି ଭଗାଇ ଦେଇଥିଲା । ଏହି କଥା ଯେତେବେଳେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ଜାଣିଲେ, କାଳୁକୁ ଟିକିଏ ଆଉଁସି ଦେଇଥିଲେ । ସେତିକିରେ କାଳୁର ଆଖିରୁ କେଜାଣି... ଦୁଇବୁନ୍ଦା ଲୁହ କାହିଁକି ବୋହିଯାଇଥିଲା?? ସରୋଜ ବାବୁ ତାକୁ କୁଣ୍ଡାଇଧରି ସାବାସ କାଳୁ ବୋଲି କହିଥିଲେ । କିଛିଦିନ ପରେ.....

କାଳୁ ପାରଭୋ ରୋଗରେ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ କାଳୁକୁ ଘରେ ପଶିବାକୁ ଦେଉନଥିଲେ । ସରୋଜ ବାବୁ ପଶୁଡ଼ାନ୍ତରକୁ ଡକାଇ ଆଣିଲେ । କାଳୁ ଆଗଭଳି ଆଉ ଉଠି ପାରୁନି । ତାକୁ ଦେଖି ତାନ୍ତର କହିଲେ ଏହି ରୋଗ ଆଉ ଭଲ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କୁନା ଏହା ଶୁଣି ଖୁବ୍ କାନ୍ଦିଥିଲା । ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ କୁନାକୁ କାଳୁ ପାଖକୁ ଛାଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ କାଳେ କୁନାକୁ ସଂକ୍ରମଣ ହୋଇଯିବ । ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେବୀ ବାରମ୍ବାର ସରୋଜ ବାବୁକୁ କୁହନ୍ତି ଏହି ରୋଗିଣୀ କୁକୁରକୁ ନେଇ ବାହାରେ କେଉଁଠି ଛାଡ଼ିଦିଅ । ସେତେବେଳେ ସରୋଜ ବାବୁ ଦୀର୍ଘଶ୍ବାସ ଛାଡ଼ି କାଳୁର ମୁହଁକୁ ବଲବଲ ହୋଇ ଅନାନ୍ତି । ସେ ଭାବନ୍ତି ଯଦି କୁନାକୁ ରୋଗ ହୋଇଥାନ୍ତା !! ତେବେ କଣ ଶ୍ରଦ୍ଧା ମୋତେ ଠିକ୍ ଏମିତି କହିଥାନ୍ତେ ?? ଆରେ... ନା ନା ସିଏ ପରା ପଶୁ ଆଉ କୁନା ମଣିଷ । ଆମ ସମାଜରେ ଏହି ବ୍ୟବଧାନ ଟିକକ କେଉଁ ବେଦ ଉପନିଷଦରେ ଲିଖିତ ଅଛି ଯେ ମଣିଷର ଭାବନା ଏପରି ହେଉଛି ।

ମଣିଷର କିଛି ଦୁର୍ଦ୍ଦଶଣା ଘଟିଲେ ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ମାନେତ କେବେ ଘୃଣା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ନିଜ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗାଇ ସେମାନେ ମଣିଷକୁ ରକ୍ଷା କରନ୍ତି । ହେଲେ ଆଜି କାଳୁର ଆର୍ତ୍ତନାଦ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀଙ୍କ କାନଗହ୍ୱରକୁ ଶୁଭାଯାଉନାହିଁ କାହିଁକି ??? ଏହା କଣ ମାନବର ମାନବିକତା ?!! ଦିନକର ଘଟଣା କୁନା ଠାକୁର ଘରେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀଙ୍କ ସହ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥାଏ । ସରୋଜ ବାବୁ ଅଫିସରୁ ଫେରି ନାହାନ୍ତି । ଠାକୁର ଘରେ ହଠାତ ନିଆଁ ଲାଗିଗଲା । ସେତେବେଳେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ଚଉଁରା ମୂଳରେ ସଞ୍ଜବତୀ ଜାଳିବା ପାଇଁ ଯାଇଥାନ୍ତି । କୁନା ଏକା ଠାକୁର ଘରେ ଥାଏ । ନିଆଁର ବେଗ ହୁତଗାମୀରେ ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଥାଏ । ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ କ'ଣ କରିବେ ବୋଲି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ବଜ୍ର ପଡ଼ିଲା । ସେ ସରୋଜକୁ ଫୋନ୍ କରି କହିଲେ ଶୀଘ୍ର ଅଫିସରୁ ଆସିବାପାଇଁ । ନିଆଁକୁ ଡେଇଁ ସେ କୁନାକୁ ଆଣିପାରୁନଥାନ୍ତି । ଆଉ କୁନାର କ୍ରଦନରେ ଘରଟା ସାରା କମ୍ପି ଉଠୁଥାଏ । କୁନାର ରାହାଧରା କ୍ରନ୍ଦନ ଶୁଣି କାଳୁ ଦେହ ଶିହରୀ ଉଠିଲା । ସେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀଙ୍କ ଆକଟକୁ ଭୁଲି ରୋଗିଣୀ ଦେହରେ ଛୋଟେଇ ଛୋଟେଇ ଦୌଡ଼ିଗଲା ଠାକୁର ଘର ଭିତରକୁ ଆଉ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବାଜି ଲଗାଇ କୁନାକୁ ରକ୍ଷା କଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ସେହି ଘର ଭିତରେ ପୋଡ଼ି ଜଳି ପ୍ରାଣ ହରାଇଲା ।

ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ବୁଝିଲେ ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କର ମନ କେତେ ସ୍ୱଚ୍ଛ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ କାଳୁର ମାନବିକତାକୁ କୁଣ୍ଠାଇ ଧରିବାକୁ ସେ ଆଉ ଏ ଦୁନିଆରେ ନଥିଲା । କାଳୁର କରାମତିରେ କୁନାର ଜୀବନ ସିନା ବଞ୍ଚିଗଲା..... କିନ୍ତୁ କାଳୁ ଆଉ ଫେରିଲା ନାହିଁ । ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ଅନୁତାପରେ କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ ।

ପକ୍ଷୀର ଡେଣା କେତେ ଦୂର ଉଡ଼ିପାରେ? ସେ କଣ ଯେତିକି ଯାଏଁ ଉଡ଼ିବାକୁ ଚାହେଁ ଉଡ଼ିପାରୁଥିବ?!! ଡେଣାର ମହତ୍ତ୍ୱ ସିଏ ସେତେବେଳେ ବୁଝିବ ଯେତେବେଳେ ଶିକାରୀର ଜାଲରେ

ଫସିଥିବ ।!! ପ୍ରଜାପତିଟି ତାର ସୁନ୍ଦରତାକୁ କେବେ ଅନୁଭବ କରିଥିବ ? ହଁ ସିଏ ସେତେବେଳେ ଅନୁଭବ କରିବ ଯେତେବେଳେ ସମ୍ଭାଳୁଆ ରୂପରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହେବ!! କୋଇଲି କ'ଣ କେବେ ତାର ସ୍ୱରକୁ ଶ୍ରବଣ କରିଥିବ? ବସନ୍ତର ଆଗମନ କୁ ଅପେକ୍ଷା ନା ବସନ୍ତ ର ସମାପ୍ତିକୁ ଉପେକ୍ଷା କରେ, ସେହିଁ କେବଳ ତାର ସ୍ୱରକୁ ବୁଝୁଥିବ ଆଉ ବୁଝାଉଥିବ । ମୁଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀରେ ପଢୁଥିଲା ବେଳେ ମୋ ' ହସଖୁସି ' ବହିରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା "ମଣିଷ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଜୀବ" । ଆଧୁନିକତାର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ ଏଇ ମଣିଷ ର ଶ୍ରେଷ୍ଠତ୍ୱର ପ୍ରାଞ୍ଜଳତା ବେଶ୍ ଭଲ ଭାବରେ କାଳୁର ମାନବିକତା ଭାବ ଦେଖୁ ଜାଣି ହୁଏ । ମନବର ମାନବିକତା ଯଦି କାଲୁ ପାଖରେ ରଖୁଛ ତେବେ ହେ ଭଗବାନ!! ତା'ର ଆତ୍ମାକୁ ଶାନ୍ତି ଦେବ । ଆର ଜନ୍ମରେ ପଶୁ ପକ୍ଷୀକୁ ମଣିଷରେ ପରିଣତ କରିବ । କାଳୁର ସେହି ଦୁଇ ବୁଝା ଲୁହ ଆଜି ଯେମିତି ଦୁଇ ଶହ ମାଇଲ ସମୁଦ୍ର ବ୍ୟାପୀ ଢେଉ ପରି ଉଛୁରିତ ହେଉଛି । କାଳୁର ମନକୁ କେବେ ପଢ଼ିବ ଏହି ମାନବ ସମାଜ !!? ସମୟ କ'ଣ ତା'ର ଉତ୍ତର ଦେବ ?!! ଶୁଦ୍ଧାଦେବୀଙ୍କ କ୍ରନ୍ଦନ ଆଜିଯାଏଁ ବନ୍ଦ ହୋଇନାହିଁ କିମ୍ବା ହେବନାହିଁ । ସେ କେବଳ ଜୀବନ ତମାମ କାନ୍ଦି ପାରନ୍ତି..... କିନ୍ତୁ କାଲୁ ପରି ହେବାକୁ କେତେଜଣ ଏହି ସମାଜରେ ଚାହିଁବେ ?

ନାରୀ ର ଗୁହାରି...

ଭଗବାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମୟ ସୃଷ୍ଟି ନାରୀ,
ଏଇ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଜି ଅଭିଶାପ ପାଲଟି ଯାଇଛି ଗୋଟେ ନାରୀ ପାଇଁ
କାହିଁକି କରିଲ ନାରୀ ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରଭୁ ?
କାହିଁ ଦେଲ ତାକୁ ଏ ଶରୀର ?
ଡରି ଡରି ଘର କଣରେ ପସୁଛି
କି ଲାଭ ଥାଇ ସିଂହଦ୍ବାର ।।

ତିଳୋତ୍ତମା ଦାଶ
ଚିନ୍ତାମଣିଶ୍ବର, ଭୁବନେଶ୍ବର

କଳିର କରାଳ ସହିବନି ବୋଲି
ପ୍ରତିଛବି ଗଢିଲ ନାରୀ କୁ,
ସବୁ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଲେଖିଲ ତା ନାମେ
ଆପଣେଇ ନେଲା ସେ ସଭିଙ୍କୁ ।।

ମଣିଷ ରୂପୀ ଏ ଭୋକିଲା ରାକ୍ଷାସ
ଖାଇ ଯାଏ ନାରୀର ଶରୀର ,
ମର୍ମାହତ କରି ଫିଙ୍ଗି ଦିଏ ତାକୁ
ତୁ କି କରୁ କାଳିଆ ଠାକୁର ।।

ବୁଝିବୁନି ଯଦି ନାରୀର ଯାତନା
କରିଦେ ତୁ ନାରୀ ଶୂନ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି,
ବିନାଶ କରିବ ଏ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ କୁ ଦିନେ
ନାରୀ ର ସେ ଅଗ୍ନି ଅଶ୍ରୁ ବୃଷ୍ଟି ।।

ଧୂଙ୍କାର କରେ ଏ ନାରୀ ଶରୀର କୁ
ଯାହାକୁ ତୁ ଦେଇଛୁ ଆକାର ,
ନାରୀର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନେଇଯା କାଳିଆ
ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଏ ନାରୀର ।।
ଏତିକି ଗୁହାରି କରିଦେ କାଳିଆ
ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ଏ ନାରୀର ।।

ମୁଁ ତୁମର ହୃଦୟର କଥା ସବୁ ଜାଣେ, ମୋ ପରି ତୁମେବି ମୋତେ ଭୁଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛ ଆଉ ଭୁଲିପାରୁନ । ଅରୁଚେ ଦେଖା ହେଲେ ବୋଧହୁଏ ନିଜକୁ ଅଟକାଇ ପାରିବନି, ସେଥିପାଇଁ ଦେଖା ହେଉନ । ଅନେକ ଦିନର ଭଲପାଇବାକୁ ଭୁଲିବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ । ହୃଦୟରେ ମୋ ପାଇଁ ଏବେବି ଆବେଗ ଭରିରହିଛି ହେଲେ ପରିସ୍ଥିତି ଆଉ ପରିବାରର ଚାପରେ ଭୁଲିବାର ଅଭିନୟ କରୁଛି ।

ଦିନ ଥିଲା ମୁଁ କାଳେ ତୁମ ସ୍ବପ୍ନରେ ଆସୁଥିଲି, ତୁମେ କହୁଥିଲ । ଏବେ ତୁମ ସ୍ବପ୍ନରେ ଆସୁଛି କି ନାହିଁ ମୁଁ ଜାଣିନି କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ କହିବାର ସୁଯୋଗ ପାଉନି ଯେ ଏବେ ବି ପ୍ରତି ରାତିରେ ମୋର ୨,୪ ଅର ନିଦ ଭାଙ୍ଗୁଛି ତୁମ ପାଇଁ ଆଉ ତୁମ ଭାବନାରେ ଲୁହ ଭରା ଛଳ ଛଳ ମୋ ଦୁଇ ଆଖି ଶୋଇବାକୁ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି ।

ମୋ ଅସଫଳତା ମୋ ପାଟିରେ ତାଲା ପକେଇ ଦେଇଥିଲା ଆଉ ତୁମ ହାତରେ ତୁମ ବିବାହ ବନ୍ଧନର ବେଡ଼ି ଆମକୁ ଏତେ ମଜବୁର୍ କରିଦେଲା ଯେ ଆମେ ବାଧ୍ୟ ହେଲୁ ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇବାକୁ । ଶେଷ ଦେଖାରେ, ତୁମେ ଏତେ ସହଜରେ କହିଦେଲ ଆଜିଠାରୁ ଆମେ ଦୁହେଁ ଭୁଲିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ହେଲେ ବାସ୍ତବରେ ସହଜ ନୁହେଁ ସବୁ ସମ୍ବୃତିକୁ ଲିଭାଇବା । ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତୁମରି ଭାବନା ମୋ ହୃଦୟକୁ ଏତେ କମଜୋର କରୁଛି ତାହା ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ।

ଇତି....
ତୁମ ପ୍ରେମିକ....

ଅବୁଝା ପ୍ରେମିକ...

ପ୍ରେମର ବେଦନା ପ୍ରକାଶ ପାଇଁ
ହୁଏ ମୁଁ ନିଶ୍ଚଳ,
ଦୂରତା ଥାଇ ମଧ୍ୟ
ଅପେକ୍ଷା କରେ ମୁଁ ବାର ବାର ।

ନିଷ୍ଠୁର ଦୁନିଆରେ ତୁମକୁ ଖୋଜେ ମୁଁ
ପ୍ରେମ ଟିକେ ପାଇବା ପାଇଁ,
ତୁମର ସେ ପ୍ରେମ ଟୀର ଜୀବନ୍ତ ଯେ
ସାରା ଜୀବନକୁ ସାଇତି ରଖୁଛି ମୁହିଁ ।

ବଣ ମଲ୍ଲି ପରି ବାସିଯାଅ ତୁମେ
ଚଉଦିଗ ଚହଟାଇ,
ମନେ ଆଣି ଦିଅ କେତେ ଆଶାର ଜୁଆର
ଭାବନାରେ ବାସ୍ତବର ସଂଜ୍ଞା ଦେଇ ।

ମୁଦା ପଲକରେ ତୁମେ ଆସୁଥାଅ
ଗୋଧୂଳି ସନ୍ଧ୍ୟାର ଛାୟା ଚିତ୍ର ଟିଏ ହୋଇ,
ତୁମେ ଆସ ନାହିଁ ସିନା ବାସ୍ତବରେ
ହେଲେ ନୀତି ଆସ ତୁମେ ମନ ଆକାଶରେ,
ନିବୁଜ କବାଟ ଫଟାଇ ।

ଅନ୍ତହୀନ ତୁମ ପ୍ରେମର ରାଇଜ
ନିତି ହଜିଯାଏ ମୁହିଁ,
ଯେତେ ବୁଝାଇଲେ ତୁମକୁ ମୋ ସାଥୀ
ଅବୁଝା ହେଉଛି କାହିଁ ।

ମୋ ପ୍ରେମ କବିତାରେ ତୁମେ ଆସ ସାଥୀ
ପ୍ରେମ ଭରା ଶବ୍ଦ ହୋଇ,
ଅଳ୍ପ ସମୟରେ ସ୍ବନ୍ଦନରେ ରହି
ଚାଲି ଯାଅ ଅବୁଝା ହୋଇ ।

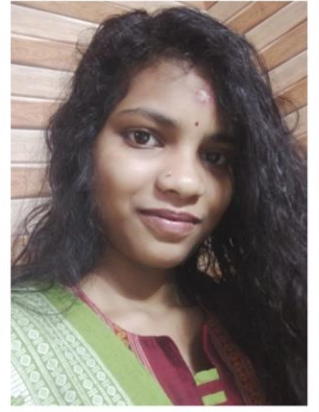

ଲକ୍ଷ୍ମୀପ୍ରିୟା ଦାସ
ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଦ୍ବିତୀୟ ବର୍ଷର ଛାତ୍ରୀ,
ବିଶ୍ବଭାରତୀ ବିଶ୍ବବିଦ୍ୟାଳୟ,
ଶାନ୍ତିନିକେତନ, ପଶ୍ଚିମବଙ୍ଗ

ବାନ୍ଧବୀ...

ହୃଦୟ ସମୀକରଣ ଭଳି
 ଯେତେ ସୁନ୍ଦର ଏ ସମ୍ପର୍କ
 ସେତେ କଠିନ ବୁଝିବାକୁ
 ସମ୍ପର୍କର ସରଳତା...
 ବୁଝିଗଲି ଯେବେ
 ମୋ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଜୀବନ ଅତୀତ-ହେଇଯାଉଥିଲା
 ସେ ମାୟାବିନୀ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ
 ବିଦ୍ୟାଳୟ ଜୀବନ ଭାସି...
 ମୋ ଠୁଁ ଦୂରେଇ ଯାଉଥିଲା

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତି ଭବାନୀ
 ଗୋବିନ୍ଦ ମହାନ୍ତି, ଡଗରପଡ଼ା,
 ଜଗତସିଂହପୁର

ଶ୍ଵାନ ନିଦ୍ରା ଛାଡ଼ି ଗାଢ଼ ନିଦ୍ରାକୁ ଆପଣେଇ
 କେତେ ସ୍ଵପ୍ନ ସାଉଁଟିଛି ସବୁ ନିଶିରେ
 ମୁଖ୍ୟ ଚରିତ୍ର ମୋ ବାନ୍ଧବୀଗଣ
 କେମିତି ମୁଁ ଭୁଲିଯିବି ଏତେ ସହଜେ..!
 କଷ୍ଟ ହେଲେ ବି ସବୁ ସମ୍ବୃତିକୁ ମନେ-ପକାଇବି
 ବଞ୍ଚିଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ସବୁ ସଖୀଙ୍କୁ
 ହୃଦୟ ମହଲର ଏକ ସୁନ୍ଦର ବଖରାରେ -ରଖିବି
 ଭାବନାରେ ନିଇତି ତାଙ୍କ ସହ ହସିବି
 ହସି ହସି ସେମାନଙ୍କୁ ମୋ ଆତ୍ମା ସହ -ମିଶାଇଦେବି

ପରମପିତାଙ୍କୁ ଗୃହାରି କରିବି
 ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ସାଥୀ ପାଇଁ
 ଏବେ ବେଗି କୁହ ସଖୀଗଣ ମୋର
 ଏ ପ୍ରସ୍ତାବେ ରାଜି କି ନାହିଁ
 ଏ ପ୍ରସ୍ତାବେ ରାଜି କି ନାହିଁ

ବିରହ...

ତୁମ ସହ ବିଛିନ୍ନର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେବେ ଆସେ
କେଜାଣି କାହିଁକି ଅଜଣା ଭୟରେ ,
ଆଖିରୁ ଦୁଇ ଧାର ଲୁହ ଆପେ ଖସେ
ତୁମ ଦୁଷ୍ଟାମି ସବୁ ଉଠି ମାରନ୍ତି ମନ ଝଙ୍କାରେ ।

ଜିଗୀଷୁ ମନରେ ସ୍ମୃତିସବୁ ବନ୍ଧ ଭାଗନ୍ତି
ରାତ୍ରର ପ୍ରଣୟ ସ୍ନିଗ୍ଧ ଶୟ୍ୟାଧାରେ ,
ବିରହ ଯନ୍ତ୍ରଣା କ୍ରମଶଃ ବଢାନ୍ତି
ତପ୍ତ ଅଶ୍ରୁଜଳ ଝରେ, ଶୁଷ୍କ ଅଧରେ ।

ବିନିତ୍ର ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇ ବୁଜି ହୋଇ ଆସେ
ରଜନୀର କଳା ରଙ୍ଗରେ ,
ସ୍ବପ୍ନ ସବୁ ବୁଝ ରଚି, କୋଳେ ଆଶ୍ୱାସେ
ହୃଦୟର ବିରହ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଲୁଚେ ସ୍ବପ୍ନପୁରେ ।

ଘରେ ଯେବେ ତୁମେ ଥାଅ ମୋର ପାଶେ
ଦେହ ସିନା ଥାଏ କାର୍ଯ୍ୟରତ, ମନ ତୁମରି ଠାରେ ,
ସେ ଦିନ ସବୁ ତୁମ ଦେହର ବାସ୍ନାରେ ହସେ
ବିଦାୟ ପରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଗୁଡା ତୁମକୁ ହିଁ ଝୁରେ ।

ଇଚ୍ଛା ତ ହୁଏ କ୍ଷଣ ଟିଏ ହେଲେ
କରନ୍ତି ଏ ଆଖିରୁ ତୁମକୁ ଅନ୍ତର ,
ସତକୁହ ତୁମେ ଯେତେ ପ୍ରେମ କଲେ
ଭରିଯାଏ କି କ୍ଷୁଧା ମାସକର ।

ପରିଚ୍ଛିତି ଆଜି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ସାଜି
ସୁଧ, ମୂଳ କରି ନେଉଛି ପାଉଣା ,
ନିଶିକାଳେ କଣ୍ଢେଇ ଧରି ତୁମକୁ ହୁଏ ଖୋଜି
ବେଳେବେଳେ ବଳିପଡେ ବିରହ ଯନ୍ତ୍ରଣା ।

ପୂଜା ସାହୁ
ରମାଦେବୀ ମହିଳା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ,
ବ୍ରହ୍ମପୁର ବର୍ଷ, ଓଡ଼ିଆ ବିଭାଗ,
ଜିଲ୍ଲା - ନୟାଗଡ଼

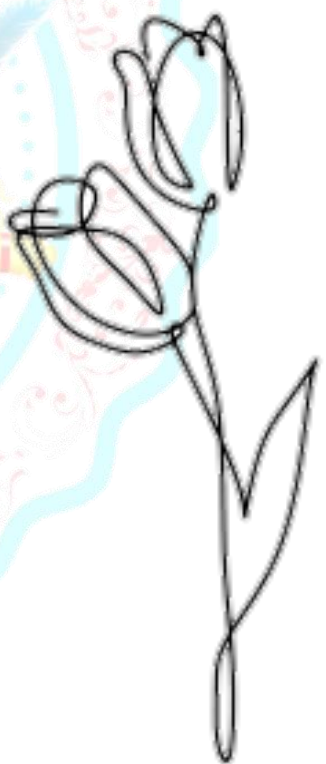

ସମାଜର କୁ-ସଂସ୍କାର...

ସମାଜର ଯେଉଁ ସାମାଜିକ କୁସଂସ୍କାର ରହିଛି
ତାହା ପୁଣି ବିଦାରି ଦେଇଛି ଛାତି ଉକୁଳ ମାଟିକୁ ।
ଏହି ସମାଜରେ ସବୁବେଳେ ଚାଲିଛି
ବଧୂହତ୍ୟା ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ନାରୀ ନିର୍ଯାତନା ।
ସମାଜରେ ଏ କଥାକୁ ଭୁଲି ଯିବା ଅପେକ୍ଷା
ମନେ ସେତିକି ପକାନ୍ତି ।
ଲୋକ ପଚାରିଲେ କୁହନ୍ତି ଆମକୁ ଏକଥା ଅଜଣା
ଏଠି ସାକ୍ଷୀ ବଦଳରେ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତି ଲାଞ୍ଜନାର ସାତ୍ ଦବାକୁ ।
ଆଉ ମଧ୍ୟ ସମାଜରେ ଅଛନ୍ତି
ରାସ୍ତାକଡ଼ରେ ମାଲ୍ ପିଇ ହୋଇଛି ବାଟବଣା
ନିଜ ଜନ୍ମ କଲା ମା' ଜୁ ଭୁଲି ଯାଉଛି ।
ନିଜ ବାପାଙ୍କୁ ପୁଅ ରାସ୍ତାରେ ଦେଖେ
ପଚାରି ଦେଲେ କହେ ବୋଧେ ଦେଖୁଛି କେଉଁ ଟିଏ ଲୋକଟିକୁ ।
ଓଡ଼ିଆ ପିଲା ତ ଓଡ଼ିଆ ପାଠକୁ ଯାଆନ୍ତି ଦୂରେଇ ଦୂରେଇ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଭୁଲି ଇଂରାଜୀ ପଢ଼ନ୍ତି ଓଡ଼ିଆ ପାଠନ୍ତି ନି କହି ।
ଏଠି ପଚାରି ଦେଲେ ଥରେ ଚିହ୍ନିତ କି
ପିଲେ ମଧୁବାବୁ ଆଉ ଗୋପବନ୍ଧୁ ଜୁ
ପିଲା ମୁହଁ ପୋତି ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି
ହୋଇ ପାଠନ୍ତି କେହି କେହି ସାଧୁଗଣ
ହେଲେ ଚିହ୍ନି ନାହୁଁ ତାଙ୍କୁ ଆମେ ।

କୁରୀ କୁନ୍ତୁୟା
କେକିସିଙ୍ଗି, ଗଜପତି

ଅମୃତବେଳା...

ମଧୁମୟ ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
ମଧୁମାୟାର ପ୍ରଲେପବୋଲି
ଇଶ୍ବର ଯେବେ ମୋ ଦେହରେ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ
ଲୋପ ପାଇଯାଉଥିବା ଏକ୍ସ୍ତ୍ରାକ୍ଟିଗାଲ ବଦଳରେ
ମୋ ମା ମୋତେ ଯେବେ
ଡାକ୍ତରଖାନା ରେ ଜନ୍ମଦେଲେ
ମୁଁ ଦୁନିଆ ଦେଖୁଲି
ସେ ଅମୃତବେଳାରେ ।

ଅରୁଣ ଡାକ୍ତରୀ
 ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ବବିଦ୍ୟାଳୟ ,
 ଭୁବନେଶ୍ବର

ପ୍ରିୟଜନ ଥିଲେ ଅପେକ୍ଷାରତ
ବାପା ଥିଲେ ବିଚଳିତ
ଜେଜେବାପା ଚିକ୍ତିତ
ମା ଥିଲା କଷ୍ଟ ଓ ଆନନ୍ଦର ମିଶ୍ରିତ
ଅକୁହା ବ୍ୟଥାରେ ଜର୍ଜରିତ ।
ଗୋଧୂଳି ବି ଥିଲା ଉପନିତ
ସେଦିନ ସେ ଅମୃତବେଳାରେ ।

ଜୀବନର ସେ ଗୋଟିଏ ଦିନ
ଯେଉଁଦିନ କାନ୍ଦୁଥିଲି ମୁଁ
ହସୁଥିଲା ମା '
ତାପରଠୁ ଏମିତି କେବେବି ହେଇନି
ମୁଁ କାନ୍ଦିବାର ଦେଖୁ ମା କେବେବି ହସିନି
ବୋଧହୁଏ ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଦୁନିଆ ଦେଖୁ କରୁଥିଲି କୁଆଁ କୁଆଁ
ସେଦିନ ସେ ଅମୃତ ବେଳାରେ ।

କି ପ୍ରୟୋଜନ ଥିଲା ମୋର ?
କୋଟି କୋଟି ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ
ଜନ୍ମନେବା ଏ ଧରା ଧାମରେ...
କିଛି ଗୋଟେ ମହାଭଙ୍ଗେଶ୍ୟରେ
ଇଶ୍ବର ଛାଡିଲେ ବୋଧେ

ମୋତେ ଏ ଧାମରେ...
ସେଦିନ ସେ ଅମୃତବେଳାରେ ।

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ ଏ ମଣିଷ !
କିନ୍ତୁ, ମୁଁ ତ ମହାପାପୀ.....
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଲି କେତେବେଳେ ?
କିନ୍ତୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦିଏ ମୁଁ ଇଶ୍ବରଙ୍କୁ
ଦେଖେଇଲେ ମୋତେ ଏ ସୁନ୍ଦର ସୃଷ୍ଟିକୁ
ଜନ୍ମଦେଇ ମୋତେ ସେ ଅମୃତବେଳାରେ ।

ମୃତ୍ୟୁ ସତ୍ୟ ଜୀବନଟା ହା - ହା କାରକରେ
କୁହେ ସୁଖ ଟିକେ ନାହିଁ ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ।
ତଥାପି ସତତ ସଚେଷ୍ଟ ମୁଁ
ଦୁଃଖରୁ ସୁଖକୁ ସନ୍ଧାନ କରିବାରେ
ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବେଳାରେ ।
ତେଣୁତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବେଳା ହିଁ
ଅମୃତ ମୋ ପାଇଁ...ମୋ ଜୀବନରେ ।

ମେଘ...

ଆସିବାର ଖବର ଦିଏନାହିଁ
କାହାକୁ, କେତେବେଳେ
ଅକସ୍ମାତ ଘନେଇ ଆସେ
କଳାମେଘ ଭାଙ୍ଗି
ବିଜୁଳି ମାରି
ଚକଚକ.. ଘଡ଼ଘଡ଼...
ଶବ୍ଦର ସୁଅ ଛୁଟେଇ
ଆକାଶକୁ ଆଗମନୀର ବାଉଁଶ ।

ନାହିଁ ନଥିବା ପବନ
ସୁସୁଛୁଏ
ବହେ ତା ଦେହରେ ଘଷିହୋଇ
କଳା ବଉଳ ଭାସିବୁଲେ
ତା ବାଟରେ ରଥପରି
ମଡୁଆଲା ଗଛ ପତ୍ର ଝଡ଼ାଇ
ଜଣେଇ ଦିଏ ଖବର ।

ଶୁଖୁଲା ମାଟିର ଧୂଳି
ମୁହଁ ଲୁଟାଇ ସମର୍ପି ଯାଏ
ଟିପି ଟିପି ଟୋପା
ଭାଙ୍ଗି ଦିଏ
ଧୂଳିର ସ୍ୱପ୍ନ ଗର୍ବ ବାସ୍ତବତା ।

ପଡ଼ିଆର ଘାସମାନେ
ଛାତି ଫୁଲାଇ ଶୋଷି ନିଅନ୍ତି
ମେଘର ଶୀତଳତା
ନିଅଣ୍ଟିଆ କ୍ଲାନ୍ତି
ଶୁଷ୍କ ଦେହରେ କ୍ଷୁଧାତୁର
ଭାବନାରେ ଅନ୍ତ ଘଟାଇ
ବହିଆସେ ଯେବେ
ମେଘର ଘନଘୋର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ।

ସରୋଜ କୁମାର ସାହୁ
ଆଠଗଡ଼, କଟକ

ସ୍ଥର ପରିବର୍ତ୍ତନର ...

ନୂତନ ଭାରତ ଯୁବପିଢ଼ି ଆମେ
ଚାହୁଁଛୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ,
କୋଟି ଜନତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଆସୁଛି
କେତେ ସ୍ୱର ଗୁଞ୍ଜରଣ ।। (୧)
ସମାଜରେ କେତେ ଶୋଷଣ ବହୁଛି
ବହୁଛି ଦୁଷ୍ଟର୍ଣ୍ଣ କେତେ,
ନ୍ୟାୟ ମାଗି ମାଗି ପୀଡ଼ିତା ମରୁଛି
ହୁଇ ବି ଜଳୁଛି ସେତେ ।। (୨)
ଦୁଇ ଚାରିଦିନ ଭାବିବେ, କାନ୍ଦିବେ
ପରଦିନ ଯିବେ ଭୁଲି,
ସେଥିପାଇଁ ପରା ଆମ ଭାରତରେ
ଅପକର୍ମ ଯାଏ ବଢ଼ି ।। (୩)
ଦୋଷ କରି ଦୋଷୀ ଖୋଲାରେ ବୁଲୁଛି
ଜନତା ଲାଗନ୍ତି କଳି,
ଖଣ୍ଡି ପଣ୍ଡିତକୁ ରାଜନେତା ପୁଣି
ଶିକ୍ଷିତ ମାରନ୍ତି ତାଳି ।। (୪)
ବାଃ ବାଃ ଆମ ନ୍ୟାୟ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ
ସଲାମ କରୁଛି ମୁହଁ,
ଆମ ପରି ଦେଶ ଖୋଜିଲେ ହୁଏତ
ଜଗତେ ମିଳିବ ନାହିଁ ।। (୫)
ଜାଗି ଅଛି ଆଜି ନାରୀ ସମାଜଟା
ନିଜ ପାଇଁ ଲଢ଼େ କେତେ,
ମାନବ ପ୍ରକୃତି ବଦଳିବ କାହୁଁ
ଦୋଷୀ ଜନ୍ମୁଥାନ୍ତି ସେତେ ।। (୬)
ଦୋଷୀକୁ ଏମିତି ଖୋଲାରେ ନଈଡ଼ି
ଫାଶୀଦଣ୍ଡ ଦେଲେ ତାକୁ,
ତେବେ ଯାଇ କରି ଡରିବେ ପାପୀଏ
ଅପରାଧ କରିବାକୁ ।। (୭)
ତୁରନ୍ତ ନ୍ୟାୟର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଯଦି
ଆପଣାନ୍ତେ ସରକାର,
ବିନା କାରଣରେ କୋଟି ପରିବାର
ନ ହୁଅନ୍ତେ ଛାରଖାର ।। (୮)

ଅଭିଷିକ୍ତା ପୃଷ୍ଟି
ଆଠଗଡ଼, କଟକ

ତୁମ ପରି ବାପା...

ତୁମ କୁ ଭୁଲୁ ବୁଝିବି ଦିନେ ନାହିଁ
 ତୁମ ରଣ ଜୀବନେ ସୁଝି ପାରିବି ନାହିଁ.
 ତୁମ କୁ ଭୁଲି କେବେ ପାରିବି ନାହିଁ
 ତୁମ ବିନା ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ.
 ତୁମ ପରି ବାପା କେହିଁ ନାହିଁ
 ଆମକୁ ହସାଇ ନିଜେ ଦୁଃଖେ ରହେ.
 ତୁମ ବିନା ଆନ ଗତି ନାହିଁ
 ତୁମ ଆଖି ରେ ଲୁହ ଦେବି ନାହିଁ ।
 କେମିତି ବଞ୍ଚିବି ମୁଁ ଜାଣି ନାହିଁ
 ଫେରି ଆସ, ଭଲ ଲାଗୁ ନାହିଁ.
 ତୁମ ଛତା କେହିଁ ତ ନିଜର ନାହିଁ
 ଆମକୁ ଅନାଥ କରି ଯାଅ ନାହିଁ ।
 ତୁମ ବିନା ଦିନରାତି ସରୁ ନାହିଁ
 ତୁମ କଥା ଭାବି ନିନ୍ଦା ଆସୁ ନାହିଁ.
 ତୁମ ପରି ବାପା ଜଗତେ ନାହିଁ
 ବୋଉ କହେ ତୁମେ ଆସିବ ନାହିଁ ।

ବିକାଶ ରଞ୍ଜନ ନାୟକ
 (ସମ୍ପାଦକ : "ଆମରି କବିତା" ଇ-ପତ୍ରିକା)
 ଦୟାନିଧି ପୁର. ବାଲିମେଦ. ଭଦ୍ରକ.

ଏକ ନୂତନ ଆଶାରେ ପ୍ରାଣ ସଞ୍ଚାର...

ଚା' ପ୍ରେମ...

ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଦିନଟି ହୋଇଥାଏ କର୍ମତତ୍ପର,
ଯେତେବେଳେ ଚା' କପେ ରୁ
ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଦିନଟିର ।।

ଯେଉଁ ଶାନ୍ତି ଥାଏ କପେ ଚା' ରେ
ବୁଝିବ ଖାଲି ଜଣେ ଚା' ପ୍ରେମିକ,
ନ ପିଇବା ଯାଏଁ ମନ ବୁଝେନି
ଯଦି ନାକରେ ବାଜିଛି ଚା'ର ମହକ ।।

ସକାଳୁ ଖବରକାଗଜ ଲେଉଟା ସହ
ଚା' ପିଇବା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ବୟୋଜ୍ୟେଷ୍ଠଙ୍କର,
ସାଂଗ ସାଥୀଙ୍କ ଖଟିରେ ଚା' କୁ ଜଳଖିଆ
ଶୋଭା ବଢାଏ ଶୁଭ ସନ୍ଧ୍ୟାର ।।

କେତେବେଳେ ମଜା ଲାଗେ
ବିସ୍କୁଟ ଓ ମୁଢି ସହ,
ତ କେତେବେଳେ ସୁଆଦିଆ ଲାଗେ
ରୁଟି ଚକୁଳି ସହ ।।

ଘରକୁ ଆସିଲେ କୁଣିଆ
ବ୍ୟବହାର ଆମ ଚା' କପେ ଦେବା,
ଚା' ଦେବାଠାରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ
ଆମର ଅତିଥି ସେବା ।।

ବର୍ଷା ପାଗରେ ଚା' କୁ ପକ୍କୁଟି
ଲାଗେ ଭାରି ସୁଆଦିଆ,
କିଏବା ନ ଜାଣେ ଚା' ର ସୁଆଦ
ଯଦିବା ପାଟି ହୋଇଥାଏ ପାକୁଆ ।।

ଗୋଟିଏ କପ୍ ଚା' ନିରାଶୀ ମନେ
ଭରି ଦିଏ ଆଶା,
ମନରେ ସତେଜତା ଆଣି
ଜଗାଏ ସ୍ନେହର ଭାଷା ।।

ମମତା ବଗର୍ତ୍ତୀ
ରାଣୀକଟା, ବଲାଙ୍ଗୀର

ଅଫେରା ଅତୀତ...

ଜଣାପଡେ ନାହିଁ ଜୀବନ ରାସ୍ତାରେ
କାହିଁକି ଏମିତି ହୁଏ,
ଛାଡ଼ିଯାଇଥିବା ଚିହ୍ନା ରାସ୍ତାଟା ବି
ଜାଣି ଜାଣି କଷ୍ଟ ଦିଏ....!
ନିରୀହ ମନର ନିରୀହ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ବୁଝୁଛି ବା ଏଠି କିଏ,
ନିହାତି ନିଜର ଲୋକଟା ବି ଏଠି
ସ୍ୱାର୍ଥରଖି ଭଲ ପାଏ....!!
ନିରେଖି ଦେଖିଲେ ଜୀବନଟା ଏଠି
ଲାଗୁଛି ନିମିଷ ମାତ୍ର,
ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହୋଇଛି ମନର ମଣିଷ
ବୁଝେନି ପ୍ରେମର ସୂତ୍ର....!
ନୀଳ ନଦୀ ସାଜେ ଆଖିର ଲୋତକ
ନୀରବତା ହୁଏ ସାର,
ନିଶ୍ଚରତରେ ହୃଦୟରୁ ଶୁଭେ
କରୁଣାର ଚିହ୍ନାର....!
ଯେବେପଶିଯାଏ ଜୀବନେବୈଶାଖୀ
ପତ୍ରଝଡ଼ା ଦିଏ ମନ ଦିଏ
ଶୋଇଯାଇଥିବା ଅବୁଝା ଅତୀତ
ଟାଣି ଧରିନିଏ ପାଦ....!!

ବିଶ୍ୱଜିତା ଭୋଇ
ରସଲପ୍ସର, ଜଗତସିଂହପୁର

ଅମର ମୃତ୍ୟୁ...

ତୁମେ ବାନ୍ଧିପାର ପ୍ରଚୁର ଅର୍ଥରେ
ଦାମିକିଆ ହାତ ଘଡ଼ି ,
ହେଲେ , ବାନ୍ଧିପାରିବନି ସମୟ ସ୍ରୋତକୁ
ଥୁଲେବି ଯେତେ କଉଡ଼ି ।

ଏଠି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସମୟ ସମାନ
ସେଇ ଦିନକ ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ,
ସେ ମାନବ ହେଉ କି ହେଉ ମାନବେତର
ବଦଳି ଯିବନି କାଳକଣ୍ଟା ।

ତା' ହିସାବ ନିକିତେ ସଭିଏଁ ସମାନ
କଷିରୁ ପାକଳ ଯାଏଁ ,
କେହି ଖସିଯାଇନାହିଁ କରାଳଗତିରୁଁ
ଦେବରୁ ଦାନବ ଯାଏଁ ।

ଏ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ସବୁଟ ଅଭୁତ
ଆଲୁଅ ଅନ୍ଧାର ପରି ,
ଜନ୍ମ ଆଉ ମୃତ୍ୟୁ ସବୁରୁ ଅଭୁତ
ଜଗତ ଦିଏ ପାଶୋରି ।

କାହାକୁ ତର କି ନଡ଼ର ସମୟକୁ ତର
ସତ୍ କର୍ମ କର
ଈଶ୍ବରଙ୍କୁ ସ୍ମର
ହସି ହସି ମର
ଯଦି ଲଭିବାକୁ ଚାହଁ ମୃତ୍ୟୁରେ ଅମର ।

ବବୁଲ୍ କୁମାର କବି
ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗର ଛାତ୍ର,
(ଫକୀରମୋହନ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ),
ବ୍ୟାସ ବିହାର , ବାଲେଶ୍ୱର

ସୁନା ପଞ୍ଜୁରୀର ମୋହ...

ଦୂର ଆକାଶରେ ଯାଉଥିଲୁ ଉଡ଼ି
 ଡେଣା ଝାଡ଼ି ଝାଡ଼ି ତୋର
 କିଏ ସେ ଶିକାରୀ ଶିକାର କରିଲା
 ମାରି ତୋତେ ପ୍ରୀତିଶର ।
 ଶର ର ଆହାତ ସହି ନ ପାରି ତୁ
 ହୋଇଗଲୁ ଧରାଶାୟୀ
 ଭାବ ତରଣୀରେ ଉଛୁଳା ନିକରେ
 ଭାବରେ ଗଲୁ ତୁ ବୋହି ।
 ସୁନା ପଞ୍ଜୁରୀର ମୋହ ଟା ତତେ ଲୋ
 ଟା ପାଖକୁ ନେଲା ଟାଣି
 ଭାବିଥିଲୁ ତାର ହୃଦୟ ରାଇଜେ
 ସାଜିବୁ ତୁ ପାଟରାଣୀ ।
 ଆଶା କରିଥିଲୁ ରୂପା ଆଳିରେ ସେ
 ଭାତ ନୀତି ଖୁଆଇବ
 ସୁନାର ଗିନାରେ କାଚକେନ୍ଦୁ ଜଳ
 ନିଜହାତେ ପିଆଇବ ।
 ହେଲେ ତୁ କି ଜାଣୁ ଶିକାରୀ ମନର
 ନୃଶଂସତା କେତେ ଟାଣ
 କେଉଁ ଲାଳସାରେ କେଉଁ ଭାବନାରେ
 ବିକ୍ଷିଥିଲା ତତେ ବାଣ ।
 ଅନେକ ଦୂରକୁ ଭାସିଗଲୁଣି ତୁ
 ବସିଗଲାଣି ତୋ ଡେଣା
 ଉଡ଼ିବାର ସ୍ବପ୍ନ କାହିଁ ଦେଖୁ ଆଉ
 ହୋଇଛୁ ତୁ ବାଟବଣା ।
 ଉଡୁଥିଲୁ କେତେ ମନ ଆନନ୍ଦରେ
 ଖାଉଥିଲୁ ମିଠା ଫଳ
 ଡାଳରୁ ଡାଳକୁ ଉଡ଼ି ଘୁରି ବୁଲି
 ସରିଯାଉଥିଲା ବେଳ ।
 ଥିଲୁ ଆକାଶର ଯୁକ୍ତ ପକ୍ଷୀ ତୁହି

ଡକ୍ଟର କୁମାର ପଣ୍ଡା
 ଉତ୍କଳ, ରାଜକନିକା, କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

କାନନ ତୋ ପାଇଁ ସ୍ବର୍ଗ
 ସୁନା ପଞ୍ଜୁରୀର ମୋହରେ ଫସିଲୁ
 ଭାଙ୍ଗିଲା ତୋ ଦମ୍ଭ ଗର୍ବ ।
 ସୁନା ପଞ୍ଜୁରୀର ଆବଦ୍ଧ ଭିତରେ
 ହେଉଛୁ ତୁ କଲବଳ
 ସରିଯାଇଛି ତୋ ରୂପାଥାଳି ଭାତ
 ସୁନାଗିନୀ ପାଣି ଗେଲ ।
 ଆଉ କି ପାରିବୁ ଡେଣା ଝାଡ଼ି ତୋର
 ଖୋଲା ଆକାଶରେ ଉଡ଼ି
 ସେହି ବନ୍ଧନର ଚାରିକାନ୍ଥ ମଧ୍ୟେ
 ତୋ ପ୍ରାଣ ଯିବ ଲୋ ଛାଡ଼ି ।

ବ୍ୟସକ୍ଷେତ୍ର ଏ କି ହେଲା ?

ଲୋ ଚୁଲି, ଲୋ ରେବୀ..
ଲୋ ନିଆଁ ଲୋ
ପ୍ରଶ୍ନ କରେ ଆଜି ବ୍ୟାସ କ କେଖନୀ
ତୁ ହାରି ଗଲୁ କିଆଁ ଲୋ....?

ନିଆଁ ଝୁଲରେ
ଆତ୍ମାହୁତି ଦେଲୁ...
ହାରି ଦେଲୁ ନିଜ ଜୀବନ,
ପିଲାବେଳୁ ଡୋର
ଇଚ୍ଛା କେତେ ଥିବ
ନିଶ୍ଚେ ଦେଖୁଥିବ
କେତେ ସପନ!!

ରକ୍ଷକ ସାଜିଛି
ଭକ୍ଷକ ଆଜି ଲୋ
କାହାକୁ କ'ଣ କହିବୁ,
ଭୁଲିଗଲେ ଗୁରୁ ନିଜର ସ୍ଥାନ...
ଶିକ୍ଷାଦାନ ପ୍ରହସନ ଏଠି..
କେତେବି ଆଉ ତୁ ସହିବୁ!!

କୋଡିଏ ବର୍ଷ ର ଜୀବନ କୁ ତୁ
ନିମିଷକେ ସାରି ଦେଲୁ ଲୋ,
କେମିତି ସହିଲା
ଦଇବ ଏକଥା
ତୋ ମାଆ କୋଳ
ଖାଲି କଲୁ ଲୋ...!!

ଅଲିଶା ବି.ମହାରଣା
ଅନନ୍ତପୁର, ସିମ୍ବୁଲିଆ, ବାଲେଶ୍ଵର

ଦେଖ ବ୍ୟାସେ ଦେଖ.....
ତୁମ ମାଟି କୁ ପରଖ...
ଶିକ୍ଷକ ସାଜିଛି ପିଶାଚ..
ଅଧ୍ୟାପକ ନୁହେଁ
ସେ ଯୌନ-ଶୋଷକ!!

ତୁମ ରେବତୀ ଆଜି
ପୁଣି ଥରେ ଲଢିଛି
ଲଢି ଥିଲା ପଢିବା ପାଇଁକି,
"ଗୁରୁ- ଶିଷ୍ୟ" ସଂପର୍କ କୁ
ହୀନ କଲେ ଗୁରୁ....
ଏ ମାଟି ଆଜି
କଳୁଷିତ କାହିଁକି.....!!

ଦେଖ ଆହେ କବି....
ଦେଖ ହେ ଫକୀର
ପୁଣି ହାରିଲା ରେବତୀ ...
ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧର!!

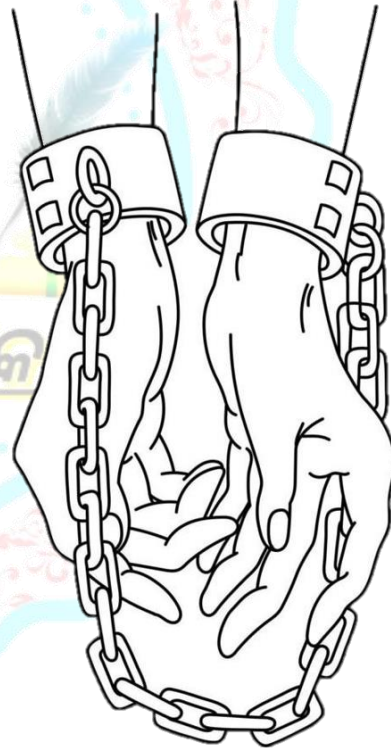

ସ୍ବାଧୀନ...

ସଭିଏଁ କୁହନ୍ତି ଆଜି ସ୍ବାଧୀନ ସ୍ବାଧୀନ,
 ସ୍ବାଧୀନ ନାମରେ ଆମେ ଅଛୁ ପରାଧୀନ ।।
 ଗାଉ ଅଛୁ ଆମେ ଆଜି ଗଣତନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର,
 ଗଣତନ୍ତ୍ର ନାମେ ଚାଲେ ଏଠି ରାଜତନ୍ତ୍ର ।।
 ଧନୀ ଏଠି ନୁଆ ନୁଆ ଫ୍ଲାଆଟ କିଣୁଛି,
 ଖଟିଖୁଆ ଲୋକ ଏଠି ଭୋକରେ ମରୁଛି ।।
 ପେଟ ପାଇଁ ମା ଏଠି ଛୁଆକୁ ବିକିଛି,
 ଆଉ କେବେ ପୁଣି ଭାଇ ଭାଇ କୁ ହାଣୁଛି ।।
 ସ୍ବାର୍ଥ ପଶାପାଲି ମଧ୍ୟେ ସମ୍ପର୍କ ହାରୁଛି,
 ତଥାପି ଏ ମଣିଷ ବୁଝିକି ପାରୁଛି ।।
 ରାଜନୀତି ନାମେ ଚାଲୁଥାଏ କୁଟନୀତି,
 କେତେଯେ ନିଷ୍ଠାପ ପଡ଼ିସାରିଲେଣି ବଳି ।।
 ଅପରାଧ ଦେଶେ ଶୀର୍ଷ ସୀମା ଲଢ଼ିଲାଣି,
 ଦେଶ ବାହାରେ ଏହାର ଚର୍ଚ୍ଚା ବଢ଼ିଲାଣି ।।
 ହତ୍ୟା, ବଧୂହତ୍ୟା ଆଉ ପୁଣି ବଳାକାର ସ୍ବର,
 ସ୍ବାଧୀନତା ଉପରକୁ ଉଠାଉଛି ପ୍ରଶ୍ନ ।।
 ଘର ହେଉ ବା ମନ୍ଦିର ଅବା କର୍ମ କ୍ଷେତ୍ର,
 କେଉଁ ବି ସ୍ଥାନରେ ନାରୀ ନାହିଁ ସୁରକ୍ଷିତ ।।
 ଜାଣି ହେଉନାହିଁ ଏହା କେଉଁ ସ୍ବାଧୀନତା,
 ନ୍ୟାୟ ପାଇଁ ଧାଇଁ ଯାଉଛି ଜଳିଯାଏ ଚିତା ।।
 ଆଦର୍ଶରେ ଭର୍ତ୍ତି ଥିଲା ଦିନେ ମୋର ଦେଶ,
 ରାଜନୀତି ପଶା ତଳେ ସବୁ ହେଲା ଶେଷ ।।
 ବୁଝି ହେଉନାହିଁ ଆମେ କିପରି ସ୍ବାଧୀନ,
 ମୋ ମତରେ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆମେ ପରାଧୀନ ।।

ପ୍ରତି ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସେଣୁ
 ସିରସା, ଜଗତସିଂହପୁର

କଇଁ ଅପା ବଞ୍ଚିଛି...

ସ୍ୱପ୍ନ କେବେ କାହା ପାଇଁ ରୂପାଝରା ଜହ୍ନରାତି ମହୁଆଳି କୁଆଁରୀ ଆଖିର ନିଦରେତ, କେବେ ପୁଣି କାହା ପାଇଁ ପାଲଟିଯାଏ ଶ୍ରାବଣ ଆକାଶେ ଧାର ଧାର ମେଘର ଲୋତକ, ଛାତିର ଅଦେଖା କୋହରେ । ପୁଲ ଦେହେ ଏତେ ରଙ୍ଗ କିଏ ସେ ମାଖୁଲା ଯେ ବିଭୋର ପଥକ ଘଡି ଘଡି ଫେରି ଗୁହେଁ । କାହିଁକି ଏ ପ୍ରକୃତି ଏତେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟ । କେଉଁ ବିକ୍ଷାଣୀ ଗଢିଲା ଏ ବିଶ୍ୱକୁ ଯାହାର ଶୋଭା ବର୍ଣନା କରିବାକୁ ଭାଷା ନାହିଁ ଲେଖନୀ ମୁନରେ । ପ୍ରକୃତି ଓ ପୁଲ ଏମାନେ କବି ଲେଖକମାନଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଚୋରିକରି ତୁପି ତୁପି ହସନ୍ତି, ନୁହେଁକି ? ପ୍ରକୃତି ଓ ପୁଲ ଝିଅମାନଙ୍କର ଇର୍ଷାର କାରଣ । ତଥାପି ରୂପସୀ ଝିଅମାନଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତି ଓ ପୁଲ ସହିତ ତୁଳନା କରି ଲେଖାହୁଏ ପୃଷ୍ଠା ପୃଷ୍ଠା ପ୍ରେମର ଇତିହାସ । ଆମ ଗାଁ କଇଁ ଅପା ଏତେ ସୁନ୍ଦରୀ ହେଲା ଯେ, ପାନ ଦୋକାନୀଠାରୁ ରିକ୍ସାବାଲା ଯାଏ ହଳିଆଠାରୁ ହର ଭାଇ ଯାଏ ତାକୁ ସମସ୍ତେ ପ୍ରେମ କରି ବସିଲେ । କିଏ କହିଲା ତା ହାତ କାଟି ରକ୍ତରେ ଲେଖୁବ ପ୍ରୀତିର ଅସରନ୍ତି ଚିଠି । ଆଉ ପୁଣି କିଏ କହିଲା ତା ପାଇଁ ରାଜ ଉଆଁସ ଛାଡି ଯୋଗୀ ହୋଇ ଲାଉ ଥାଳ ଧରି କେନ୍ଦେରା ବଜେଇ ଏ ଦାଣ୍ଡରୁ ସେ ଦାଣ୍ଡ ଭିକ୍ଷା ମାଗି ବୁଲିବ ।

ପ୍ରତିମା ବିଶ୍ୱାଳ
ଚିରଣ,ଜଗତସିଂହପୁର

କଇଁ ଅପାର ବୋଉ ବନ୍ତି ଖୁଡି ତାକୁ ଗୋଡେ ଗୋଡେ ଜଗିଥାଏ । ସବୁ ବେଳେ ତା କାନେ କାନେ କୁହେ -ତୁ ନଇ ତୁଠକୁ ଏକାଟିଆ ଗାଧୋଇ ଯିବୁନି, ଟିକିଏ ପାଦ ଖସିଗଲେ । ସେଠି ଭୟଙ୍କର କୁମ୍ଭୀରମାନେ ଗିଳିଦେବେ । ଆମ୍ଭ ତୋଟାକୁ ଖରାବେଳେ ଯମାରୁ ଯିବୁନି, ସହର ଯିବୁନି କି ମନ୍ଦିର ଯିବୁନି । ଯେତିକି ପାଠ ପଢିଲୁ ସେତିକି । ତୁ ସୁନ୍ଦରୀ ହେଲୁନି ଯେ ନିଜ ଜୀବନକୁ ବିପଦ ଡାକି ଆଣିଲୁ । ଗୋଟେ କଥା ସବୁବେଳେ ମନେରଖୁବୁ ଏ ପୁରୁଷ ଜାତିଙ୍କୁ ଜମାରୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବୁନି । ମିଛ ସତ କହି ପୁସୁଲେଇବେ । ଭଅଁର ସାଜି ମଧୁ ଲୁଚି ନେବେ । ତୋଡେ ଶୋଷିଦେଇ ପୁରକିନା ଉଡିଯିବେ । ସେତେବେଳେ ବୋଉ କଥା ଗୁଡାକ କଇଁ ଅପାକୁ ବିଷ ଭଳି ଲାଗେ । ମନେ ମନେ ସେ ତା ବୋଉ ଉପରେ ଭାରି ବିରକ୍ତ ହୁଏ । ଖାଲି ଉଣ୍ଡୁଥାଏ ସମୟକୁ । ବୋଉ କୁଆଡେ ଟିକେ ବିଲ ବାଡି କାମରେ ଗଲେ, ସେ ମୁକୁଳି ବାହାରି ଆସେ ପଞ୍ଜୁରୀରୁ । ଧାଇଁ ଯାଏ ଗାଁ ଶେଷ ମୁଣ୍ଡ ନିଛାଟିଆ ଆମ୍ଭ ତୋଟାକୁ । ଗାଁର ଅନ୍ୟ ଯୁବକ ମାନେ ତାକୁ ଭଲ ପାଇଲେ ବି, ସେ ଭଲପାଏ ହର ଭାଇକୁ । ମନ, ହୃଦୟ ଦେହ ସବୁ କିଛି ଅରପିଦିଏ ନିଜ ମନର ମଣିଷ ଭାବି । ଆମ୍ଭ ତୋଟାରେ କେଉଁ ଗୋଟେ ଆମ୍ଭ ଗଛକୁ ଦେବତା ସଜେଇ ହରଭାଇ ତା ହାତ କାଟି ରକ୍ତର ସିନ୍ଦୁର ପିନ୍ଧେଇ ଦିଏ କଇଁ ଅପା ମଥାରେ । ଆର ମଗୁଣୁରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ତା' ପରିବାର ଲୋକଙ୍କୁ ଜଣେଇ ବଧୂକରି ନେବ ତା ଅଗଣାକୁ । ହରଭାଇ ତା ବାପା ବୋଉଙ୍କୁ ତା ଭଲପାଇବା କଥା କହିଥିଲା । ସେମାନେ ସଫା ସଫା ମନା କରିଦେଲେ । କହିଲେ କଇଁର ବାପା ଆମ ଆମ ଘରେ ମଜୁରୀ ଲାଗି ଚଲୁଛି । ତୁ ପୁଣି ତାରି ଝିଅକୁ ବାହାହୋଇ ଆମ ଇଚ୍ଛୁତ ତଳେ ପକାଇବୁ । ସୁଧୁରି ଯା ତୋ ପାଇଁ କେତେ ଧନୀ ଘର ଝିଅମାନେ ଆସି ଆମ ଘରେ ଧାରଣା ଦେବେ । ହର ଭାଇ ବାପା ବୋଉଙ୍କ କାନ କୁହାରେ ଭୁଲିଗଲା କଇଁ ଅପାକୁ । ସବୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପ୍ରତାରଣାରେ ପରିଣତ ହେଲା । ତା' ହାତ କାଟି ପିନ୍ଧେଇ ଥୁବା ରକ୍ତର ସିନ୍ଦୁର କଇଁ ଅପା ମଥାରେ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ସାଇତି ରଖିଲା ।

କଇଁ ଅପାଖାଲି ସିନ୍ଦୁର ପିନ୍ଧି ନଥିଲା । ହୃଦୟର ଦେବତା ହର ଭାଇକୁ ତା’ କୁଆଁରୀଝ ସମର୍ପିଦେଇ ମା’ ହେଲା । ଗାଁ ଲୋକଙ୍କ ଅପବାଦ ସହି ଛାତିକୁ ପଥର କରି ଏକ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ଦେଲା । ସମସ୍ତେ ନାକ ଟେକିଲେ । ଏକ ଘରିଆ କଲେ । ...ଧ ବୋଲି ଡାକିଲେ । କଇଁ ଅପାର ବାପା ବୋଉ ଦି’ତା ତାରି ଚିତ୍ରାରେ ରୋଗରେ ପଡି ଆର ପାରିକୁ ଗଲେ । ହର ଭାଇ ବାପା ବୋଉଙ୍କର ସୁନା ପୁଅ ହୋଇ ବିବାହ କଲା । ଏକ ରାଜ ଜେମାକୁ । ଭାରି ସୁଖରେ ଅଛି ପିଲା ଛୁଆ ସଂସାର ଗଢି । ବେଧଡକ ଜୀବନ ଜୀଉଛି । ହେଲେ କଇଁ ଅପା, ଜୀବନରେ ସୁଖ କ’ଣ ଖୋଜିବାକୁ ସମୟ ନାହିଁ । ପର ଘରେ ପାଇଟି କରୁଛି କାହା ଅଇଁଠା ବାସନ ମାଡୁଛି ତ କାହା ମଇଲା ଲୁଗାପଟା ସଫା କରୁଛି । ତା’ର ସେଇ ଅଣ ବାପୁଆ ଛୁଆଟିକୁ ପାଠ ପଢେଇ ମଣିଷ କରିବ ବୋଲି । ହେଲେ କଇଁ ଅପା କପାଳ ଫଟା । ଇଶ୍ବର ତା ପାଇ ଆଜି ପଥର ପାଲଟି କେବେ ଟିକେ ଖୁସି ଆଣି ଦେଲେନି । ତା ପୁଅ ବଡ ହେଲା ପରେ ସବୁ ସତ କଥା ପଚାରୁଛି । କାହିଁକି ନା ଗାଁ ଠାରୁ ସ୍କୁଲ ଯାଏ ସମସ୍ତେ ପରୁଛନ୍ତି ତା ବାପାର ନାଁ । ମା’ ତାର ମଥାରେ ସିନ୍ଦୁର ପିନ୍ଧୁଛି । ଅଥଚ କହି ପାରୁନି ତା’ ବାପା କିଏ ବୋଲି । ପୁଅ ସବୁ ସତ ଜାଣିଲା ପରେ କଇଁ ଅପାକୁ ଘୃଣା କଲା । ମା’ ପାଇଁ ସେ କାହିଁକି ତା’ ଜୀବନକୁ ନର୍କ କରିଦେବ । ଦିନେ ସକାଳୁ ଉଠିଲା ବେଳକୁ ବିଛଣାରେ ପୁଅ ନାହିଁ । ଚିଠିଟିଏ ଲେଖି ଥୋଇ ଦେଇ ଯାଇଛି । ମା’ ମୁଁ ଆଉ ତୋ ପାଖରେ ରହି ପାରିବିନି । ବାର ଲୋକଙ୍କ ବାର କଥା ଶୁଣି ଆଉ ସହି ହେଉନି । ଏ ଗାଁ ଛାଡି ଏକ ଅଜଣା ସହରକୁ ଚାଲି ଯାଉଛି । ଯେଉଁ ସହରରେ ମୋତେ କେହି ଚିହ୍ନି ପାରିବେନି କି ପରିଚୟ ମାଗିବେନି । କିଛି କାମ ଧନ୍ଦା କରି ପେଟ ପୋଷିବି । ବିବାହ କରି ସୁଖ ଶାନ୍ତିରେ ରହିବି । ଗାଁରେ ରହିଲେ କେବଳ ତୋ’ରି ପାଇଁ ମୁଁ କୌଣସି ଭଲ ଘର ଝିଅକୁ ବାହା ହୋଇ ପାରିବିନି । ପୁଅର ଚିଠି ପଢି କଇଁ ଅପା କାନ୍ଦି ପାରିଲାନି । ତା ଆଖରେ ଆଉ ଲୁହ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପୁଅ କଥା ଭାବି ତା ନିଜ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସୁ ଥିଲା । ତା’ ବିବେକ ଆତ୍ମାକୁ ପଚାରି ଚାଲିଥିଲା । ସେ ଏତେ ବଡ ଭୁଲ୍ କାହିଁକି କଲା । ଯୌବନର ଉଜ୍ଜ୍ବାଦନାରେ ଭାସି ଯାଇ କ୍ଷଣିକ ଦୈହିକ ସୁଖ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଭୁଲ କଲା ତା’ ସାରା ଜୀବନର ଖୁସିକୁ ହରେଇ ଟିକିଏ ବଂଚିବା ପାଇଁ ଏଠି କେତେ ସଂଘର୍ଷ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଅନୁତାପରେ ପାପ ଧୁଏନା । ହରଭାଇ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚେଇ କଇଁ ଅପାକୁ ଠେଲିଦେଲା । ଅପବାଦର ଦାଣ୍ଡରେ । ତମାମ ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ଆକଣ୍ଠପାନ କରି ସେ ବଂଚିଛି । ନିଜେ ଜାଣେନା ଅବଶିଷ୍ଟ ଆୟୁଷ ତା’ର କେମିତି କଟିବ । ସେଇ ଦିନ ଠାରୁ ଏ କଇଁ ଅପା କେବେ ଯେବେ ଗାଁରେ ବଢିଲା ପୁଅ ଝିଅଙ୍କୁ ନିଛାଟିଆ ନିରୋଳା ଜାଗାରେ ଏକାଠି ଦେଖେନା, ତା ଛାତିରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଏ । ଅଭଦ୍ର ଭାଷାରେ ଗାଳି ଗୁଲଜ କରେ । ସେ ରହେନା ଅନ୍ୟ ନିରିହ ସରଳ କଇଁମାନେ କେବେ ଆଉ ତା’ ପରି ଭୁଲ କରି ଶାସ୍ତି ପାଆନ୍ତୁ । ହରଭାଇ ଭଳି ଯୁବକମାନଙ୍କ ମିଛ ପ୍ରେମରେ ଭାସିଯାଇ ବିଶ୍ବାସରେ ନିଜ ଦେହକୁ ସମର୍ପି ଦିଅନ୍ତୁ । ସେ ସମସ୍ତ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ହାତ ଯୋଡି ନିବେଦନ କରେ ଆସନ୍ତରେ ନପତି ସର୍ଗାୟ ପ୍ରେମ କ’ଣ ଉପଲବ୍ଧି କରି ଜୀବନକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ।

ଶେଷ କବିତା...

ଜୀବନର ଶୁନଶାନ୍ ରାସ୍ତାରେ,
ସାଗରର ଅନ୍ତହୀନ ବେଳାଭୂମିରେ...
ନିର୍ଜନ ନିଷ୍ଠୁର ମଧ୍ୟାହ୍ନର କୋଳେ...
ଖାଲି ଯାହା ଶୁଭେ ନିଜର ଦୀର୍ଘଶ୍ବାସ ।
ନା କେହି ଜନ ନା ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ବଜନ...
ଛାଇ ବି ପର କରିଦେଇ ଚାଲିଗଲା ପରେ....
କବିତା ଗୋ...
ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଆଶା କରିଥିଲି,
ମୁଁ ତୁମରି କୋଳରେ ।
କହିବାକୁ ଚାହିଁଥିଲି ଅନ୍ତର୍ବେଦନା ସବୁ ତୁମରି ପାଖରେ...
ଅସରାଏ ଲୁହକୁ ଭାଲି ଦେଇଥାନ୍ତି ତୁମରି ପାଦରେ ।
କବିତା ଗୋ...
ଆଘାତ ପାଇଲି ମୁଁ ତୁମଠୁ ବି ଶେଷରେ,
ଆଞ୍ଜୁଳୀଏ ସମୃଦ୍ଧି ଖଣ୍ଡିଆ ଘାଆରେ...
ତୁନ ବୋଲିଦେଇ ଯିବା ପରେ,
କଳଙ୍କିତ ଚନ୍ଦ୍ରମା ସାଜି ରହିଗଲି ମୁଁ,
ରାତ୍ରିର କାଳିମାରେ ।
ଆକାଶର ଘନ ବାଦଲରୁ...
ଖୁସିର ବୁନ୍ଦାଟେ ଝରୁଥିବା ବେଳେ,
ସାଗର ଗର୍ଭରୁ ମାଡ଼ି ଆସୁଥିବା ଅଶାନ୍ତ ତୋଫାନ...
ଆଶାର ସେହି ବୁନ୍ଦାକୁ ବାହି ନେଇଯିବା ପରେ,
ଅସ୍ତଗାମି ରବିଙ୍କ ତାଳେ ତାଳେ,
ଚାଲୁ ଚାଲୁ ଜାଣିନାହିଁ କେବେ ପହଞ୍ଚିଗଲି,
ମୁଁ ମଶାଣି ରାସ୍ତାରେ ।
ଜଳୁଥିଲେ କେହି ଜୁଇର ନିଆଁରେ...
ମୃତ୍ୟୁଠାରୁ ଧାର ଆଣିଥିବା ସମୟତକ,
ସରିଗଲା ପରେ...
ବିରହର ସେହି ପ୍ରହରରେ,
ସାହି ପଡ଼ିଶା କୁଟୁମ୍ବଙ୍କ କ୍ରନ୍ଦନ ଆଉ..

ଶାନ୍ତା କୁମାରୀ ନନ୍ଦ
ମାସିଡ଼ା, ଅରେଇ, ଯାଜପୁର

ପିଲା ଛୁଆଙ୍କ କଇଁ କଇଁ କ୍ରନ୍ଦନ
ଭିତରେ...
ଶୁଭୁଥିଲା ପକ୍ଷୀକୁଳ ସାଥେ,
ସମଗ୍ର ପ୍ରକୃତିର କ୍ରନ୍ଦନର ସ୍ବର...
ପୃଥିବୀଠାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ବିରହ
ବେଳାରେ ।
ହଠାତ୍ ଶୁଭେ ପୁଣି ବାସ୍ତବତାର
ଅଜହାସ୍ୟର ସ୍ବର..
କେତେ ଧାଉଁଛୁ ତୁ ମରୀଚିକା
ପଛରେ ??
ଛାୟା ଛାଡ଼ିଯିବ, କାୟା ଛାଡ଼ିଯିବ,
ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ ବି ବାଟବଣା ହେବ....
ଛାଡ଼ିଯିବ ପୁଣି ଆତ୍ମା ।
ମଣିଷ ନୁହେଁ ତୁ ପ୍ରେତ ବୋଲାଉଛୁ,
ଆତ୍ମା ହେବ ପରମାତ୍ମା ।।

ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି...

ନିଜ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି
ସ୍ମୃତି ଖାଲି ଉଠାରୁଛି
ହସ କାନ୍ଦ ସହ ଭଲ ମନ୍ଦ କେତେ
ମନ ମାରି ବାହାରୁଛି
ନିଜ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି..... । ୦ ।

ଜୀବନ ନାଟକ ଅନ୍ତିମ ଆଶୁନି
ନାମାଙ୍କିତ ପରିଚୟ
ଯାହାବି କହିଲେ ଦୁନିଆ ବୁଝୁନି
ଅସଙ୍ଗତ ଅଭିନୟ,
ଛଳନା ବିଶ୍ୱାସ ଉତ୍ସାହ ତୁଟୁଛି
ଶୂନ୍ୟତାରେ ପହଞ୍ଚୁଛି
ନିଜ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି..... । ୧ ।

ଆପଣା ପରକୁ ଚିହ୍ନିବା ଛାଡୁଛି
ବୁଝାମଣା ଅସ୍ୱୀକାର
ଅଭାଗା ପଣରେ ଛାତିକୁ ପିଟୁଛି
ବଂଚିବାର ସ୍ୱାଧିକାର,
କିଏସେ କାହାଠୁ କେମିତି ଜଳୁଛି
ନିରୀହତା ପଚାରୁଛି
ନିଜ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି..... । ୨ ।

ଭାବର ମଣିଷ ଅଭାବେ ପଡୁଛି
ନିଃସଙ୍ଗତା ଅକାରଣ
କାରୁଣ୍ୟ ସତେକି ଦାରୁଣ ଯନ୍ତ୍ରଣା
ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଉଦ୍ଧାରଣ,
ପାପର ପୁଣ୍ୟର ଅଙ୍କ କଷିବାରେ
ଭାବାନ୍ତର ସଂଚରୁଛି
ନିଜ ଭିତରେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଖୋଜୁଛି..... । ୩ ।

ତାରାପ୍ରସାଦ ଜେନା
ରଣପୁର, ନୟାଗଡ଼

ସମୟ ବଡ଼ ବଳବାନ...

କେତେ ଖାରବେଳ ଅଶୋକ ସମ୍ରାଟ
କେହି ନେଇନେ କି ନେବେ ନାହିଁ,
ମିଛରେ କାହିଁକି ମୁଁ ମୋର ବୋଲି
ବୀର ଦର୍ପରେ କହୁଛ ଛାତି ଫୁଲେଇ?
ଯେଉଁ ଶରୀରକୁ ମୋର ବୋଲି କହି
ସବୁ ହେୟ ମଣି କରୁଛୁ ତୁମେ ଏତେ ଗର୍ବ
ଯେବେ ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସତା ଧୋକା ଦେଇଦବ;
ଅଛୁଆଁ କହିବେ, ନଥିବ ସେ ବୀର ଦୟା ।
ଧନ,ଜନ,ଯୌବନ କେବେ ତୀର ଛାୟା ଦୁହେଁ
ଏହା ସବୁ କେବଳ କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ,
ମୋର,ମୋର କହି ଧର୍ମକର୍ମ ଛାଡ଼ି
ସତରିପୁ ପଛେ ଅକ୍ଳାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କାହିଁ?
ସମୟ ତା ଯେବେ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବ,
ତେବେ କେହି ପିଠିରେ ପଡ଼ିବେ ନାହିଁ
କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଯେ ହେବ ଲୋକ ଦେଖାଣିଆ
ଆଉ କିଛି ଅସମୟେ ରହିବେ ସାଥୀ ହୋଇ ।
ଏହିତ ଜୀବନ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଭରା,
କେବେ ଅଦିନେ ଯାଉଁଲି ଯିବ !
ସଂସାର ର ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ରେ ଅଭିନୟ ଆମ
ଶେଷ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କିଛି ଛାପ ଛାଡ଼ିଦେବ ।
କେବେ ଯଜ୍ଞଶା ଆଘାତ, ତ କୋହ ଭରା ଛାଡ଼ି
ଏ ସବୁ ସମୟର ଖେଳ ଟିଏ ପରି,
ହଜାରେ କଷ୍ଟ ପରେ ମଧ୍ୟ ଯିଏ ହସିଥାଏ
ସେହିଁ ହିଁ ସମୟ ତା ଆଗେ ଯାଏ ହାରି ।
ହାତ ପାପୁଲିର ରେଖା ଅଜଣା ସେ ଅଜ୍ଞାବଜ୍ଞା
ଦେଖୁ ହୁଏ ସିନା ବୁଝି ହୁଏନାହିଁ,
ଯାହା ସମୟର ଇଚ୍ଛା ମଣିଷ ମାତ୍ର ମାଧ୍ୟମ
ଚାଣଇ ଯେଣିକି ଦଇବ ତେଣିକି ଯାଇ ।
ମଣିଷ ରହେନା ସର୍ବଦା ମହାରେ
ତା'ର କର୍ମ ରହେ ଚିର ଆମର,
କେତେ ଆସିଥାନ୍ତି କେତେ ଯାଇଥାନ୍ତି
କେବଳ ସମୟ ଖୋଲେ ତା ଗୁମର ।।

ଶିବରାମ ନାୟକ
ବାଇଶିପଲ, ଗଞ୍ଜାମ

ଅଲିଖ୍ତ ପୃଷ୍ଠା...

ଦୁଃଖ ଯେବେ ଆସେ ଠେଲି
 ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ମିଶା ଦଦରା କଙ୍କାଳକୁ ମାଡ଼ି
 ନିଶ୍ଚୟ ସେ ପିତାର କୋହ
 ଯେଉଁଦିନ ଝିଅକୁ ପଠାଇଲା ବାଣୀବିହାର ।
 ଭେଜାଇ ମିଶା ପୃଷ୍ଠାରେ
 ସପନ ସବୁ ଅସଂଯତ, ଅଚରିତାର୍ଥ
 କିଏ ଜାଣେ, ଡିହ ଖଣ୍ଡିକ
 ବନ୍ଧକ ରଖୁ ମିଞ୍ଜିରା ସାହୁକାର ପାଖେ
 ଆଣିଥିଲା କେତେ କରଜ ?
 ବୋଉର ଶେଷ ସନ୍ତକ
 ସେ ବାହୁଟି ଖଣ୍ଡିକ
 ପୁଲାଏ ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଇଚ୍ଛା ପାଇଁ ଦେଲା ବିକି
 ତଥାପି ସେ ଲେଉଟୁରା ଆଖିରେ
 ମେଞ୍ଚାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁ
 ସାହୁକାର ପାଖେ ମାସକୁ ମାସ ଦିଏ ସୁଧ ଗଣି ।
 ବୋଉ କହେ,
 ବାଣୀବିହାରର ଅମାନିଆ, ଅସ୍ଥିର, ଅଚଞ୍ଚଳ ପାଣିପାଗ
 ତୋର ସେହି ସଫେଦ ପୃଷ୍ଠାରେ
 ଯେପରି ଯବନିକା ପକାଇ ନ ଦେବ ।

ଲୋପାମୁଦ୍ରା ମଳିକ
 ରଣସାହି, ବାଲେଶ୍ୱର

ଅଧା ଗଢ଼ା ସ୍ବପ୍ନ ...

ହଜି ଯାଇଛି ଯେବେ ତା'ର ସ୍ବପ୍ନ
ଖୋଜି ବୁଲୁଥାଏ ଅନିଦ୍ରା ଆଖୁଟି
ଧରଣୀର ବୁକେ ତଳେ
ଆଜିଥିବା ସ୍ବପ୍ନର ମୂର୍ତ୍ତିଟି
କେଉଁଠାରେ ଅଧା ଗଢ଼ା ରହିଗଲା ?
ପୁଣି ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ତୁମ ସହ ବସି
ଗୋଟିଏ ବେଞ୍ଚରେ,
ଶୁଣିବି ତୁମ କଥା
ତୁମ ଅତୀତର କଥା ଆଉ ଆଗାମୀ ଚିନ୍ତା
ଚେଷ୍ଟା କଲି, ବୋଧ ହୁଏ ବୁଝିବାକୁ
ନିଜକୁ ଅବୁଝା ଝାଲରେ ଛନ୍ଦି
ତୁମକୁ ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି
ଆଉ ଖସଡ଼ା ବାଲିରେ ପାଦ ଦେଲି
ସେଇ ବେଞ୍ଚ ଏବେ ବି ଅଛି
ହେଲେ ରୁଗଣ ଅବସ୍ଥାରେ,
କିନ୍ତୁ, ଲିଭି ନାହିଁ ଆଜିଥିବା ଚିତ୍ରଟି
ସତେଜ ଅଛି ଆଉ ତୁମରି ସେହି ଶେଷ ପଦ
ପୁଣି କେବେ ଦେଖା ହେବା ମୋ ଅତୀତ...।।

ବୁଦ୍ଧିରାମ ବେହେରା
ଗୋବରା, ଗଞ୍ଜାମ

ରାକ୍ଷୀ ଭାଇ ହେବ ଏମିତି ...

ପବିତ୍ର ରାକ୍ଷୀକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତୁ
ଭାଇ ହାତେ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧି,
ମାତୃ ଗର୍ଭ ଭାଇ ଭଉଣୀ ସୁରକ୍ଷା
କରୁ ସୁତା ଖଣ୍ଡେ ପିନ୍ଧି ।।

ସମ୍ପର୍କୀୟ ଭାଇ ଏ ଯୁଗରେ ନାହିଁ
କେହି ହୁଅ ନାହିଁ ଛନ୍ଦି,
ଶେଷେ ଅପବାଦ ମୁଣ୍ଡେଇ ବୁଲିବ
ପ୍ରେମ ଫାଶେ ହେବ ବନ୍ଦି ।।

ବଳି ହାତେ ରାକ୍ଷୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ମାତା ବାନ୍ଧି
ଭାତୁଝକୁ କଲେ ସନ୍ଧି,
ରାକ୍ଷସ ହେଲେବି ଭଉଣୀ ବଚନେ
ପକାଇ ଥିଲେ ସେ କାନ୍ଦି ।।

ଭକତିରେ ବଳି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ କାନ୍ତକୁ
ଘରେ ରଖୁଥିଲେ ଛନ୍ଦି,
ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ବାକ୍ୟେ ଶ୍ରୀହରିଙ୍କୁ ବଳି
କରି ଦେଇଥିଲେ ମୁକ୍ତି ।।

ଆତ୍ମ କାରୁ କାରୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଜ୍ଞା
କାଟିଦେଲା ଖୁଲିକାଟି,
ଅଷ୍ଟ ପାଟରାଣୀ ସେବା କରିଲେନି
ସେବିଲେ ସଖି ଦ୍ରୌପଦୀ ।।

ପାଞ୍ଚାଳୀ ପଣତ ହସ୍ତେ ଚିରି ଦେଇ
କୃଷ୍ଣ ହାତେ ଦେଲେ ବାନ୍ଧି,
ବିବସ୍ତ୍ର ସମୟେ କୋଟି ବସ୍ତ୍ର ଦେଲେ
ଲଜ୍ୟାରୁ ଦ୍ରୌପଦୀ ମୁକ୍ତି ।।

ବଳି,କୃଷ୍ଣ ପରି ଯେ ହୋଇବ ଭାଇ
ଭଉଣୀ ହେବେନି ଭ୍ରାତ୍ରି,
ଧରିତ୍ରୀ ବକ୍ଷରେ ଧର୍ଷଣ ହେବନି
ବସୁଧା ହୋଇବ ଶାନ୍ତି ।।

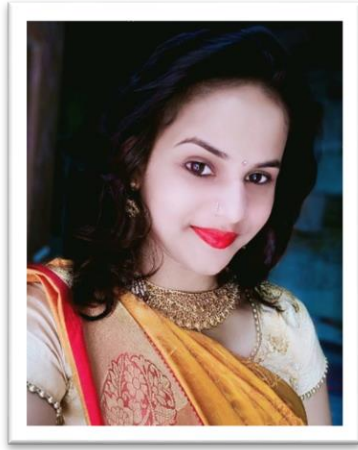

ଉମାକାନ୍ତ ଦାସ
ଲାଲବାଗ, ଖାନନଗର, ମଙ୍ଗଳପୁର,
ଯାଜପୁର

ମୋ ଗାଁ'...

ତୁମ ସହର ଠୁ ମୋ ଗାଁ ବେଶ୍ ଭଲ
ତୁମ -ସହରକୁଟ ସୁନ୍ଦରକରେ କିଛି ଲିଚୁ ଲାଇଚ୍
ହେଲେ ମୋ ଗାଁ -ଡିବିରୀ 'ଆଉ ଲକ୍ଷନ ରେ ଖୁବ୍
ମନ ଲୋଭା ,,

ସିଲଭାରାଣୀ ଧଳ
ନରଣପୁର, ବିଞ୍ଜାରପୁର, ଯାଜପୁର

ତୁମ -ସହରରେ ଥାଇପାରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ପାର୍କ ସବୁ
ଆସ ଥରେ ବୁଲିଯିବ ମୋ ଗାଁ, ର ନଇପଠା
ମନ୍ଦିର.. ଧାନ ବିଲ.

ତୁମ -ସହରରେ (ଜିନ୍ସ ଟପ୍ସ)ପିନ୍ଧା ସୁନ୍ଦରୀଙ୍କର କମି ନାହିଁ ସତ
ଥରେ ଦେଖିଯାଅ ମୋ -ଗାଁ ର ସେ ଚୁଡ଼ିଦାର ପିନ୍ଧା ରିବନ ବନ୍ଧା ବେଣୀ)ଗାଉଁଲି ଝିଅଙ୍କୁ..
ତୁମ -ସହରରେ ଦାମୀ ଗାଡ଼ିର ଦାମୀ ଘରର ଅଭାବ ନାହିଁ
କିନ୍ତୁ ମୋ ଗାଁ ର (ଚାଳି ଘର ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ଜଳୁଥିବା ବତୀ
ଶଗଡ଼ ଗାଡ଼ି,ନୌକା)ଦେଖିଯା ଥରେ

ତୁମେତ ଗ୍ୟାସ୍ ତୁଲାରେ ରନ୍ଧା ହଉଥିବା
ଖାଇବା ସବୁବେଳେ ଖାଉଛ ଆସ ଥରେ
ମୋ ମା ହାତ ରନ୍ଧା ତୁଲିରେ ତିଆରି ଖାଇବା ଖାଇନବ
ହୁଏତ ତୁମ ସହରର. ଦାମିଖାଇବା,,ପିଜା.ବର୍ଗର.. ମୋ ଗାଁ ରେ ମିଳିବନି..
କିନ୍ତୁ ମୋ ମା ହାତରେ ଗଢ଼ିଥିବା ଚକ୍କୁଳି ତୁମ ପିଜା ବର୍ଗର ଠୁ ଅନେକ ଆନନ୍ଦ ଦିଏ,
ଏବେ କୁହତ କିଏ ସୁନ୍ଦର, ତୁ ସହର ନା ମୋ ଗାଁ ?

ବିଶ୍ୱକାରିଗର...

ବିଶ୍ୱକାରିଗର ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର
 ବିଚିତ୍ର ତୁମର ଲୀଳା ,
 ନୀଳ ଆକାଶରେ ଡୋଲିଅଛୁ ପ୍ରଭୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ଗ୍ରହ, ତାରା ।।
 ଗିରି ନଦୀ ବନ ପ୍ରାନ୍ତର କାନନ
 କି ସୁନ୍ଦର ମାଟି ପୃଥ୍ୱୀ ,
 କୁଷ୍ମୁମେ ଭରିଛ କେତେ ରଙ୍ଗ ପ୍ରଭୁ
 ପ୍ରତିଫୁଲେ ପ୍ରଜାପତି ।।
 ବନ ଉପବନ ପାହାଡ଼ ଝରଣା
 ମଳୟ ବୋହୁଛି ତହିଁ ,
 ଆହା କି ସୁନ୍ଦର ସବୁଜ ଧରଣୀ
 କେତେ ଶୋଭା ଦିଶୁଥାଉ ।।
 ସୁନ୍ଦର ଅବନୀ ମଧ୍ୟରେ ଠାକୁର
 ଦେଇଛ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ,
 ତା ଦେହରେ ପୁଣି ଭରି ଦେଇଅଛ
 ଅହେତୁକ ସ୍ନେହ ପ୍ରେମ ।।
 ବାପା ମାଆ ଭାଇ ଭଉଣୀ ହୃଦୟ
 କରିଅଛ ପ୍ରିତିମୟ ,
 ତୁମରି ଇଚ୍ଛାରେ ସବୁ ତ ସମ୍ଭବ
 ଆହେ ପ୍ରଭୁ ଦୟାମୟ ।।
 ରକ୍ତମାଂସ ଦେହ ସୁନ୍ଦର କରିଛ
 ଚର୍ମର ଛାଉଣି ଦେଇ ,
 ତଥାପି ହୃଦରେ ଅହେତୁକ ଜ୍ଞାନ
 ମହାପ୍ରଭୁ ଅଛ ଦେଇ ।।
 ଜନମେ ଜନମେ ଆହେ ମହାପ୍ରଭୁ
 ନ ପାରିବି ସୁଝି ରଖ ,
 ଏ ଦେହ ଜୀବନ ଅର୍ପଣ କରୁଛି
 ସରାଗରେ ସ୍ୱାମୀ ଘେନ ।।

ସୁଦାମ ସୁନା
 କବଳୀ ପାଲି, ସୋନପୁର

ବନ୍ଧୁତ୍ବ' ଏକ ଅନୁଭବ ନୁହେଁ ଉପଲବ୍ଧି'...

ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ବଢ଼ିଯାଉଥିବା ନଈ ପରି । ସମୟର ସୁଅ ସାଥେ ନଈ କେତେ ଯେ ବନ୍ଧୁର ପଥ ଅତିକ୍ରମ କରି କେଉଁ ମୋଡ଼ ନେଇ କେଉଁ କୁଳ ଲଂଘନ କରି କେଉଁ ଠିକଣା ରେ ଯେ ପହଞ୍ଚିଯାଏ ତାହା ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏ ଜୀବନ କେତେ ମାନ, ଅଭିମାନ, ବିଶ୍ୱାସ, ଅବିଶ୍ୱାସ, ଘାତ, ପ୍ରତିଘାତ, ସଫଳତା, ବିଫଳତା ଆଦି କେତେ ପଥ କୁ ପାଥେୟ କରି ଜୀବନ ର ସୁଅ କୁ ଆଗକୁ ବଢ଼ାଏ । ଜୀବନ ଯେ ଏହିପରି କେଉଁ ମୋଡ଼ ନେଇ କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚାଇବ ତାହା ତାକୁ ବୁଝିବାରେ ଆଉ ବାକି ନଥାଏ ବୟସ ର ଅପରାହ୍ନରେ ।

ସୁଜନ୍ୟା ବରାଳ
ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ର
ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ୧୧ମ ବର୍ଷ,
ବଳବିଆବନ୍ଧ, ଡେଙ୍କାନାଳ

ବୟସ ର ଅପରାହ୍ନ ରେ ଆଞ୍ଜୁଳାଏ ଖୁସି ଖୋଜିଲେ ଆଖି ଆଗରେ ଝଲସିଆସେ "ପିଲାଦିନ" ଯାହାକୁ ଭାବିବା ମାତ୍ରେ ଆନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ହୃଦୟ, କୋହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ମନ, ଆଖିକୋଣ ରେ ଜକେଇ ଆସେ ଦୁଇ ଧାର ଲୁହ ସହ ଓଠ ରେ ଘନେଇ ଆସେ ଏକ ସ୍ମିତ ହାସ୍ୟ । ଆହା କି ଆନନ୍ଦ ! ସତେ କିଏ ଫେରେଇ ପାରନ୍ତା ମୋ ପିଲାଦିନ । କେତେ ମଧୁମୟ ଥିଲା ସେ ସମୟ ସତେ ।

ବୟସ ର ସହ ତାଳ ଦେଇ ବଢ଼ିବା ସହ ସଂମ୍ପର୍କ ମାନ ବି ବଢ଼ିଚାଲେ ଆପଣାଛାଏଁ । ଅନେକ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳରେ ବିତି ଯାଏ ଏ ସମୟ । କିନ୍ତୁ ପିଲାଦିନର ବନ୍ଧୁତ୍ବ ଟିକେ ନିଆରା ଆଉ ଭାରି ନିର୍ମଳ ବିନା ସ୍ୱାର୍ଥ ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳରେ କଟିଯାଏ ସମୟ ।

ଜୀବନର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଶିକ୍ଷା ଯଥା ବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷା, ସେହି ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ନିଜ ଶ୍ରେଣୀ ବନ୍ଧୁମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ବନ୍ଧୁତ୍ବ ପାଳନ କରନ୍ତି ବୋଲି ମୁଁ କହିବି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେଜଣ ଜୀବନ ପଥରେ ମଧ୍ୟ ସାଥ୍ ଦିଅନ୍ତି । ମୋର ମଧ୍ୟ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ରେ ମୋର ଅନେକ ବନ୍ଧୁ ହୋଇଥିଲେ ବହୁତ ନିଆରା ଥିଲା ସେ ନିର୍ମଳ ବନ୍ଧୁତ୍ବ । ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଆସିବା ଠାରୁ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଖାଇବା, ଖେଳିବା, ବୁଲିବା, ପଢ଼ିବା ସହ ହସମଜା କରି ଘରକୁ ଯିବା ସମୟ କେତେ ଶୀଘ୍ର ଯେ ସରିଗଲା ତାହା ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଦ୍ୟାଳୟ କୁ ଚାଲୁ ବାଲ୍ୟଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ କରି କୈଶୋର ରେ ପାଦ ଥାପିଲୁ ସେବେ ଜାଣିପାରିଲୁ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଦ୍ୟାଳୟ ନୂଆ ନୂଆ ସବୁ ଲାଗୁଥାଏ, ନୂଆପିଲା ଦେଖି ମନରେ ଟିକେ ସଙ୍କୋଚ ଭାବ ଆସେ ଏମିତି ହିଁ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ କଟିଗଲା । ମାତ୍ର ସେଠି ଦୁଇ ବର୍ଷ କୈଶୋର ର ଉଦାମତା ଏବଂ ନୂଆ ସାଙ୍ଗ ସହ ସମୟ ବିତୁଥିଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ସେଠି ବନ୍ଧୁତ୍ବ ଅପେକ୍ଷା ସ୍ୱାର୍ଥ ର ମହକ ବେଶୀ ଥିଲା, ଅନ୍ୟ କୁ ଆପଣାର କରିବା ନୀତି ଠାରୁ ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ଟିକେ ଅଧିକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଇ ସାଥୀ ମେଳେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରିଗଲା । ଏହି ୨ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଭଗବାନ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଏ ସୁନ୍ଦର ବନ୍ଧୁତ୍ବ ରୂପୀ ବୀଜ କୁ ବପନ କରିଥିଲେ , ମନରେ ଅନୁଭବ କରାଇଥିଲେ ବନ୍ଧୁତ୍ବ ର ମୂଳ, ଏକ ଦୁଲ୍ଲଭ ବନ୍ଧୁ ଙ୍କୁ ମୁଁ ଭେଟିଥିଲି ଏହି ୨ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ଭଲ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିବାର

ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମଧ୍ୟ ପାଇଥିଲି ,ମାତ୍ର ସେଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ର ବୀଜ ଅଙ୍କୁରୋଦୟ କରି ସାରିବାପରେ ଅନୁକୂଳ ବାତାବରଣ ନପାଇ ସେହି ୨ ବର୍ଷ ରୁ କମ୍ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଜୀବନ ସଂଘର୍ଷ ରେ ସେଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ରୂପୀ ବୀଜଟି ହାରିଗଲା, ବନ୍ଧୁଙ୍କ ମରିଗଲା ।କିନ୍ତୁ ସେଇ ବନ୍ଧୁ ଙ୍କୁ ମୋର ଅତି ଆପଣାର କାଲିବି ଭାବିଥିଲି ଆଜି ବି ଭାବିଛି । ହେ ପ୍ରଭୁ ସେହି ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭବିଷ୍ୟ ସହ ଦୀର୍ଘାୟୁ କାମନା କରେ ।

ଏହି ବନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କ ବନ୍ଧୁଙ୍କ **friendship forever** ଏହି ପରି ଅନେକ ନାମରେ କେବଳ ଗୁରୁପ୍ରେମରେ ସୀମିତ ଦିନକ ପାଇଁ ମ୍ୟାସେଜ୍ ନଥାଏ । ମୋ ବଡ଼ ଲୋକୀ ବନ୍ଧୁ ମାନଙ୍କୁ ଆହୁରି ବଡ଼ଲୋକ କରିବ ହେ ଗୋସାଇଁ ।

ନୂତନ ରୂପରେ ନୂତନ ରଙ୍ଗରେ ସଜାଇବାକୁ ପଡେ ନିଜକୁ । ଦଶମ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରି ଏକାଦଶ ପାଇଁ ପାଦ ଆପିବାକୁ ପଡେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଏଠି ଅନେକ ଚିହ୍ନା ଅଚିହ୍ନା ମଧ୍ୟରେ ଦ୍ୱାଦଶ ସରିଯାଏ । ସ୍ନାତକ ପାଇଁ ସେଇ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଅଧ୍ୟୟନ କରେ, ବୟସକୁ ବୁଝିବାର ବୟସ ହୋଇ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ କିଛି ବୁଝିବାକୁ ପଡେ ଅନେକ କିଛି ସହିବାକୁ ପଡେ, ନହସି ଜୀବନ କାଟିବାକୁ ପଡେ ,ଅନେକ ଅଚିହ୍ନା ମୁହଁ ମଧ୍ୟରେ ସମୟ ବିତାଇବାକୁ ହୁଏ । ଅନେକ ଚିହ୍ନା ମୁହଁ କୁ ଦୂରେଇ ଯିବାର ଦେଖି ଏଇ ଅଚିହ୍ନା ମୁହଁ ଗୁଡ଼ାକୁ ଆପଣାର କରିବା ସତ୍ ସାହାସ ପାଖରେ ନଥାଏ । ସମୟତ ଆଉ କାହାର ନୁହେଁ ସମୟ ତା ବାଟରେ ସରିଯାଏ ସମୟ ପରେ ସମୟ ଗତିଯାଏ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ୧୯ବର୍ଷ ବିତିଯାଏ ଟିକେ ଟିକେ ପରିଚିତ ହେଉଥାଏ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇପାରୁନଥାଏ । ମାତ୍ର ସ୍ନାତକ ର ୨ୟ ବର୍ଷ ଠାରୁ ମୋର ବିଭାଗୀୟ ବନ୍ଧୁ ଗଣ ଙ୍କ ସହ ମିଶିବାରୁ ଏକ ନିଆରା ଅନୁଭବ ଆସେ, ୩୦ ର ଧାରରେ ସବୁବେଳେ ମୃଦୁ ହସ ଲାଗି ରହେ ଅତି ଆପଣାର ମନେ ହୁଅନ୍ତି, ମୋ ବିଭାଗର ସବୁ ସାଙ୍ଗମାନେ ଆପଣାର ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସତେ ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭବ ପାଏ ଏମାନଙ୍କ ପାଖରୁ ସତେ ଯେପରି ଭଗବାନ ଆମ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆମମାନଙ୍କ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଗଢିଛନ୍ତି ନିଜ ସ୍ୱ ହସ୍ତରେ ଅନେକ ସମୟ ନେଇ ।ଅନେକ ଅନୁଭବ ଠାରୁ ଏ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଅନୁଭବ ଟିକେ ନିଆରା । ଏମାନଙ୍କ ପାଖଛାଡି ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହୁଏନି ଏମାନଙ୍କ ସହ ସାରାଜୀବନ ଏମିତିହିଁ ହସି ଖେଳି ବିତାଇବାକୁ ମନର କେଉଁ କୋଣ ର ଘରରେ ମୁଁ ଛପର ବାନ୍ଧୁଥାଏ କିନ୍ତୁ ନିୟତି କ'ଣ ତାହା କରାଏ? ସମୟ ଚକ୍ରରେ ଘୁରିବାକୁ ହୁଏ ବରକୋଳି ଗୋଟାଇଲା ପରି ଦୁଃଖ ଓ ସୁଖକୁ ସାଉଁଟିବାକୁ ପଡେ । ଏହି ସ୍ନାତକ ସମୟର ମୋର ବିଭାଗର ବନ୍ଧୁ ମାନେ ସବୁ ଭଲ ଅତି ଭଲ ବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି ମୋର । ସମସ୍ତଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ଓ ନିଆରାପଣ ଥାଏ ଯାହା ତାଙ୍କ ଆଡକୁ ବେଶୀ ଆକୃଷ୍ଟ କରେ ।

ମାତ୍ର ଆମେ "ସାତ ଜଣ" ଅତି ଘନିଷ୍ଠ ବନ୍ଧୁଥିଲୁ ଅଛୁ ଆଉ ରହିବୁ ସମୟର ସୁଅ ଟା ଯୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ଯାଉ କିନ୍ତୁ ଆମ "ବନ୍ଧୁତ୍ୱ" ସେମିତି ରହିଥାଉ । ଆମେ ସାତଜଣ **"SEVEN STAR"** ରୂପେ ପରିଗଣିତ ଆମେ ଆମ ନିକଟରେ । ସତେ ଯେମିତି ସପ୍ତର୍ଷି ମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଶ୍ନଚିହ୍ନ ରୁ ଗୋଟିଏ ତାରା କମ୍ ହେଲେ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲାଗେ ଆମ ସାତଜଣ ଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ କମ୍ ହେଲେ ଆମେ ମଧ୍ୟ ଅସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଲାଗୁ । ସେମାନଙ୍କ ସହ ଥିବା ସମୟରେ ସବୁ ଦୁଃଖ ପାଶୋରୀ ଯାଏ, ଏବଂ

ମୈସୁମୀ ମେଘ...

('ମ' ଆଦ୍ୟ ଅକ୍ଷର ଭାବେ ରଚିତ)

ମୈସୁମୀ ମୁଖରେ ମେଘ ଚୁମ୍ବନ ଦେଉଛି ,
ମନରେ ମୁକୁଳା ମୌନତା ମନ୍ତ୍ର ଗୁଞ୍ଜୁଛି ,
ମଛନ ମଧୁର ମନ୍ଦାକ୍ରାନ୍ତା ଭାବରେ ।। (୧)
ମେଘମାଳା ମାନସତାରେ ମନ ଭାସୁଛି,
ମୃଦୁ ମାଳା ମଧୁର ମୃଗ ଧାରାରେ,
ମୁକ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତି ମନେ ମନ୍ତ୍ରିତ ମୃତ୍ୟୁ ଭାବରେ ।। (୨)
ମୁକ୍ତ ମୁଖରେ ମୋ ମନ ମନ୍ଦିର ଦେଖୁ ,
ମେଘ ବିଚିତ୍ର ମୃଦଙ୍ଗ ମଧୁର ଧ୍ବନି ଶୁଣି ,
ମୈସୁମୀ ମୃଦୁ ମଳୟେ ଯାଏ ଭାସି ।। (୩)
ମନ ମାନି ଅମାନିଆ ଛୁଇଁ ଯାଏ ବର୍ଷା ,
ମୂଳ ମାନବ ମୃଦୁ ସ୍ବର ମେଘ ପରି,
ମୈତ୍ରୀ ମେଘ ମାନସତାରେ ମନ ଲୁଚାଇ ।। (୪)
ମୈସୁମୀ ମେଘରେ ମୁଁ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ସ୍ବଭାବେ,
ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଧାରେ ମଧୁର ସ୍ବମୃତି ଆଏ,
ମନେ ମୈସୁମୀ ମେଘର ମୃଦୁ ଛାଏ ।। (୫)
ମାନସିକ ମୃଦୁତା ମଧୁର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି ଆଣେ ,
ମେଘ ମାଳା ଧାରେ ମନେ ମାଗୁଛି ଶାନ୍ତି,
ମୁକ୍ତି ପଥେ ମନ୍ତ୍ର ଭାବେ ମୈତ୍ରୀ ଚାନ୍ତି ।। (୬)
ମୈସୁମୀ ମେଘ ମୂଳେ ମୁଁ ଆତ୍ମାକୁ ଖୋଜିଛି ,
ମୂଳ ମହଲରେ କ୍ଳାନ୍ତି ତୁଟେ ,
ମେଘ ମାଳା ତାରା ଫୁଲ ପରି ଝରେ ।। (୭)
ମାନବ ମୂଲ୍ୟ ମଧୁର ମନ୍ତ୍ର ଇଏ ,
ମୈସୁମୀ ମାନସିକତା ମୃଦୁ ଗନ୍ଧ ଧାରେ,
ମୁଁ ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ମୂଳ ମନ୍ଦିରରେ ଲାଗୁଛି ଭାସାରେ ।। (୮)
ମନ୍ତ୍ର ମାନସତା ମନେ ସ୍ବମୃତି ଉଜାର ,
ମୂଳ ମେଘ ଧାରାରେ ଯାଉଛି ଝରି ,
ମନ ପଥରେ ସ୍ବମୃତି ଲେଖୁଛି ମୈସୁମୀ ।। (୯)

ତ୍ରିନାଥ ନନ୍ଦୀ
ଦେଉଳିପଞ୍ଚୁଘଣ୍ଟା, ଜଳେଶ୍ବର ,
ବାଲେଶ୍ବର

ମନ ମଧୁର ମୂର୍ତ୍ତିରେ ମୃଦୁ ଝରଣା ଝଙ୍କାର ,
ମୈତ୍ରୀ ମେଘ ମୋତେ ଦେଉଛି ମୁକ୍ତିର
ଅଭିନବ ,
ମନ୍ତ୍ରମୁଗ୍ଧ ଚାରିପାଖ ବାସ୍ନା ରେଣୁ ମହକୁଆଏ
।। (୧୦)
ମୃଦୁ ମେଘ ଧାରାରେ ମୋ ଅନୁଭୂତି ଭାସେ,
ମୈସୁମୀ ମନ୍ତ୍ର ହେଉଛି ମୋ ଜୀବନ ଆଶାର
ଭାଷା ,
ମୈସୁମୀ ଚିତ୍ତରେ ଏ ଦୁନିଆ ହସେ ।। (୧୧)
ମାନସିକ ମେଘ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଅନ୍ତର୍ଧ୍ୟାନ,
ମୁହଁ ଉପରେ ଶାନ୍ତିର ମୂଳ ଅଭିନୟ ,
ମୁକ୍ତ ମନେ ମଧୁର ମୈସୁମୀ ର ଅନୁଭବ ।।
(୧୨)
ମୁଁ ମନେ ଲେଖୁ ଚାଲିଛି ମୈସୁମୀ ଗାଥା,
ମାନବ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମେଘ ନୁହେଁ କେବଳ
ବର୍ଷା,
ମେଘ ହେଉଛି ମନର ଗଭୀରତାର
ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ଭାଷା ।। (୧୩)

କିଏ କହିଲା ପୁଅମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତି...

କେବେ ଦେଖିଛ କି ପୁଅଟିଏ ବସି କାନ୍ଦିବାର
 ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ପୁଅର ଲୁହ
 କିଏ କହିଲା ପୁଅମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତି,
 ପୁଅମାନେ ଯେବେ କାନ୍ଦନ୍ତି ବସି
 ଲୁହକୁ ଚାପିଦେଇ ମୁରୁକି ହସି
 ଜଣାପଡେନାହିଁ ପୁଅର ଲୁହ
 ତା' ହୃଦୟେ ନିତି ଜଳୁଥିବା କୋହ
 ଦେଖାଇ ହୁଏନି ଜଣା ବି ପଡେନି
 କିଏ କହିଲା ପୁଅମାନେ କାନ୍ଦନ୍ତି,
 ମନର ବେଦନା ଯେବେ ମନରେ ମରେ
 ନିକିତିରେ ତାକୁ କିଏ ବା ଡରଲେ
 ଝିଅଟିଏ ପରି ବାହୁନି ପାରେନା ସତ
 ତା' ବୋଲି ନୁହେଁ ଯେ ପୁଅଟିଏ କାନ୍ଦେନି
 ପୁଅଟିଏ ଯେବେ କାନ୍ଦେ
 କେହି ତାକୁ ବୁଝାଇ ପାରେନି !
 କି ବୁଝିବାର କେବେ ପ୍ରୟାସ କରେନି
 କିଏ କହିଲା ପୁଅମାନେ କେବେ କାନ୍ଦନ୍ତି ?

ପ୍ରଶାନ୍ତ କୁମାର ଜେନା
 ସପ୍ତଶଯ୍ୟା ,ଭେଙ୍କାନାଳ

ପୂଜା ରେ...

ବୋଉ ପାଇଁ
 କିଛି ଫରକ ନଥାଏ ପୂଜାଛୁଟି ରେ
 ସବୁଦିନ ପରି
 ଆରମ୍ଭ କରେ ସବୁ କାମ ଘର ର।
 ନବରାତ୍ରୀ ଠାରୁ ଦଶହରା ର।
 ଗ୍ରୀଷ୍ମ,ବର୍ଷା , ଶରତ ,ହେମନ୍ତ
 ଶୀତ କି ବସନ୍ତ
 ସବୁଦିନ ଗୋଟିଏ ସମୟ ରେ
 ସେ ଉଠିବା ଡର ।
 ଦି ହାତରେ ଦଶ ହାତ ପରି
 କେମିତି କରୁଥାଏ
 ଏତେ କାମ
 କେହି ବୁଝେନା ...!!
 ବୋଉର କେବେ ବି ନଥାଏ
 ପ୍ରତିବାଦ କି ଅନୁଶୋଚନା...!

ଠାକୁର ଘରେ
 ପୂଜାବେଦୀ ରେ ସ୍ୱସ୍ତିକ ଆଙ୍କିବା
 ଦୁର୍ଗା ଈ ଛବି ଆଙ୍କିବା
 ଘଟ ସ୍ଥାପନା ,ପୂଜା କାମ ରେ
 ସବୁ ବୋଉର ହାତ ଛୁଆଁ
 ନଅ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନବ ଦୁର୍ଗା ଈ ପୂଜନ
 କଲ୍ୟାଣ ପ୍ରାପ୍ତି
 ବୋଉ ବୁଝାଇଛି।
 ଦୁର୍ଗମ ଦୁର୍ଗତି ରୁ ଦୁର୍ଗା ପରି ସବୁବେଳେ
 ବୋଉ ରକ୍ଷା କରିଛି ।

ଦଶ ବର୍ଷ ରୁ ଉଣା
 ନଅ ଜଣ କୁମାରୀ କନ୍ୟା ପୂଜନ
 ବୋଉ ଶିଖାଇଛି

ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି ପଣ୍ଡା
 (ଜିଲ୍ଲା ପରିଷଦ)
 କେନ୍ଦ୍ରାପଡ଼ା

ଏବେବି କୁମାରୀ ,ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି,କଲ୍ୟାଣୀ
 ରୋହିଣୀ, କାଳୀ, ଚଣ୍ଡିକା,ଶାମ୍ବରୀ
 ଦୁର୍ଗା ଓ ସୁଭଦ୍ରା କହି
 ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରିଲେ
 ବୋଉ ରୂପ ଆଗ ଆଖିରେ ଭାସେ
 ଦୁର୍ଗା ମା ପରି ବୋଉ ମୁହଁ ଦିଶେ।
 ସବୁ କୁମାରୀ କନ୍ୟା ଆଉ ବୋଉ
 ମତେ ଦୁର୍ଗା ମା ପରି ଲାଗେ।
 ଲୁହ ଝରିପଡେ ମୋ ଆଖିରୁ ।

ବୋଉ ଶିଖାଇଥିବା ପୂଜା ଶିଖୁଥିବାରୁ ତ
 ଏଠି ଶରତ ର ମରତ ସୁନ୍ଦର
 ନଇ ପଠାର କାଶତଣ୍ଡୀ ସୁନ୍ଦର
 ସଫା ନିର୍ମଳ ଆକାଶ ସୁନ୍ଦର
 ପୂଜା,ବାଜା,ବାଣ ,ମେଢ ମୂର୍ତ୍ତି
 ରୋଷଣୀ,ଭସାଣୀ ସବୁ ସୁନ୍ଦର
 ଏଇ ପୂଜା ରେ ।।

ଗାଁ' ମଶାଣି...

ଏ ଆଖିରେ କେତେ ଯେ ସପନ,
ଏଠି ଆସି ସବୁ ହୋଇବ ଦହନ ।
ଏହି ସେହି ଗ୍ରାମର ଶଶ୍ମାନ,
ଏଠି କେତେ ଲୋକ ହୋଇଲେ ବିଲୀନ ।
ନିଜ ଗ୍ରାମ ମଶାଣି ପଡ଼ିଛି
ଶବ ଯାଏ ସ୍ୱର୍ଗଘର,
କାଳେ କେଉଁ ପାପ କରିଥିଲା
ସେଠି ହୋଇବ ଉଦ୍ଧାର ।

ନାରାୟଣ ରାଉତ
ନଈଁପୁର, ଖଇରା, ବାଲେଶ୍ୱର

କିଏବା ହୋଇବ କା ପାପର ଭାଗିଦାର,
ଆଜିର ସମାଜ ଏତ ତାର ମୁଣ୍ଡ ବିଚାର ।
ବାପ ଥାଉଁ ଥାଉଁ ପୁଅ ଯେବେ ମରେ,
ସେ ବାପ କି ଅବା ସଂସାରରେ ତରେ ।
ଜାତିର ବୁଢ଼ାଟା ଯେବେ
ବାହୁନି ବାହୁନି କାନ୍ଦେ ।
ତା ଗୋଟିକିଆ ପୁଅ ମୁହଁ ସାଥରେ
ନୂତନ ସମ୍ପର୍କ ବାନ୍ଧେ ।

କ୍ଷଣିକ ଜୀବନ କ୍ଷଣିକ ଯୌବନ
କ୍ଷଣିକ ଏ ଧନ ଜନ,
ଇଶ୍ୱର ଜଗତ ଲୀଳା ଦେଖ ମାତ୍ର
ଛିର କି ଆତ୍ମା ମନ ।
ବୃକ୍ଷର ଦେହରେ ଯୌବନ କୁସୁମ
ଫୁଟି ଦୁଇ ଦିନେ ଝଟେ,
ଗୋଡ଼ରେ ଆଡେଇ ଧନ ତା ସମ୍ପତ୍ତି
ଶଶ୍ମାନ ରେ ଯାଇ ପଡ଼େ ।

ଭାଇ ଗଲା ଭାଇ କାଟି ପକାଉଛି
ପ୍ରତିଦିନ ଶତ ଶତ,
ସବୁଦିନେ ଏଠି ବୋବାଳି ପଡ଼ୁଛି
ହୋଉଛନ୍ତି କେତେ ହତ ।
ହଜାର ରମଣୀ ବଜାରରେ ଆଜି
ମୁହଁକଳ୍ପା ନିରାଶ୍ରୟେ,
ଦିନ ନସରୁଣୁ ନମଲେ ଏମାନେ କି
ଲାଭ ତାଙ୍କ ଜୟେ ।

ସେ ଗଲା ପରେ ପରେ...

ମୁଁ ସେମିତି ନାହିଁ ଯେମିତି ଥିଲି
ସେ ଗଲା ପରେ ପରେ
ଦିନ ସାରା ହସେ, ଦିନ ସାରା ଖେଳେ
ଏ ମନ କାହିଁକି ତାକୁ ଝୁରେ
ବେଳେ ବେଳେ ଭାବେ
ଏତେ ଭଲ ପାଉଥିବା ଝିଅ ଟି କଣ
ଏତେ ସ୍ୱାର୍ଥପର ହୋଇପାରେ
ନିଜ ସ୍ୱାର୍ଥ ପାଇଁ
ବିଶ୍ୱାସ ରେ ବିଷ ବି ଦେଇ ପାରେ ।

ଜିତେନ୍ଦ୍ର ସାହୁ
ପାଇକ ଯମୁନା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୁଁ ବି ବଦଳି ଯାଇଛି
ଜାଣିଛି ତାକୁ ଭୁଲିବା ତ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ
କିନ୍ତୁ ସେ ଦେଇଥିବା ସବୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି କୁ
ତା ବିବାହ ର ହୋମ ରେ ମୁଁ ବି ଜାଲି ପାରେ,
ଆଜି ପ୍ରମାଣ କରିଦେବି
ତାସହ ଦେଖୁଥିବା ସ୍ୱପ୍ନ କୁ
ସେ ନଥିଲେ ବି
ଆଉ କାହା ପାଇଁ ମୁଁ ପୁରଣ କରିପାରେ ।

ମୁଁ କାହିଁକି ନିଜକୁ କଷ୍ଟ ଦେବି
ଲୁହର ବର୍ଷା ରେ ଭିଯିବି
କାହିଁକି ଦୁନିଆ ଆଗରେ ନିଜକୁ
କଳଙ୍କିତ ପ୍ରେମିକ ସଜେଇବି
ମୁଁ ବି ତା ଭଳି ପ୍ରେମ କୁ ତଷ୍ଟିବିନ୍ ରେ
ଫୋପାଡ଼ି ପାରେ,
ଏ ଦୁନିଆ ଆଗରେ ପ୍ରମାଣ କରି ପାରେ
ହଁ ମୁଁ ବି ବହୁତ ଖୁସିରେ ଅଛି
ସେ ଗଲା ପରେ ପରେ ।

ସ୍ମୃତିରେ ବର୍ଷା...

ମୋ ସ୍ମୃତିରେ ଯେବେ ବର୍ଷା ଆସେ
ଭାବନାର ସରହଦ ଡେଇଁ
ଆକାଶ ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁର କଥା କୁହେ
ବେସୁରା ରାଗିଣୀରେ ଗୀତ ଗାଏ
ଚାତକର ଡ଼ଙ୍ଗୁ ମେଣ୍ଟେ
ବାରିବର ନୀର ପିଇ.....
ବର୍ଷାଆସିଛି ଆଜି ମୋ ପ୍ରୀୟାର ନୀଳନୟନରେ
କେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦାଶୁ ହୋଇତ
ପୁଣି କେତେବେଳେ ଦୁଃଖର ଛିଟା ହୋଇ
ଭିଜାଇ ଦେଇଛି ତା' ପଶତକାନି
ଆଉ ମୋ ହୃଦୟର ଗାଲିଚାକୁ
ଶାନ୍ତ କରାଇଛି ସୁଶୀତଳ ଜଳ ଦେଇ.....
ରତ୍ନଚକ୍ର ଡାଙ୍ଗନାରେ ବର୍ଷା ଯେବେ ଆସେ
ନଦୀ ଓ ସମୁଦ୍ର ପାଲଟେ ପୂର୍ଣ୍ଣଗର୍ଭା
କେଉଁଠାରେ ପାଲଟେ ଦୁଃଖର କାରଣ ତ
ପୁଣି କେଉଁଠାରେ ଖୁସିର ଖୋରାକ
ଚାଷୀ ଭାଇ ଖୁସୀ ହୁଏ ବର୍ଷା ଆଗମନେ
ବର୍ଷାକୁ ରଂଗଦିଏ କବି ତା'ର ତା କଲମମୁନେ.....
ବର୍ଷାଆସିଛି ମୋ ସ୍ମୃତି ଅଗଣାରେ ରୂପାଜହ୍ନ ହୋଇ
ପୃଥିବୀକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ତାର ଜୋସ୍ନାସ୍ନାତ କଲାଭଳି
ବର୍ଷା ଭିଜାଇଛି ମୋ ମନ ସହ ମୋ ହୃଦୟକୁ
ଆଉ ମୁଁ ସେହିଭଳି ଭିଜାଇବି ସାରାଦୁନିଆକୁ
ଯାହା ସଂଚରିଯିବ ହୃଦୟରୁ ହୃଦୟକୁ,
ଛୁଇଁଯିବ ସବୁରି ମନକୁ
ତିଆରି କରିବ ନୂଆରଂଗେ
ନୂଆରୂପେ ସ୍ମୃତିର ପିରାମିଡକୁ.....
ମୋ ସ୍ମୃତିରେ ବର୍ଷା ଆସିଛି ଆମ ବସ୍ତ୍ରର
ଶେଷ ନୁଆଁଣିଆ ଘରେ
ବିଧବା କମଳା ଭୟରେ କାତରି ଉଠୁଛି

କୁଞ୍ଜବିହାରୀ ରାଉତ
(ସାମ୍ବାଦିକ)
ହମିରପୁର, ରାଉରକେଲା

ବର୍ଷାର ଆଗମନେ
ଭାଙ୍ଗିରୁଜି ଗଲାଣି ତା'କୁଡିଆ, ଠା ଠା କଣ
ମନ୍ତ୍ରୀ କଥାଦେଇଥିଲେ ମିଳିବ ତାକୁ ଇନ୍ଦିରାନିବାସ
ତେବେ ବର୍ଷା ପରେ ବର୍ଷା କେତେଯେ ଗଲାଣି
କେତେପାଣି ସମୁଦ୍ରରେ ମିଶିଲାଣି
ବର୍ଷା ଭସେଇ ନେଇଛି ତା' ସ୍ବପ୍ନର କୁଡିଆ ସହ
ତା ସୁଖ କାହାଣୀ.....
ପୁଣି ବର୍ଷାଆସିଛି ପାହାଡରେ ଥିବା ଥୁଣ୍ଟାମୟ
ଜଙ୍ଗଲ ଉପରେ
ସବୁଜ ବନୟ ଭିତରେ ଉଦଭାସିତ ହେଉଛି ଧରିତ୍ରୀ
ଆଉ କେଇଟା ଦିନପରେ ଫେରିଯିବ ବର୍ଷା
ଇତିହାସ ହୋଇଯିବ ଏ ବର୍ଷର ବର୍ଷା
ଚର୍ଚ୍ଚା ହେଉଥିବ କାବ୍ୟକବିତାରେ
ହସେଇ,କନ୍ଦେଇ,ରସେଇ,ରଙ୍ଗେଇ ଚାଲିଯିବ ବର୍ଷା
ଆଉ ରହିଯିବ ଆମରି ସମ୍ବୃତିରେ
କବିତା ହୋଇ ରହିଯିବ ମୋ ଡାଏରୀରେ

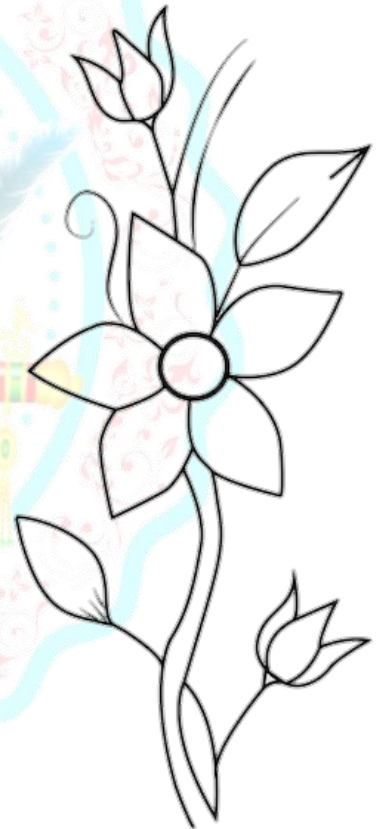

ବିଶ୍ୱାସ...

ଜୀବନ ଅଛି ମାନେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ତ ପଡ଼ିବ
 ଯେତେଦିନ ଯାଏଁ ଭଗବାନ ଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଅଛି,
 ସେଇ ଜୀବନ ଟିକୁ ଜାଇଁବା ପାଇଁ, ତାକୁ ଆଗକୁ
 ନବାକୁ ଆମକୁ ଏକ ସାହାରାର ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିଥାଏ,
 ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମ ଜୀବନ ରୂପକ ଗାଡ଼ିଟି
 ସହଜରେ ଚାଲିପାରିବ,
 ହଁ,,, ଆମ ବିଶ୍ୱାସ ଟି ଏମିତି ଜଣଙ୍କ ଉପରେ ରହିବା ଦରକାର
 ଯାହା ହାତର ମଜବୁତ ବନ୍ଧନ
 ଆମକୁ କେବେ ଜୀବନ ରାସ୍ତାର ଖାଲ,ଢିପରେ
 କେବେ ଝୁଣ୍ଟିବାକୁ ଦବନ୍ତି,,
 ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମ ସାଥରେ ରହିଥିବ
 ସେ ଖୁସିରେ ହେଉ କି ଦୁଃଖ ରେ ହଉ,
 ତା ଭିତରେ ଗୋଟେ ସମର୍ପଣ ଭାବ ରହିବା ଦରକାର,
 ଯାହାକୁ ଆମେ ଆଖି ବୁଜିକି ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିବା
 ଏମିତି ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକ ଯେ ଦୁନିଆରେ ବିରଳ ସେ କଥା ନୁହେଁ,
 ହଁ,,,ଅଛନ୍ତି ,,,ହେଲେ ବହୁତ କମ୍
 ଏବେ ଏ ଦୁନିଆଟା ଗୋଟେ କଳୁଷିତ ସମୟ ଦେଇ ଗତି କରିଲାଣି,
 ଯୋଉଠି ଦେଖ ଅସମାଜିକତା, ଅରାଜକତା, ଧର୍ଷଣ, ବ୍ୟଭିଚାର
 ତାର କାୟା ବିସ୍ତାର କରିଛି,,ଏପରି ସ୍ଥିତି ରେ
 ବିଶ୍ୱାସ ବି ତାର ସତା ହରେଇବାକୁ ବସିଲାଣି,,
 କିନ୍ତୁ କିଛି ଭଲ ହୃଦୟର ମଣିଷ ଏ ବିଶ୍ୱାସ ବୋଲି
 ବାକ୍ୟ କୁ ବଞ୍ଚେଇ ରଖିଛନ୍ତି,,
 ଯାହା ପାଇଁ ସେମାନେ ଧନ୍ୟବାଦ ର ପାତ୍ର ।।

ସୁନିତା ଦାଶ
ଭୁବନେଶ୍ୱର

ମା”...

ମା "ତୋତେ କେଉଁ ଶବ୍ଦରେ କରିବି ବର୍ଣ୍ଣନା
ତୁ ତ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ...
କେଉଁ ଶବ୍ଦର ସମୋହନେ କରିବି କଳନା
ତୁ ତ ଅକଳ୍ପନୀୟ...
ମା ତୋର ସବୁରୂପ ଠାରୁ
ମା ରୂପଟା ଭାରି ମଧୁର
ମାଆ ଦେବକୀ ସାଜି ତୁ ଦଉ ଜନମ
ଯୋଶଦା ସାଜି ପୁଣି କରୁ ପାଳନ
ସେଥିପାଇଁ ବୋଧେ...!
ମା " ବୋଲି ଡାକିଦେଲେ
ପ୍ରତିଧ୍ବନି ଖେଳିଯାଏ ମାଟିରୁ ଆକାଶ ଯାଏଁ
ମାତ୍ର ସେ ଥାଏ ମୋର ଚେତନା ରେ, ବେଦନରେ, ପୁଣି ମୋ ପ୍ରାର୍ଥନା ରେ
ତୁ ତ ମା ଥାଉ ଆତ୍ମା ର ପୁଲକ ରେ
ମୋର ସମଗ୍ର ସଭା କୁ ଆଲୋକିତ କରିବା ପାଇଁ ସତେ ଯେମିତି ଧରାପୃଷ୍ଠ
ରେ ହାତଧରି ବାଟ ଦେଖେଇ ବାର ଦେବୀ ଟିଏ
ସେ ଜଗି ପୁଣି ରହିଥାଏ ମୋ ବାଟକୁ
ଆକୋଟ କରେ ମୋ ଚଗଲା ପଣ କୁ
ମୋ ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଖିଲେ ବାହୁନି ଉଠେ ତା ଅନ୍ତର
ତାର ଲୁହ କୁ ଲୁଚେଇ ରଖେ ଛାତିରେ
ମୋ ଲୁହ ପୋଛି ଦିଏ ପଣତ କାନିରେ
ସତରେ ମା ତୁ ମମତାର ସାଗର
ଦୁନିଆ ଯେବେ କରିଦେବ ପର
ମା ତୁ ଜାଣେ କୋଲେଇ ନେତୁ ନ ପଚାରି ଉତ୍ତର

ପୂଜା ବାରିକ୍
ବେଗୁନିଆଁ, ହରିପୁର,
ବାଲେଶ୍ବର

ମା ତୁହିଁ ତ ସଭିଙ୍କ ଭିତ୍ତ ରେ ସତ୍ୟ, ପୁଣି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ମା ତୁ ହିଁ ସ୍ନେହ, ତୁ ହିଁ ପୁଣି ପ୍ରେମ
ମା ତୁ ହିଁ ସଂସ୍କାର, ତୁ ହିଁ ସାହସ
ମା ତୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟି, ତୁ ହିଁ ପୁଣି ସୁନ୍ଦର
ମା ତୁ ହିଁ ଆଶା, ତୁ ହିଁ ବିଶ୍ୱାସ
ମା ତୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ, ତୁ ହିଁ ପୁଣି ସମ୍ଭବ
(ମା ତୁ ସତରେ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଏବଂ ସଦା ମନରେ ଚିରସ୍ମରଣୀୟ)

ପ୍ରତ୍ୟାଶ୍ୟାନ...

କାବ୍ୟରୀ ପିଇ କାବ୍ୟିନୀ ପଛେ
 ଘୁମାଏ ସେ ମଲାଜହ୍ନ ,
 କଳା ଅକ୍ଷକାରେ କବ୍ୟ ବନରେ
 ମନ ଖୋଜେ ତା'ର ମନ ।।

ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରି ଖେଦ ଖଡଗ୍ ମୋର
 ହୃଦୟ ଦିଅଇ ହାଣି ,
 ଖର୍ବ ଖଣ୍ଡ ମୁହଁ ଖଞ୍ଜନାକ୍ଷୀ ସେହି
 କେମିତି ପାରିବ ଜାଣି ।।

ଗହୀର ବିପିନେ ଗନ୍ଧବହ ଦିନେ
 ଆଣି ତା ନୀଳ ଓଢ଼ଣୀ ,
 ଗମ୍ଭୀର ଚିତ୍ତରେ ତା ଗୁରୁତର ବାର୍ତ୍ତା
 ବେଲା ମୋ ଆଗେ ବଖାଣି ।।

ଘେନାଇ କହିଲା ଘସ୍ତନାଥ ବାଳା
 କହିବୁ ଯାଇଁ ତାହାକୁ ,
 ଘଟାଏ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ି ମରୁ ସିଏ
 ମୁଁ ଭଲପାଏ ନାହିଁ ତାକୁ ।।

ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ବାରିକ୍
 ବାସ୍ତବେବପୁର, ଭଦ୍ରକ

ରାଜକୁମାରୀ ନୁହେଁ, ଯୋଦ୍ଧା ହୁଅ

ପରୀ ରାଇଜ କାହାଣୀ ଭରା ଏ ସଂସାରରେ,
 ହୁଅ ନାହିଁ ଏକ ରାଜକୁମାରୀ ଯିଏ ରୁହେ ରାଜ
 ମହଲରେ ।

ଏଠି କୌଣସି ରାଜକୁମାର ଆସିବେ ନାହିଁ କରିବାକୁ
 ତମ ରକ୍ଷଣ, ନିଜକୁ ନିଜ ରକ୍ଷକ ରୂପେ ମଣ ।

ଯେବେ ମାନବ ରୂପୀ ଦାନବ ତୁମ ମର୍ଯ୍ୟାଦା
 ଲୁଟିବାକୁ କରନ୍ତି ପ୍ରୟାସ,

ଭଠାଅ ଶସ୍ତ୍ର ଓ କର ତାଙ୍କ ବିନାଶ ।

କର ସଂଘର୍ଷ ପାଇବାକୁ ନିଜ ଅଧିକାର,

ଯୋଦ୍ଧା ସାଜି ମାଁ କାଳୀ ଭଳି କର ପାପର ସଂହାର ।

ସାଇ ସୋମା
 ଲଖନପୁର, ଝାରସୁଗୁଡ଼ା

ପ୍ରାର୍ଥନା...

ତୁମେ ଥରୁଟିଏ
ପହୁପାଦ ପାଲଟି ଯାଅ
ହେ ଲିଶ୍ବର!
ମୁଁ ପାପୁଲି ରେ ଛୁଇଁ
ଜାଣି ହିଁ ପାରିବି
ତୁମ ଅବ୍ୟକ୍ତ କରୁଣା
ତମରି ସ୍ବର୍ଗ ରେ ଅନୁଭବି ବି
କେତେ ଗଭୀର ତମ ଭଲ ପାଇବା ।
ପାଦ ନାହିଁ ବୋଲି ତ
ଖୋଜୁଛି ତମ ଅଦୃଶ୍ୟ ପାଦ ।
କେତେ କେତେ ଶ୍ଳୋକ
ପ୍ରାର୍ଥନା ଭିତରେ
ତୁମ କୁ ମୁଁ ଝୁରୁ ଥାଏ
କେବେ ଭାସି ଭାସି ଯାଏ
ମୁଁ ନିଜେ ହିଁ ଆତ୍ମା ସହିତ
କେତେ କେତେ ମନୋଜ୍ଞ ମନ୍ତ୍ରରେ ।

ତୁମେ ଚିର କାଳ
କାବ୍ୟର ବିଭବ
ମୁଁ କେବଳ ତୁମ ସଂସାର ପୁସ୍ତକରେ
ମୁଗ୍ଧ ପାଠକ
ତୁମେ ଶରତ ଆକାଶ ହେଲେ
ମୁଁ ପରା ବିଛୁଏ ଶିଶିର !
ଜାଣେ ଜୀବ ଓ ପରମ
କେତେ କୋଳା କୋଳି
କେତେ ଯେ ପ୍ରଭେଦ
ଭାବ ଓ ଭକ୍ତିରେ ରମଣ କରନ୍ତି
ଶୂନ୍ୟରେ ଶୂନ୍ୟରେ
ଶବ୍ଦର ଦେବତା ମୋର
ଶୂନ୍ୟ ଠାକୁର

ତୁମେ ପୂର୍ଣ୍ଣବ୍ରହ୍ମ
ଶୂନ୍ୟ ରୁ ଜୀବନ ଝରେ ବୋଲି ତ
ଜୀବନ ଶୂନ୍ୟ ଶୂନ୍ୟ !

ସିଦ୍ଧେଶ୍ବର ପଣ୍ଡା
(ଇଂରାଜୀ ଅଧ୍ୟାପକ) ଶୂଳିଆପଦା,
ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ନିଃଶବ୍ଦ ଜୀବନ ସ୍ରୋତ
ଗାଲ ଗାଲ ଶୂନ୍ୟ ସଙ୍ଗୀତ
ଶବ୍ଦର ସମୁଦ୍ର କୁ ଯାତ୍ରା ମୋର
ତମେ ମୋର କେବଳ ହିଁ ମୁକ୍ତି ତୀର୍ଥ!
ତମ ବିନା ସବୁତ ବିଷାଦ
ତୁମ କେବେ ଅଷାଢ଼ ର
ଘନ ଘୋର ମେଘ !
ମୋର ସମସ୍ତ ପ୍ରୀତି ପ୍ରତ୍ୟୟ ରେ
ରାଗ ର ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ମାଳ ରେ
ପ୍ରେମ ଫଗୁଣ ର ଫୁଲର ଗନ୍ଧରେ
ତୁମେହିଁ ନିର୍ବିକଳ୍ପ
ତମର ଦିବ୍ୟ ଅସ୍ତିତ୍ବ କୁ
ହୃଦୟ ହିଁ ଜାଣେ
ତୁମେ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଗ୍ଧ ଅନୁଭବ ।

ଜୀବନଟା କେବେ...

ଜୀବନଟା କେବେକେବେ ଲାଗେ
ଏକ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଆକାଶରେ
ବିଛୁରିତ ହେଉଥିବା ତାରା ପରି ,
ସମୟର ସ୍ପନ୍ନ ଅବଧୂରେ
ଭାସମାନ ହେଇ ଯାଉଥିବା
ପ୍ରତିଟି କ୍ଷଣ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଯାଏ ସରି...

ଦୁର୍ଗା ଚରଣ ମଲ୍ଲ
ସମାଗୋଳ, କୁଜଙ୍ଗ,
ଜଗତସିଂହପୁର

ଜୀବନଟା କେବେ କେବେ ଲାଗେ
ଏକ ଅତିହ୍ନା ରାଇଜରେ
ରାଜୁତି କରୁଥିବା ରାଜା ପରି ,
ଅନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ କାଳ ପାଇଁ ରହିଯାଏ
ହେଲେ ଜାଣେ ନାହିଁ କେବେ
ସେ ପଛକୁ ଆସିବ ଫେରି...

ଜୀବନଟା କେବେ କେବେ ଲାଗେ
ଏକ ରମ୍ୟ ଗୋଲାପ ରେ
ସୁସଜ୍ଜିତ ହେଇଥିବା ସ୍ତବକ ପରି ,
ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ତାର ଅବଧୂ
ଶେଷରେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତା ଦେହ ରୁ
ବାସ୍ନା ସବୁ ଯାଏ ଝରି ...

ଜୀବନଟା କେବେ କେବେ ଲାଗେ
ଏକ ଖୋଲା ବହିର
ଉଡିଯାଉଥିବା ଫର୍ଦ୍ଦ ପରି ,
ପବନର ଗତିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ
କରୁ କରୁ କେତେବେଳେ ହାତ ବାଜି
ଫର୍ଦ୍ଦ ଟି ଯାଏ ଚିରି ...

ଅଭିନନ୍ଦନ

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକାର "ଅଭିନନ୍ଦନ" ପୃଷ୍ଠାକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ.
 ଏହି ପୃଷ୍ଠାରେ ଆପଣ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ବିବାହ ବାର୍ଷିକୀ, ଜନ୍ମଦିନ ,
 ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦିନ ମାନଙ୍କର ଶୁଭେଚ୍ଛା ଜଣାଇ ପାରିବେ .

ନିୟମାବଳୀ:

ଏଥି ନିମନ୍ତେ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କ ୩-୪ ଟି ରଙ୍ଗୀନ ଫୋଟୋ , ନାମ, ଅଭିନନ୍ଦନ
 ଜଣାଇବାର ତାରିଖ ଏବଂ ଆପଣଙ୍କର ନାମ ଆମକୁ ଆମ ଯୋଗାଯୋଗ ଠିକଣା ରେ
 ପଠେଇବାକୁ ଅନୁରୋଧ.

ଯୋଗାଯୋଗ:

- ଫୋନ / ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟାପ୍ ନମ୍ବର : ୮୩୨୮୯୫୧୨୨୯
- ଇ-ମେଲ : Malharmagazine@Gmail.Com

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

କିରନ ବେହେରା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ବିଲାପି କୁସୁମିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତି.

ଠିକ୍ ସେପ୍ଟେମ୍ବର

ଅଭିନନ୍ଦନ

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ଶୁଭସଂନ୍ଧ୍ୟା ବେହେରା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭଭିକ୍ଷା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ଚିନ୍ତାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତି.

୧୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ସୂର୍ଯ୍ୟକାନ୍ତା ଭବାନୀ

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ବିଲାପ ସୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୨୭ ସେପ୍ଟେମ୍ବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ସ୍ତୋତ୍ର

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...

ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ହିଲାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତି.

ଓମ୍ ଅକ୍ଟୋବର

ଶ୍ରୀମଦ୍‌ବିଶ୍ଵକର୍ମ ପରିବ୍ରାଜନ

ମନୋଜ କୁମାର ପଣ୍ଡା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ହଲ୍ଲାପଥ କୁ ସୁମେତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତି.

୦୩ ଅଙ୍କୋବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ଧୃରୋଜ କୁମାର ପାତ୍ର

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ଡରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ଚିନ୍ତାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୦୪ ଅକ୍ଟୋବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ହିତେଶ ବେହେରା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ଚିଲାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତି.

୦୪ ଅକ୍ଟୋବର

ମହାର
୩- ପଟିକା

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ଦେବ୍ରାଜ ରଣା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ହିଲାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୦୭ ଅକ୍ଟୋବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ଭୂମିକା ମହାରଣା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ବିଲାପ୍ୟ କୁସୁମିତ କରନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତି.

୦୭ ଅକ୍ଟୋବର

ମହାର
ଇ-ପତ୍ରିକା

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ଦୀପାଲି ବେହେରା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ଚିନ୍ତାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୨୫ ଅକ୍ଟୋବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ସ୍ବର୍ଗତା ସାମଲ

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ଜଗତରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ଚିଲାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୦୧ ନଭେମ୍ବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ସ୍ମୃତି ଶ୍ରୀଙ୍ଗର

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ବିଲାପ୍ୟ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୦୭ ନଭେମ୍ବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନନ୍ଦନ

ରାଜୀ ମଲ୍ଲିକ

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ବିଲୀନପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୧୧ ନଭେମ୍ବର

ମହାର

ଜନ୍ମଦିନର ଅଭିନବନ

ଅନସୁୟା ଲେଙ୍କା

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକା ପରିବାର ତରଫରୁ
ଆପଣଙ୍କୁ ଶୁଭ-ଜନ୍ମଦିନର ଅନେକ ଅନେକ
ଶୁଭେଚ୍ଛା ଓ ଶୁଭକାମନା...
ପ୍ରଭୁ ଜଗତର ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ଆପଣଙ୍କର
ଚିନ୍ତାପଥ କୁସୁମିତ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି
ଭରି ଦିଅନ୍ତୁ.

୨୭ ନଭେମ୍ବର

ଆଶାକରୁ ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକାର ୧୧ତମ ସଂସ୍କରଣ " ଶତରୂପା " ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ
ଆପଣମାନଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁଥିବ.

ମହାର ଇ-ପତ୍ରିକାର ୧୧ତମ ସଂସ୍କରଣ ଶତରୂପା ଆପଣମାନଙ୍କୁ କେମିତି ଲାଗିଲା
ଆପଣ ମାନଙ୍କ ମତାମତ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦେବେ...

